

Berlinguer i Carrillo al gran míting del PSUC

Força eurocomunista

Força eurocomunista. Berlinguer —dos dies a Barcelona—, Carrillo, Dolores Ibàrruri i els dirigents del PSUC Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz van participar al gran míting de la Monumental de Barcelona, convertida en la capital de l'eurocomunisme. Un míting amb més de trenta mil persones entusiastes i atentes que van voler soldar amb la seva presència la fraternitat i la solidaritat entre els comunistes italians i espanyols i expressar el seu suport a la via original i autònoma que aquests han escollit per avançar cap al socialisme. Un míting del qual el lector trobarà àmplia referència a les pàgines 9, 10, 11 i 12. (Fotos de Jordi Morera)

PROLETARIIS DE TOTS ELS PAISOS: UNIU-VÓS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 531

Del 2 al 8 de juny de 1978

Preu: 15 pessetes

Altres convenis
queden pendents

Acord al Metall

Ha estat signat el conveni del metall a la "província" de Barcelona. L'assemblea de delegats reunits dimecres passat al Palau de Congressos així ho va decidir. Tot-un procés de llargues i dures negociacions, acompanyat de grans mobilitzacions, s'ha tancat. El resultat ha estat un conveni realista, d'acord amb la crisi que viu el país, millor que no els patrons haurien volgut, o que el laude hauria donat, i segurament inferior a les necessitats que la inflació crea entre els treballadors.

El conveni del metall ha estat el conveni de la força organitzada del ram, de la solidaritat del gran metall amb el petit metall, de la capacitat de mobilització responsable, de la capacitat negociadora. Els dos-cents mil afectats han respost com un sol home quan s'ha cridat a parar o a concentrar-se, i ho han fet amb un ordre i una disciplina que només es comprenen en funció d'un sindicalisme capaç, organitzat i arrelat entre els treballadors.

La negociació ha passat per moments de gran tensió.

Recordem quan una part de la patronal va amenaçar amb el locaut. Va ser la pressió dels treballadors que involucrà en les negociacions el governador, la delegació de Treball i, posteriorment, va enviar representants a Madrid, al mateix ministre. Gestió, aquesta última, decisiva per no arribar al laude.

Altres convenis importants queden pendents. A l'interior d'aquest número trobareu una àmplia referència al conveni de la construcció. Mentre que el conveni de l'hoteleria sembla situat en via morta en negar-se la patronal a acceptar cap dels vint-i-dos punts proposats pels treballadors, que ja han anunciat la possibilitat d'una vaga del ram.

Cavero promet
pel curs vinent

Català a l'escola

"Poden tenir la seguretat que el curs 78-79 serà fonamental tant per al desenvolupament de la política de necessària col·laboració entre entitats autòniques i administració perifèrica del departament, com per la generalització de la implantació de l'ensenyament de cadascuna de les llengües d'àmbit territorial en el sistema escolar." Això ha dit el ministre d'Educació Iñigo Cavero responnent a una interpel·lació davant el Senat defensada pels senadors Maria Rúbies i Monreal Iza, relativa a l'incompliment dels Pactes de la Moncloa en matèria educativa i, concretament, de la previsió d'incloure les llengües de les nacionalitats a tots els nivells de l'educació.

Una promesa que caldrà fer complir.

L'afer Tormo: TREBALL presenta les proves de l'estafa (Pàg. 7)

A la recerca del consens perdut

MADRID, 1.— La recerca del consens perdut als debats de la nostra futura Constitució va fer que l'atenció política estigués centrada aquests darrers dies a la comissió d'afers constitucionals del Congrés de Diputats. Juntament amb això, d'altres fets d'importància caracteritzaven una setmana política en la qual la celebració, per primer cop en quaranta anys, del Dia de les Forces Armades i la constitució de la Junta d'Andalusia eren els punts fonamentals que perfilaven una conjuntura política en la qual, altre cop i de manera insistent, la qüestió de l'ingrés d'Espanya a l'OTAN es tornava a posar damunt de la taula i, aquesta vegada, amb una força evident.

Efectivament, amb la celebració del Dia de les Forces Armades, es feia una nova i important passa cap a l'objectiu d'acostar l'Exèrcit al conjunt de la societat espanyola, de la qual durant els darrers quaranta anys va estar allunyat i —això és més greu— greument enfrontat com a conseqüència del paper repressiu que el franquisme li havia assignat.

Aquesta data era, tal com va dir el tinent general Gutiérrez Mellado, un homenatge a les forces armades que aquestes retornaren a la nació. I així ho entenien tant el conjunt de les forces democràtiques com els seus representants al Parlament, que assistien als actes celebrats a les capitals, sobretot a la desfilada de Madrid, que van intentar deslluir les forces ultradretanes amb una maniobra boicotejadora, forces que, unes setmanes abans, havien estat ja irrompent amb força amb una colla d'actes polítics.

Tant sí com no, la celebració del Dia de les Forces Armades i tot el contingut d'apropament, de trencar l'aïllament de l'Exèrcit en el conjunt de la societat espanyola, suposava també el referment del nou paper que correspon a les forces armades en una societat democràtica i que la nova Constitució ha recollit ja en alguns dels seus articles.

OTAN: INGRÉS A LA FORÇA

Mentrestant, la qüestió de l'ingrés d'Espanya a l'OTAN es tornava a posar damunt de la taula de l'activitat política, i en aquesta ocasió per obra i gràcia del "cim" de l'Aliança Atlàntica iniciat a la capital nordamericana els darrers dies. Encara que precisament aquesta qüestió no figurava a l'ordre del dia i fins i tot no s'esperava que en sortís cap menció en la informació final que transcendís de la reunió celebrada a Washington.

Uns dies abans, un informe que es feia públic a la República Federal Alemanya havia situat també el problema en els límits i en els termes en els quals l'està situant l'imperialisme d'un temps ençà. I així es ratificaven una colla de punts de vista que les forces democràtiques espanyoles havien denunciat, també d'algun temps ençà, i que es poden concretar fonamentalment així: Segons els meus informes, el nostre país serviria, en cas d'ingrés a l'Aliança Atlàntica, de "magatzem d'armes estratègiques" i de "plataforma de direcció electrònica de la lluita", si s'esdevingués una confrontació amb els països membres del Pacte de Varsòvia.

Nogensmenys, l'esmentat informe no es limitava a això i assenyalava que en el cas d'ingrés del nostre país a l'OTAN —objectiu cap on el partit governamental està llançant una forta ofensiva— Espanya podria oferir d'altres característiques. Entre elles, ser país receptor de tropes en casos de conflicte i servir de

tenalla estratègica en cas d'un avenç soviètic per mar o terra. És a dir, uns objectius evidentment precisos i interessats per a l'estratègia de l'imperialisme nordamericà, contra els quals el conjunt de l'oposició democràtica no ha deixat de reiterar la seva oposició, malgrat que una recent informació provinent de fonts properes al govern està assenyalant unes "apreciables modificacions" per part del PSOE i altres partits polítics democràtics.

En qualsevol cas, la qüestió de l'ingrés d'Espanya a l'OTAN es mantenia, aquests darrers dies, al primer pla de l'actualitat, sobretot pel referment de l'interès del bloc imperialista per l'ingrés del nostre país en aquest bloc, principalment a partir de les paraules del president nordamericà Carter, en la seva intervenció davant del cim de Washington, que va explicar un futur canvi de línia política de l'OTAN en assenyalant que l'Aliança Atlàntica no hauria de limitar la seva intervenció als països d'Europa i que, contràriament, fóra factible que intervingués en els conflictes que s'estan gestant a l'Àfrica. Val a dir, doncs,

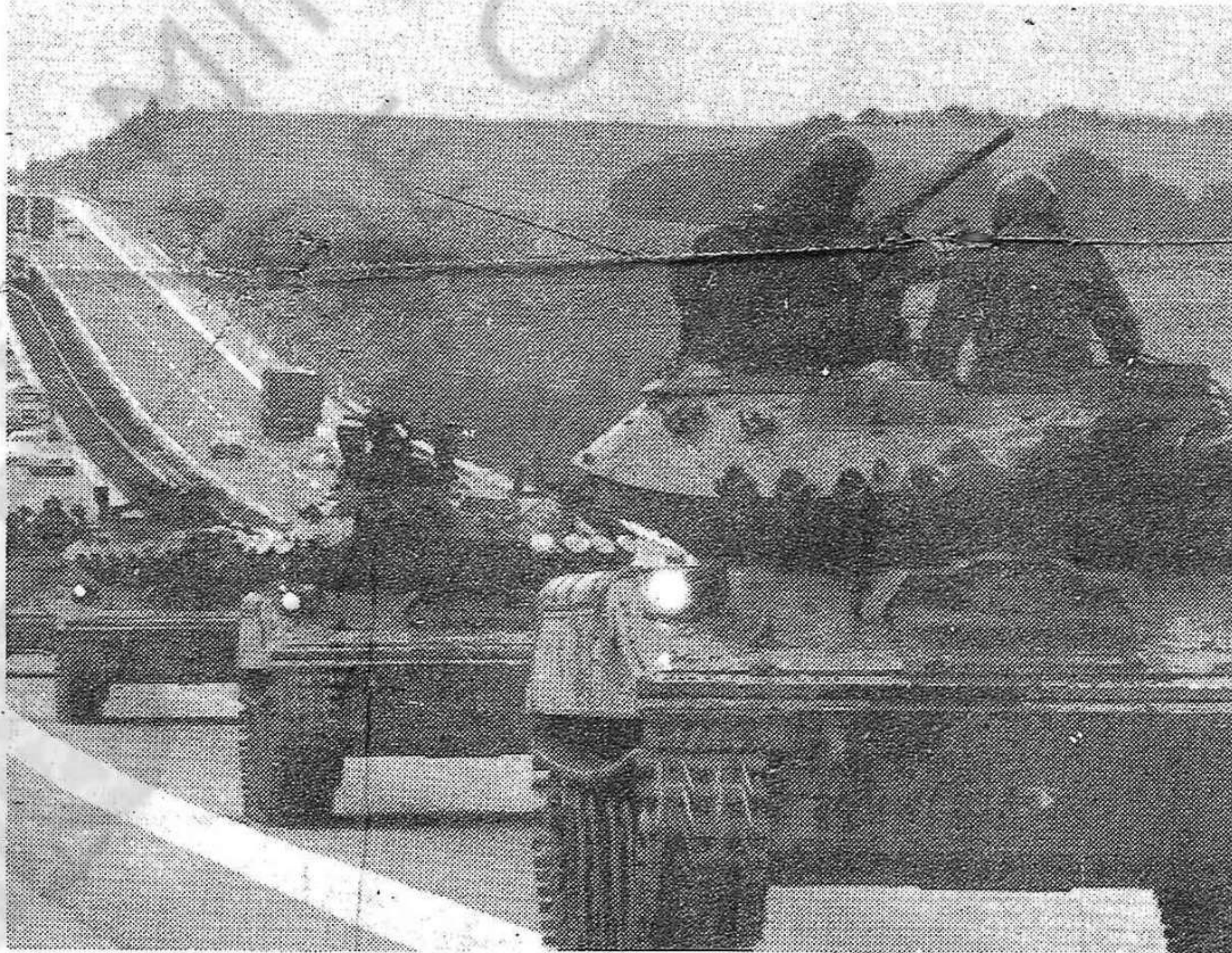
que, dins d'aquest canvi d'estratègia, l'imperialisme compta, com una basa fonamental, amb la presència i participació del nostre país.

ANDALUSIA, AMB UN GOVERN PREAUTONÒMIC

Els mateixos dies, Andalusia estrenava la seva Junta, és a dir, el seu govern preautonòmic, amb la constitució d'aquest òrgan perfilat per les normatives sobre règims preautonòmics, que presideix des d'ara el senador socialista per Sevilla Plácido Fernández Viagas, un antic magistrat de Justícia Democràtica que ocupa un escó al Senat.

La constitució de la Junta d'Andalusia era així una passa endavant també en la llarga marxa cap a les preautonomies de les regions i nacionalitats de l'Estat i un avenç també de les forces democràtiques que resultaven guanyadores en l'elecció del president de la Junta andalusa contra els intents d'ocupar aquest lloc el partit governamental, que havia presentat l'ucedista Jaime Garcia Añoveros, diputat i catedràtic d'Hisenda Pública.

Mentrestant, en fi, mentre que el tema del trencament del consens al si de la comissió d'afers constitucionals era el motiu de preocupació fonamental que es desenvolupava durant les sessions parlamentàries, esperant recomençar la discussió de la llei d'acció sindical que aquests dies, amb tota seguretat, quedarà dictaminada per la comissió de Treball del Congrés, la Unió de Joventuts Comunistes celebrava el seu congrés i ratificava el seu secretari general, Josep Palau; l'ex-ministre franquista Fraga Iribarne deia al seu retorn d'Estats Units que el destí és que UCD i Aliança Popular treballin plegades; un militant del Partit del Treball era ferit a Madrid per guerrillers de "Cristo Rey"; cinc militants de "Fuerza Nueva" eren multats amb dos milions de pessetes cadascun per accions contra la democràcia, i a Madrid es presentava, per l'ex-ministre i dirigent de la Democràcia Cristiana Joaquín Ruiz Jiménez, una obra que recull la lluita dels magistrats i jutges demòcrates quan la dictadura, a partir dels documents elaborats per Justícia Democràtica.

La qüestió de l'ingrés d'Espanya a l'OTAN ha tornat a saltar a l'actualitat, en primer pla, ara amb motiu de la reunió atlàntica a Washington (A la foto d'arxiu, maniobres de l'OTAN)

Poble i Exèrcit

En un país com aquest, en el qual s'ha pretès revestir l'Exèrcit de funcions més pròpies d'una guàrdia pretoriana avesada a la defensa de vells privilegis, l'observador honestament preocupat pel nostre futur col·lectiu no pot deixar de rebre amb satisfacció i esperança que els representants del poble retin homenatge a les Forces Armades i treguin les casernes, tancades fins ara a la presència dels civils.

En una prova inequívoca de respecte a una institució, a la militar, fonamental per a qualsevol democràcia moderna, parlamentaris de totes les tendències i també, com no podia ser d'una altra manera, els comunistes, han aplaudit els caps i els soldats de l'Exèrcit i han estat presents en actes castrenses d'indiscutible rellevància. Alts caps de l'Exèrcit, conscients del paper que a aquest correspon en la democràcia, han fet passes endavant molt positives per apropar-se al poble. I velles resistències, heretades d'enfrontaments sagnants que mai més no han de tornar, malgrat que tronin els nostàlgics de la dictadura, han deixat pas a unes noves relacions basades en el respecte mutu i en la comprensió de les funcions que, als uns i als altres, els són pròpies.

No podem des d'aquí deixar de felicitar-nos-en. A partir de la nostra convicció que els objectius de les Forces Armades són, sobretot, la defensa de la sobirania i la independència d'Espanya i de la seva integritat i, també, garantir el respecte a la voluntat popular lliurement expressada. I perquè creiem que per complir en millors condicions aquestes funcions els membres de les Forces Armades han de sentir-se integrats en la societat civil i comptar amb el suport d'aquesta. Per tal que s'assentin així, les bases d'una identificació total entre el poble i l'Exèrcit.

treball

REDACTORS

COL·LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), M. d'Amposta, Antoni Batista, Francesc J. Castellanos, L. López del Castillo, Enric Cerdà, Albert Farràs, Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Txiki Laorden, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Teresa Pàmies, Pérez de Olaverri, Elena Posa, Albert Presas, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Marta Rosés, M. F. Ruiz de Villalobos, Joan Sanjuan, Francesc Valverdú, Rodrigo Vázquez Prada, Pau Verrié, Pere Vila. Corresponsals: Magda Ballester, Josep Girona, Angel Lacaille, Manuel Luís, Josep M. Porta, Josep Quintanas, E.J. Ricart, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribó.

Fotografies: Jordi Morera i Enric Quintana.

Director: Joan Busquet

Redacció, administració i publicitat: Vallespir, 171, baixos Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54 Edita: PSUC Impres a Ingemesa Dipòsit legal: B 16948-77

el dit a l'ull

Pistolers

Que el secretari particular del batlle de Berga amenaci amb pistola en plena celebració de la Patum és escandalós. ¿O és que és un nostàlgic i volia provocar un altre Corpus de Sang? La pregunta de berguedanes i berguedans la fem ben nostra: ¿i per què ha de portar pistola aquest subjecte? ¿i per què ha de ser secretari del batlle un vulgaris pistolero? Suposo que hi haurà una magna manifestació de protesta per part de tots els alcaldes de Catalunya, indignats de tenir un col·lega encobridor de pistolers. Que no ens fa cap gràcia que Berga es converteixi en la versió catalana del Far West, amb un secretari cavalcant Llobregat amunt, Llobregat avall, convertit en el pànic dels turistes i forasters: "Repensa-t'ho, Guti, que em diuen el ràpid!", m'imagino cridant al tal secretari el dia que el senyor Antoni pugi a Berga a brodar un míting.

A uns quants quilòmetres més avall, a Cornellà, l'amo d'un Pub impopularíssim, contra el qual protesten tots els veïns del carrer Queipo de Llano (ai, els noms de carrer!), va sortir, amb els seus "forts", l'altra nit, a arrencar unes pancartes anti-Pub Poker que uns veïns havien penjat. Quan els veïns van intentar discutir amb

ell, l'honorable ciutadà regenta-Pubs (refugi de mestres d'EGB, quan volen practicar la pedagogia activa) va exclamar: "Voy a tener que rajar a más de uno!", com si es tractés de recuperar per als pinxos tots els codis de justícia civil i militar. La perspectiva de ser "escorxat" per qui ara administra l'antiga "Pensión Balmes" no entusiasma. (Si la setmana vinent no hi ha *dit a l'ull*, excusín-me: i que consti que "no se admiten coronas" ni estampes amb el retrat de Lenin.)

Més enllà de les anècdotes, és clar que el temps dels pistolers i dels pinxos torna. L'ultraisme és la doctrina dels qui no renuncien a viure bé, a costa de sucra pa a totes les salses i d'acaparar tots els privilegis. Ara bé: fóra molt greu que cossos policials empressin aquesta mena de gentussa, hi col·laboressin. Nosaltres, que tan poques simpaties sentim envers el becari lleonès Martín Villa, l'aplaudirem de cor si continua buidant de filo-ultrès la Guàrdia Civil i la Policia Armada. Senyors: ja és hora que els altres comencin a treballar. Com deia Tihamer Toth, si penquen evitaran les temptacions i es cansaran aviat d'anar fent l'ultra i el pistolero.

la setmana a Catalunya

Cada dia és més clar: cal el traspàs de serveis

Un dels fets més destacats de la setmana és, sens dubte, el gran míting del PSUC, el PCE i el PCI a la plaça de braus "Monumental" de Barcelona. La capital de Catalunya es convertí per unes hores en capital també de l'eurocomunisme i els ulls dels observadors a Catalunya, a Espanya i a molts països —com ho demostra la nodrida presència de corresponents estrangers— eren posats en Berlinguer, Carrillo, Gutiérrez i López Raimundo. Però aquest és un tema del qual TREBALL informa àmpliament a les seves pàgines. En deixem simplement constància per la seva significació política, per la seva íntima relació amb el

panorama global de la vida política catalana. Un cop més quedà ben palès que sense els comunistes és avui impossible, a Catalunya, a Espanya, a Europa, avançar cap a noves fites de llibertat, de justícia, de democràcia igualitària. En el cas de Catalunya això pren una expressió concreta com és la presència dels comunistes al Consell Executiu de la Generalitat provisional i la prendrà encara més amb la presència comunista als futurs ajuntaments democràtics, una decisiva també per avançar cap a l'autonomia de debò cap a la configuració d'unes institucions nacionals catalanes plenament democràtiques.

GENERALITAT SENSE CANVIS SUBSTANCIALS

Deixem ja aquest tema per fixar-nos en la situació de la Generalitat, que no ha experimentat canvis substancials. A remarcar, però, l'estada del president de la Generalitat a Santa Coloma de Gramenet en una incursió indubtablement difícil i complexa si es té en compte la situació del municipi, el descrèdit popular del seu ajuntament i la pròpia composició sociològica de la població. Tarradellas fou acollit novament amb divisió d'opinions, amb xiulets i aplaudiments. El president de la Generalitat realitzà una visita protocolària a l'Ajuntament, estigué també una estona a l'aplec de sardanes de Can Butinyà però dedicà la major part del seu temps, quasi dues hores, a reunir-se amb els representants dels partits polítics que li expressaren la problemàtica del municipi. Casos com el de Santa Coloma accentuen la necessitat urgent de les eleccions municipals, però també la possibilitat d'intervenció de la Generalitat de Catalunya en la vida local —acord mínim al qual s'arribà en les converses Suárez-Tarradellas— i especialment en aquesta etapa de trànsit municipal. La Generalitat ha promès una intervenció directa, puntual, pel que fa a Santa Coloma.

Afegim al panorama de la Generalitat —o en íntima relació amb ella— el nomenament del diputat "provincial" Antoni Monés com a vicepresident de la Diputació de Barcelona, la titularitat de la qual ostenta també Josep Tarradellas. Antoni Monés està considerat com un "dur", especialment pel que fa a les relacions amb el funcionari. Segons ha destacat ja la premsa diària, el Sindicat de Treballadors de l'Administració de Catalunya (STAC) ha criticat el nomenament qualificant Monés de "representant típic del búnquer franquista dins de la Diputació". El nomenament sembla que segueix l'estratègia —ben discutible— del president Tarradellas de no desmantellar l'actual estructura de les diputacions provincials, els serveis de les quals fàcilment haurien pogut integrar-se en el conjunt més ampli i democràtic de la Generalitat. Sembla cada cop més evident que el president de la Generalitat es mostra reaci a acceptar que el Consell Executiu —amb la forta pre-

sència d'esquerres, com és ben sabut— tingui competències directes sobre la vida pública catalana i, en canvi, prefereix un control directe i personal. En aquesta línia se situaria l'interès del president de la Generalitat per presidir les reunions dels governadors civils de Catalunya, o el nomenament de "comissaris de la Generalitat", directament dependents del president en lloc d'estar subjectes a la disciplina del Consell. No és d'estranyar que a la vista de fets com els que venim comentant (el reforçament de l'aparell de les diputacions, el control indirecte sobre l'ad-

ministració a Catalunya, la possible reinstitucionalització de la figura dels comissaris, etcètera) alguns diaris hagin apuntat ja que tot plegat podria ser utilitzat amb finalitats electorals contra els partits d'esquerra majoritaris a les eleccions generals. I, això, per activa i per passiva: la supervivència dels aparells i homes del franquisme a les diputacions i ajuntaments podria ser un element d'importància excepcional per a la dreta en unes noves eleccions, municipals o generals; però també la manca de poder real del Consell Executiu —si l'escàs poder existent és concentrat personalment en Tarradellas— impossibilitaria els partits d'esquerres de presentar un balanç positiu de la seva gestió al si de la Generalitat. Més que mai, el traspàs de serveis esdevé d'una urgència indefugible, exigint-los al govern de Madrid però també, en allò que l'afectin, al propi president de la Generalitat.

EL CONGRÉS D'UGT

Un fet important amb el

vingut qualificant com "línia continuista", exemple de la qual és la reelecció de Nicolás Redondo com a secretari general i, en definitiva, dels homes més propers a la plaça major del PSOE. La presència de Felipe González, secretari general del partit socialista, en la cloenda del Congrés ha d'interpretar-se com l'intent de reforçar aquesta línia i apaivagar les veus dissidents. Quan el PSOE pretén convertir-se en alternativa de govern li convé molt de comptar amb el suport d'UGT, sobretot quan la victòria de CCOO a les eleccions sindicals i l'avenç comunista a

Les forces democràtiques amb el capità general de Catalunya, Ibáñez Freire: símbol d'un nou tipus de relació entre el poble i l'Exèrcit.

filar prim

Generalitat: desig i realitat

Durant el discurs pronunciat al míting de la Monumental del passat 29 de maig, Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC, va dir, sobre la marxa i de forma molt correcta, que "amb xiulets no es feia política". Jo crec que hi podríem afegir, en la mateixa direcció, que tampoc no es fa política amb crits avui irrealitzables, com els de les dimissions impossibles.

La Generalitat provisional és una realitat, contradictòria i sovint poc satisfactòria, però concreta i regulada. És el primer pas vers el reconeixement de la plena personalitat de Catalunya i representa la façana del futur poder autònom.

La crua realitat de la Generalitat, que de vegades, potser massa sovint, hem deixat d'explicar, és la seva manca de poders, la incapacitat per coordinar programes i actuacions, la impotència per tal d'endegar els processos d'elaboració democràtica de les solucions per als greus problemes col·lectius de Catalunya.

També fou en aquell míting, esmentat al principi, on s'explicà planerament que tot això venia condicionat per les contradiccions del procés de canvi democràtic a l'Estat espanyol, per les actituds centralistes i reticents del govern de la Unió del Centro Democrático, per la manca d'ajuntaments elegits democràticament i de diputacions amb ple esperit de cooperació. I totes aquestes dificultats s'inscriuen en la incertesa del calendari polític: no sabem quan serà el referèndum sobre la Constitució, no podem endevinar quan

A l'esclat de congressos que estem vivint cal sumar-hi el de la UGT, que aplegà a Barcelona 1.100 delegats i 40 delegacions estrangeres i convidats. A la concentració ugetista no hi faltaren Joan Reventós i Felipe González (Foto d'arxiu)

Astúries i Alacant, han resituat i relativitzat les perspectives d'un "còmode" bipartidisme. No ha d'estranyar, doncs, que des d'aquesta perspectiva es consideri impossible —més enllà de l'acció— la unitat amb CCOO.

FORCES ARMADES

Per primera vegada des que aquest país ha tornat a viure aires de llibertat, els dirigents democràtics han estat presents a Capitania General en la celebració del "Dia de les Forces Armades", presidit pel tinent general Ibáñez Freire. El president i els consellers de la Generalitat, diputats comunistes (Cipriano García i Solé-Tura a més a més d'Antoni Gutiérrez), socialistes, del Pacte Democràtic i d'UCD participaven en un acte que ha deixat de ser la celebració de la "victòria" per esdevenir una jornada despullada de connotacions ideològiques, excepte en allò que la Constitució assenyala com a suprema missió de les Forces Armades. La presència de l'esquerra, i en general dels diputats escollits pel poble de Catalunya, a Capitania és símbol d'una nova època d'acosta-

ment i entesa entre l'Exèrcit i la societat civil, actituds beneficioses per a la democràcia i per al país. I en aquesta línia destaquem la decisió del governador de Barcelona de prohibir un acte de "Fuerza Nueva" organitzat com un "homenatge a la bandera", seguint en la línia plenament compartida per totes les forces democràtiques que ni la bandera ni cap alta institució de l'Estat no pot ser patrimoni partidista. Que ningú no té, en definitiva, el patrimoni del patriotisme i menys quan això significa simplement la nostàlgia del passat.

ANTIFEIXISME

I acabem: Quan homes i dones a tot el món —i també a Barcelona— es tanquen per exigir del govern de Pinochet notícies sobre la sort de 2500 desapareguts, Barcelona, capital de l'eurocomunisme di lluns, es converteix dissabte i diumenge en capital de la lluita antifeixista. Les Jornades organitzades per l'Associació Catalana d'Ex-Presos són testimoni de la voluntat de continuar la lluita contra l'obscurantisme, la por i la repressió.

CARLES FORTUNY

per RAFAEL RIBÓ

ni com-tindrem el nostre Estatut d'Autonomia, encara balleu les informacions sobre la prioritat de les eleccions legislatives sobre les municipals o viceversa.

Si aquesta és la realitat, el desig de tots fora poder aclarir, ara ja, aquests extrems i començar a configurar la nostra alternativa d'una Generalitat democràtica. El desig que ha d'esdevenir voluntat, l'hem de realitzar políticament. Seria molt fàcil, ben simple, aturar-se a l'autosatisfacció, i incrementar les crítiques o els xiulets a la institució o al seu president. Però seria una actitud irresponsable des del moment que totes les grans forces polítiques catalanes som part de la institució, en som corresponsables del funcionament. Ara bé, això no significa que una excessiva i mal entesa responsabilitat ens hagi de dur al silenci. Cal ser crítics, i autocrítics, de les mancances i cal clarificar i donar explicacions sobre tot el procés. Sobretot, no podem perdre la iniciativa en tota mena de possibilitats que es deriven de l'existència d'un Consell Executiu d'unitat catalana.

Pel futur, prou immediat, caldria bastir una encertada i profunda política unitària basada en els acords i compromisos amb les altres forces polítiques, en l'anàlisi atenta i constant del mateix ritme de canvi i la participació conscient i mobilitzadora de la població. Avançar-se massa en qualsevol d'aquestes tres dimensions, precipitar-se, abans d'hora, pels carrers que duen a la plaça de Sant Jaume, seria una elemental confusió entre desig i realitat que podria malmenar tota alternativa de futur.

Calen alternatives, ara

Salvar els ajuntaments

L'agònica supervivència dels equips municipals que hem heretat del franquisme, per obra del seu marmessor testamentari la UCD, està posant en greu perill la mateixa institució municipal. El moment ens imposa establir, en la nostra actuació a nivell municipal i en els moviments de masses, una clara distinció entre el que són els ajuntaments franquistes i el seu tramutament d'institucions i imposicions antidemocràtiques i antipopulars, i el que és l'ajuntament com a organisme polític i administratiu més apropiat al poble i que reivindicuem transformat democràticament, amb les eleccions municipals que no deixem de reclamar tot seguit.

Els ajuntaments, en l'època de la dictadura vivien i funcionaven en un cercle viciós a base de cobrir una burocràcia gegantina i uns serveis, equipaments i infraestructures urbans mínims, mantinguts tots ells amb un sistema d'impostos locals absolutament regressiu, a base de contribucions especials, gravàmens i taxes indiscriminats que s'anaven cobrant amb mitjans més o menys coactius —especialment entre els sectors populars, valent-se del temor generalitzat a les "conseqüències" que el règim imposava—, o bé per sistemes de cobrament equiparables al peatge, mentre que les imposicions realment directes sobre la plusvàlua urbanística i la riquesa immobiliària continuaven a preus d'abans de la guerra o, en fi, per mitjà de l'endeutament crònic de les caixes municipals. Tot aquest entreteixit s'ha trencat amb l'explosió democràtica i reivindicativa que, en alguns grans municipis i a les barriades populars, s'inicià ja abans de la mort del dictador, i que després s'ha anat estenent a mesura que les llibertats reconquerides i l'actuació sensibilitzadora dels partits polítics d'esquerres, entorn a les eleccions del 15-J, feien intolerables les injustícies.

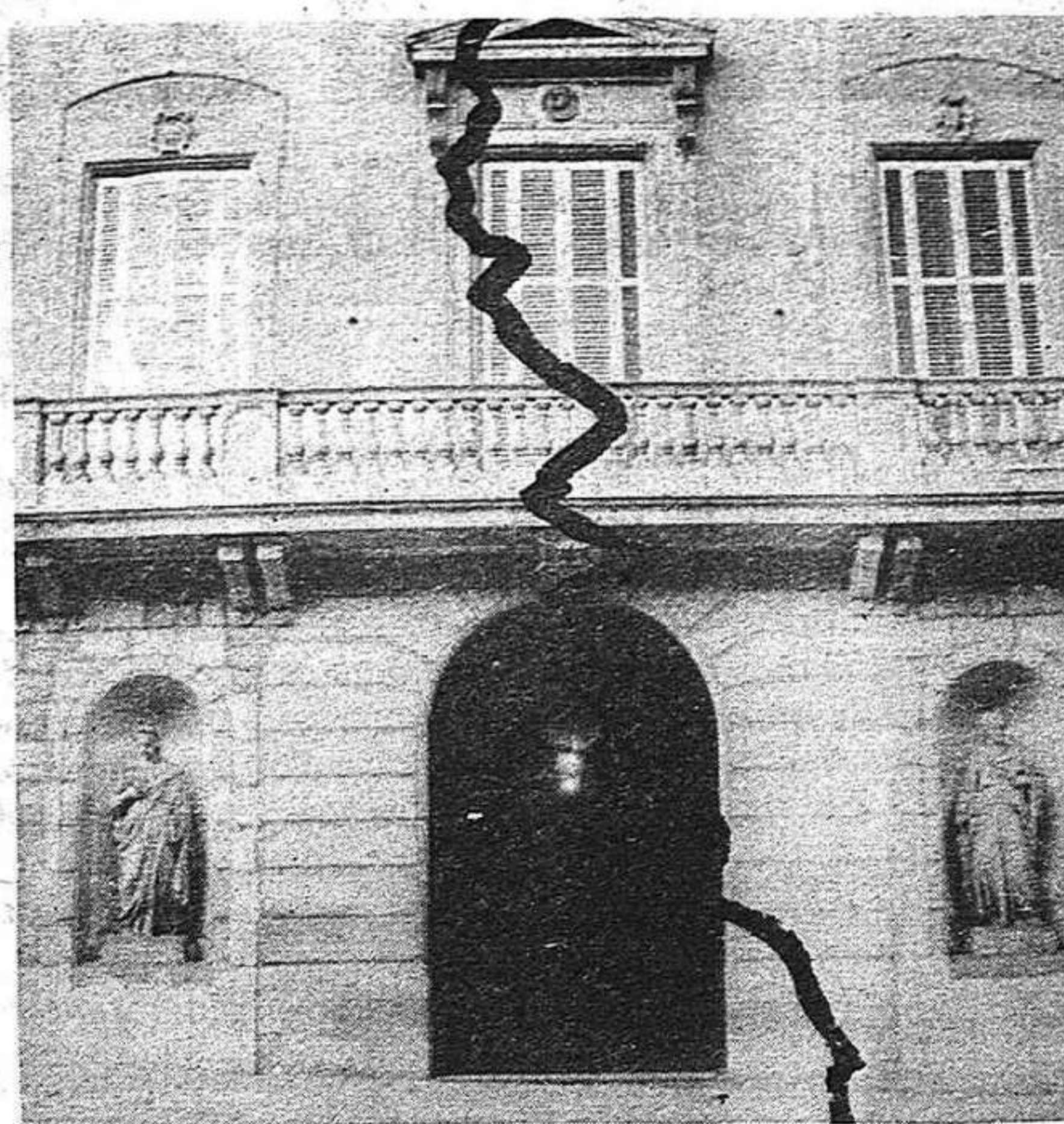
Aquest trencament saludable, revitalitzador d'energies populars, sols podia culminar coherentment en la immediata convocatòria i celebració

d'eleccions municipals que permetessin iniciar l'obra de sanejament i transformació dels ajuntaments, tot obrint el procés cap a la conquesta de la llei de municipis de Catalunya, que un dia ens donarem al nostre Parlament Català.

Però les coses han succeït de manera diferent i cal que adequem la nostra actuació a nivell municipal, amb el doble objectiu de mantenir i ampliar el moviment participatiu i de reivindicació popular en les qüestions municipals, lluitant contra les injustícies i obtenint les més àmplies victòries populars sobre les institucions caduques, però alhora també amb l'objectiu de salvaguardar la institució municipal del desprestigi i la destrucció total, on semblen voler-se abocar les actuals autoritats, a fi que sigui recuperable per a la democràcia. Pensem que després de les eleccions municipals, els nous consistoris sorgits de la voluntat popular s'hauran de servir, per un temps, d'instruments administratius i legals vigents en l'actualitat, especialment en qüestions d'hisenda, tot orientant-los i interpretant-los —si l'esquerra guanya— en un sentit radicalment contrari al que els han donat fins ara.

Si la tasca que haurem d'afrontar des de dins dels ajuntaments serà transformadora, imaginativa i, perquè no dir-

ho, també voluntarista, i per tant s'haurà de comptar primordialment amb la participació, la comprensió i el consens populars per tirar endavant els nous criteris d'urbanisme, d'hisenda, de serveis i funcionament municipals, valent-nos d'instruments no fets a la nostra mida: llei del sòl, decret d'hisendes locals, decret de funcionariat i de mancomunitats municipals, restriccions pressupostàries, competències de la vella llei de règim local, etcètera, és imprescindible que comencem a popularitzar aquests nous criteris, aquestes propostes d'ús alternatiu de les institucions locals. I primer, cal pensar des d'ara aquestes alternatives i popularitzar-les en cada lluita concreta; contra unes contribucions especials injustes, contra les qualificacions urbanístiques especulatives, contra la degradació inaguantable dels serveis municipals més imprescindibles, en la reivindicació d'escoles, guarderies o espais verds. De més a més de dir no!, de fer oposició, hem de saber contestar els arguments demagògics de l'administració, la fàcil resposta que no es pot fer res, tot explicant com és la nostra alternativa, denunciant el desaprovechament de les possi-

Abans que s'ensorrin.

bililitats impositives justes que es deixen d'aplicar perquè afecten els sectors dominants: taxes d'equivalència i plusvàlues, valoració per sota dels preus reals, inaplicació o aplicació injusta de l'impost de radició. Denunciant la mala gestió, la manca de control de despeses, les corrupcions i corrupteles, els burocratismes, la manca de consulta als afectats per les actuacions municipals, la desconfiança en la capacitat participativa dels veïns, etcètera.

L'actitud que propugnem a nivell general, d'enfortiment i ampliació de la democràcia, i la intenció d'identificar i responsabilitzar els treballadors i les capes populars en el procés democràtic, com a única

garantia que aquest no s'aturi en qüestions formals, cal que les apliquem imaginativament a nivell local en aquest llarg (?) període d'interinitat que ens queda fins a les eleccions municipals, que no podem permetre que sigui utilitzat desestabilitzadorament.

No deixem l'elaboració de les nostres alternatives per la campanya electoral municipal: fem-les públiques, i aplicables ara. No deixem la nostra crida a la participació per després de les eleccions, imposem-la des d'ara. I això, no per ajudar a sortir del pas els actuals equips municipals, sinó per salvar els ajuntaments per a la democràcia.

SALVADOR MILÀ

JORNADES DELS EX-PRESOS Germanor anti-feixista

Dissabte, 3 de juny, comencen a Barcelona les Jornades Internacionals d'Ex-presos i Represaliats Polítics, que s'acabaran l'endemà, dia 4. Les patrocinen la Coordinadora d'Ex-presos Polítics de l'Estat Espanyol i el Centre d'Estudis Històrics Internacionals de la Universitat de Barcelona, i les organitza l'Associació Catalana d'Ex-presos.

Hi participaran moltes delegacions d'arreu del món, que seran rebudes dissabte a les dotze pel president de la Generalitat, senyor Tarradellas. Tot seguit aniran a l'Ajuntament de Barcelona.

L'obertura de les Jornades es farà a la Universitat Central i la presidirà el rector, doctor Badia i Margarit, el director del CEHI, doctor Giral i Raventós i el president de l'Associació Catalana d'Ex-presos Polítics, doctor Colomines Puig.

Diumenge es presentaran les ponències. Al migdia hi haurà dinar de confraternització a Castelldefels i a les 6 de la tarda, al poliesportiu de Sant Andreu (Barcelona) un festival amb artistes nacionals i internacionals.

Universitat de Barcelona

Claustre: el camí del canvi

Fa més d'un any que la Universitat de Barcelona, en coincidència amb les altres dues Universitats catalanes, ha iniciat un procés de transformació democràtica de les seves estructures, l'anomenat per tothom Claustre constituent.

Sense cap ànim d'exagerar, m'atreveixo a dir que no hi ha un sol universitari plenament satisfet amb la vella institució acadèmica i que tots, absolutament tots, la voldríem diferent i millor. Ara bé, els punts d'acord a l'hora de transformar-la són diferents i, molt sovint, contraposats.

Després d'unes primeres sessions, la primavera passada, encaminades a modificar la composició del Claustre en el sentit d'una més àmplia i proporcionada representació de tots els universitaris, i de l'elecció, el mes de desembre de 1977, d'un nou equip rectoral encapçalat pel doctor Badia, el Claustre elegí unes comissions de treball i fixà un calendari. Ultra la Comissió Permanent, encarregada de coordinar les relacions entre el Claustre i la Junta de Govern i de vetllar per la marxa de les altres comissions, foren constituïdes quatre comissions: 1) Estatut del professorat. 2) Estatuts d'autonomia de la Universitat. 3) Estatut de l'estudiant, i 4) Estatut del personal no docent.

La primera havia de presentar un avantprojecte el mes de març, les altres al llarg del curs acadèmic. La feina, però, s'ha retardat i només s'ha discutit en sessions plenàries a finals d'abril i primers de maig l'Estatut del professorat. Caldrà deixar, doncs, pel proper curs el debat i aprovació dels restants avantprojectes.

L'Estatut del professorat ha estat i és un projecte, avui aprovat, polèmic. Polèmic al llarg de l'elaboració i més polèmic encara en la discussió. Personalment crec que no és, ni de bon tros, el millor estatut possible, però, tal vegada, sigui l'únic estatut possible. La nostra Universitat està composta per gairebé 60.000 estudiants, menys d'un miler de PND i uns 3.000 professors. Aquests es divideixen en un 30 per cent de numeraris, és a dir, funcionaris de l'Estat, i un 70 per cent de no numeraris, és a dir contractats i interins amb un sou miserable i una perpètua inestabilitat laboral. Era inevitable que aquest sector majoritari del professorat protagonitzés els debats i procurés donar sortida als seus problemes. Això ha provocat, d'una banda, una certa confusió entre unes mesures transitòries, canalitzadores de l'estabilitat que mereixen molts professors en reconeixement de la tasca feta fins avui, i un Estatut del professorat per al futur una vegada lliures dels lligams del passat, i, de l'altra, un cert oblit, tal vegada intencionat, de les reals possibilitats d'aplicació del mateix estatut.

La Universitat, de nou, s'ha posat al capdavant del procés de canvi, quan encara no tenim la Constitució, quan la Generalitat no ha obtingut cap traspàs de serveis —i els més endarrerits són els d'ensenyament—, quan l'Estatut d'Autonomia i el Parlament de Catalunya no han sortit de l'esfera reivindicativa. En aquest context global, la Universitat projecta i aprova mesures clarament revolucionàries i rupturistes, mesures profètiques i de futur, però irrealitzables avui com avui.

Això és bo, és positiu, però també és perillós. La societat catalana ens mira mig sorpresa i mig alarmada. Les altres Universitats de l'Estat esperen confiades que trenquem el gel del centralisme per imitar-nos. No podem donar passes en fals i, molts menys, caure en la utopia. Però també cal rebutjar amb fermesa les ironies, els sarcasmes, l'abstencionisme i la indiferència d'alguns catedràtics i l'immobilisme del Ministeri, elements tots ells que, sense un lligam clar, han contribuït a fer que la Universitat de Barcelona es trobi en una situació greu i molt complexa.

És, si més no, sorprenent que els qui menys han patit les conseqüències d'una política universitària irresponsable i els qui més força podien fer per modificar-la, s'hagin marginat del procés constituent i utilitzin la premsa diària per fuetjar les noves iniciatives. Els qualificatius no han estat moderats: des de les acusacions de sovietitzar la Universitat fins a títol d'assemblearisme enfollit el propi Claustre, res destructiu no ha deixat de dir-se. No ens alarmem. Aquestes veus, respectables com totes, no poden deturar el canvi institucional, com tampoc no han pogut fer-ho amb el polític.

El Claustre de la Universitat de Barcelona ha iniciat, doncs, el camí del canvi, ha aprovat un primer projecte i ha superat unes tensions d'elevat voltatge, però ha de continuar la seva tasca i treure les conseqüències pertinents de l'experiència viscuda. En primer lloc, aconseguir que tots els universitaris autèntics col·laborin en el procés. En segon terme, coordinar els projectes de la Universitat de Barcelona amb els que surtin de les altres dues Universitats catalanes per tal d'oferir-los a la Generalitat i negociar-los conjuntament a Madrid. El tercer objectiu ha de ser agilitzar el treball de les altres comissions, molt especialment la de l'Estatut d'Autonomia, per tal de cloure el procés constituent i, per últim, assumir el compromís de no defallir en la llarga i aspra marxa cap a la Universitat catalana, democràtica, científica i vinculada a la Generalitat que la nostra societat ens reclama.

EULÀLIA VINTRÓ

CONÈIXER CATALUNYA
3 PRIMERS TÍTOLS

CONÈIXER CATALUNYA
L'onze de setembre i el centralisme borbònic
Joaquim Nadal i Ferreras

CONÈIXER CATALUNYA
Els orígens històrics
Josep M. Salrach i Mercè Avenir

CONÈIXER CATALUNYA
Qui és català?
Encarna Roca

L'ONZE DE SETEMBRE I EL CENTRALISME BORBÒNIC
Joaquim Nadal i Ferreras
Síntesi de divulgació del segle XVIII català

ELS ORIGENS HISTÒRICS
Josep M. Salrach i Mercè Avenir
Gestió de Catalunya amb els aspectes polítics, econòmics i socials d'aquest procés

QUI ÉS CATALÀ?
Encarna Roca
Un llibre per assenyalar l'evolució que ha tingut el Dret català

200 ptes

DOPESA
GRUP «MÚNDO» D'EDICIONS

Equilibris amb el consens

Madrid (del nostre redactor).— La frenada del dissens va succeir aquesta setmana a l'accelerada del consens de l'anterior. Les esperances de dictaminar el projecte constitucional en un termini curt es feien fonèsses dimarts. L'article 63, sobre la composició del Congrés, que ja havia estat un dels més problemàtics en els treballs de la ponència, va ser el que va motivar el trencament del consens malgrat que encara no s'hi havia arribat. La sorprenent facilitat amb què es va del consens al dissens preocuparia ja al propi rei Juan Carlos que, a començaments de la setmana, es va entrevistar successivament amb els líders dels quatre principals partits, UCD, PSOE, PCE i AP.

Centrat l'interès parlamentari en els treballs de la comissió constitucional, els dos últims plens del Congrés han passat sense pena ni glòria i amb una escassetat de diputats que ha fet perillar el quòrum. En el de dimecres darrer, tota l'atenció era als passadissos, on s'esfullava la margarida consensual. A darreres hores de la nit, surava en l'ambient la possibilitat d'un acord immediat entre les dues

formacions majoritàries al voltant del polèmic article 63.

Per la seva banda, Aliança Popular va tornar a la comissió de la mà de Manuel Fraga, tot just que aquest va tornar dels Estats Units. Els aliancistes, després de tants anys de silenci i obscurantisme, s'han declarat decidits partidaris de la publicitat dels debats parlamentaris, ja que "és l'única garantia —diuen— perquè l'o-

pinio pública pugui avaluar els mèrits i arguments de les diferents posicions".

LA CORONA, REGULADA

Després d'haver-se aprovat els cinquanta primers articles del projecte, la comissió va iniciar dilluns el debat del títol II "de la Corona"

Al matí, es va celebrar una reunió preparatòria per tal d'alleugerir la feina de la tarda. S'hi van aprovar cinc articles. Els socialistes varen renunciar als seus vots particulars i Laureà López Rodó es va encarregar d'animar la sessió. El diputat d'AP va presentar una esmena a l'article 51 per la qual pretenia que es constitucionalitzés un "Consell de la Corona" amb funcions d'assessorament, que va ser rebutjada. Segons el text aprovat "el Rei és el cap de l'Estat, símbol de la seva unitat i permanència" i té, entre les seves funcions, la "d'arbitrar i moderar el funcionament regular de les institucions". Emèrit Bono, pel grup comunista, va expressar la cautela del seu grup davant d'això darrer, malgrat la qual votaven favorablement.

La regulació de la successió al tron, establerta a l'article 52, va donar motiu perquè la diputat d'UCD Maria Teresa Revilla s'abstingués a la votació perquè considerava improcedent la preferència, en l'ordre successori, dels barons sobre les femelles. López Rodó va aconseguir afegir aquí el mot "orgànica" a la llei que resoldrà "les abdicacions i renúncies i qualsevol dubte de fet o de dret que s'esdevingui en l'ordre de successió". Van quedar fixades també les normes per la regència quan el rei fos menor d'edat o estigui inhabilitat per a l'exercici de la seva autoritat, i la tutela del rei menor.

EL COP D'ESTAT PERMANENT

Per unanimitat, fou aprovat l'article 56 segons el qual "el Rei, en ser proclamat davant de les Corts generals, prestarà jurament d'exercir fidelment les seves funcions, guardar i fer guardar la Constitució i les lleis i respectar els drets dels ciutadans i les comunitats". S'ha afegit al text de l'avantprojecte "i de les comunitats", d'acord amb la fórmula alternativa proposada per Marc Vizcaya (PNB) després que Heribert Barrera va presentar una esmena que deia "i dels pobles que integren l'Estat". La polèmica més interessant de dimarts la va provocar l'intent de Laureà López Rodó d'introduir un nou article atorgant al Rei la facultat d'adoptar mesures d'emergència "en supòsits d'extrema gravetat, en casos de folia col·lectiva —va dir— que cal preveure". Situacions tals es contemplan ja als articles 71 i 108 de l'avantpro-

l'oposició general. Gregorio Peces Barba (PSOE), després d'assenyalar-li que mantenia una concepció de la Corona que no era vàlida per a la monarquia parlamentària, va afirmar que "acceptar l'esmena fóra institucionalitzar el cop d'Estat permanent". Pel grup comunista, Jordi Solé-Tura va exposar que "la monarquia parlamentària requereix que, en èpoques de crisi, els plens poders siguin per al Parlament i no pas per al monarca".

L'article 57 va quedar aprovat, en els seus nou apartats, amb el vot contrari dels socialistes, tret d'aquell que es refereix al dret de gràcia, en el qual es van abstenir. Per la seva banda, els comunistes es van abstenir en el que fixa el dret del Rei "a ser informat dels afers de l'Estat i presidir, a aquests efectes, les sessions del consell de ministres, quan ho estimi oportú, a petició del president del govern". Al monarca correspon també "proposar el candidat a president del govern i nomenar-lo en els termes previstos a la Constitució".

Per aquest camí, encara que es va arribar a redactar i aprovar tot el Títol II, en arribar a l'article 60 era ja patent el dissens, manifestat implícitament pel PSOE a les votacions. En els treballs preliminars del matí s'havia arribat fins a l'article 83, i s'havia deixat pel final la discussió del 63. El text d'aquest a l'avantprojecte diu que els diputats "s'elegeixen per sufragi universal, lliure, igual, directe i secret". Segons l'opinió dels socialistes, això és deixar la porta oberta al govern per modificar la llei electoral actual que ja té prou correctors de la proporcionalitat. Els representants del PSOE es mostraren disposats a retirar la seva esmena d'introduir el sistema electoral de representació proporcional si s'acceptava que el nombre de diputats fos 450 —ara potser sigui de 400— amb proporcionalitat de les circumscripcions segons el nombre d'habitants.

Al capdavant, no ha estat tant el cas d'una polèmica al voltant del sistema proporcional pur com d'una pugna entre UCD i PSOE per aconseguir una redacció que sigui més favorable a cadascú d'ells per tal d'assolir una àmplia majoria a les properes legislatives. En el fons, sembla que ambdós tenen un gran interès en el bipartidisme, que tractaria d'assegurar la introducció de mètodes correctius. Però el problema que preocupa ara és el mètode que s'ha seguit, trencant el consens, perquè allarga el debat. Especialment tenint en compte que cal discutir encara els títols corresponents al poder judicial i l'organització territorial de l'Estat, que poden originar nous conflictes. Llevat que s'adopti una actitud més responsable i conseqüent per aquells que tenen darrere seu

Els aliancistes, després de tants anys de silenci i d'obscurantisme, ara es mostren partidaris decidits de publicitat en els debats parlamentaris, "perquè l'opinió pública pugui avaluar els mèrits i arguments de les diferents posicions" (A la fotografia d'arxiu, Manuel Fraga conversa amb el diputat comunista Josep Solé Barberà)

índice

AGÈNCIA DE PUBLICITAT DE SERVEIS PLENS

* **CREACIÓ REALITZACIÓ DE:**
Campanyes publicitàries - Anuncis -
Pel·lícules publicitàries - Cinema i T.V.
Plafons publicitaris - Ràdio

* **PUBLICITAT DIRECTA:**
Opuscles - Catàlegs - Cartells - etc.

* **LLÈNÇAMENTS - DIFUSIÓ**
d'abast nacional - regional - provincial -
local - en tots els medis.

índice

ARTS GRÀFIQUES

- TALLERS D'IMPRESSIÓ EN OFFSET I TIPOGRAFIA.
- ALTA QUALITAT EN TOTS ELS TREBALLS.
- SERVEI RÀPID.
- PUNTUAL SEGURETAT I SRIETAT EN EL LLIURAMENT D'ENCÀRRECS.
- PRESSUPOSTOS RIGOROSAMENT AJUSTATS
- EXPERIÈNCIA EN L'EDICIÓ DE LLIBRES I REVISTES

índice

Sempre cap al futur

Casp, 118-120, 5è., 2ª - Tels. 225 60 85 - 225 67 87
BARCELONA - 13

GGGGGGGGGG

grijalbo

LENIN

Gerard Walter

MARX

Franz Mehring

EL COMUNISMO DE BUJARIN

A. G. Löwy

EL MARXISMO ITALIANO DE LOS AÑOS 60

Badaloni Petruccioli

CHE GUEVARA

Andrew Sinclair

GRAMSCI

Jacques Texier

LA ACUMULACIÓN DEL CAPITAL

Rosa Luxemburg

LA FORMACIÓN DE LOS INTELLECTUALES

A. Gramsci

RECUERDOS SOBRE LENIN

Clara Zetkin

ACTUALIDAD DEL PENSAMIENTO POLÍTICO DE GRAMSCI

Ins. Gramsci

CRITICA

ESPAÑA, REPÚBLICA DE

TRABAJADORES

Ilià Ehreburg

KARL MARX, COMO HOMBRE,

PENSADOR Y REVOLUCIONARIO

Engels i altres

LA REPÚBLICA ESPAÑOLA Y LA

GUERRA CIVIL

Gabriel Jackson

KARL MARX: SU VIDA Y SUS IDEAS

David McLellan

"EUROCOMUNISMO" Y ESTADO

Santiago Carrillo

HISTORIA DE ESPAÑA

Pierre Vilar

EL COMPROMISO HISTÓRICO

A. Gramsci i altres

CONTRA EL NOUCENTISME

Joan Fuster

MEMÒRIA PERSONAL

Antoni Tàpies

DESFETA I REDREÇAMENT DE

CATALUNYA

Josep Benet

Demaneu informació i catàlegs a:

grijalbo comercial sa.

Deu i Mata, 98. Barcelona-29
Tel. 322 37 53 (5 línies)

GGGGGGGGGG

Mentre els treballadors cedeixen

Conveni de la construcció: la patronal, pel laude

"Nosaltres acceptem, encara que matisada, la proposta feta pel president de les deliberacions. La patronal no. És ella qui, amb la seva negativa, trenca de fet les negociacions i porta el conveni al laude". Així s'expressava a **TREBALL** Justinià Martínez, més conegut per "Justi", secretari general de la Federació de la Construcció de CCOO, en relació al conveni de la construcció de la "província" de Barcelona

Aquestes paraules expressen les dificultats en què avui es troben les negociacions. "El nostre avantprojecte —havia dit "Justi"— contemplava de manera realista la situació política, econòmica i social del país, així com la pròpia realitat del ram. Som conscients que el ritme de construccions ha minvat, que molts capitals de la construcció passen a d'altres rams o s'evadeixen, que som el sector —després del tèxtil— més afectat per la crisi econòmica i que hem arribat a comptabilitzar deu expedients de crisi diaris. Per això hem posat l'accent en les qüestions socials, tenint molt present que, perquè és el primer conveni que negocia el nou sindicalisme, no podem defraudar. Per això hem plantejat amb força l'increment del nombre de treballadors fixos en les obres. L'alt percentatge d'accidents que té el ram ens ha fet demanar el cent per cent en cas de malaltia i accident, així com una major seguretat en el treball. També hem insistit en els drets sindicals."

Qualsevol que sigui el resultat del conveni ningú no podrà negar que els treballadors l'han portat de forma exemplar. Una comissió de 200 delegats elegits a les obres, empreses, localitats i comarques és l'organisme decisor. Ell forma el lligam entre la comissió deliberadora i tots els treballadors. La comissió deliberadora està formada per 45 representants, 30 d'ells elegits entre la comissió dels 200 i la resta per tres representants de cada una de les centrals sindicals CCOO, USO, CSUT, UGT, SU.

Lluís Romero, secretari general de la Construcció de Barcelona, ens parla de la força que té CCOO dins del ram. "Tenim 87 mil afiliats a nivell de Catalunya, el 52 per cent dels obrers de la Construcció, el 83 per cent dels delegats són de CCOO i organització consolidada a 116 localitats." Coneixem la dis-

persió del ram, la interinertat dels seus llocs de treball, per això no ens deixa de produir una certa admiració veure com els treballadors de la Construcció reaccionen com un sol home en les mobilitzacions. Romero ens ho explica: "L'organització i la lluita no vénen d'ara. Els anys del franquisme ha estat un dels rams que més s'ha mobilitzat malgrat les dificultats d'aleshores. L'any 76 es va produir una vaga general del ram i vàrem aconseguir un conveni molt important. Els treballadors assimilaren que les millores obtingudes van ser el fruit de les lluites. És cert que tenim deficiències de quadres, però hi ha una gran quantitat d'homes, el que podríem definir com la segona avantguarda, que han assimilat les experiències de lluita de tots aquests anys. Homes que són veritables dirigents a les obres i a les empreses. Tot això fa que els treballadors tinguin una gran confiança en el sindicat de CCOO. De vegades pot semblar que hi ha espontaneïsmes en les nostres lluites, però no és així. L'explicació cal buscar-la en aquesta extensa avantguarda que està en relació amb el sindicat, encara que sigui per telèfon, i que escampa les orientacions entre els treballadors."

El conveni és una dura prova per a tota aquesta organització. Preguntem a "Justi" com s'ha arribat a una situació que sembla abocada al laude. "Durant deu sessions hem estat discutint sobre les taules de rendiment que la patronal volia que aprovéssim. Nosaltres, d'antuvi, ens vàrem negar a qualsevol tipus de taules. Després, per no trencar les negociacions, acceptàrem la possibilitat d'unes taules que calia que estudiéssim de manera paritària i que es podrien posar en vigor a partir del proper conveni. El president de les deliberacions, per sortir del punt mort, va fer una proposta de sis mil pessetes d'augment i que una comissió paritària estudiés les taules de rendiment. Tres

mesos abans de finalitzar el conveni, aquelles taules en què s'hagués arribat a acord es posarien a prova. CCOO va entendre que aquesta proposta del president era millor que el laude, punt de vista que les altres centrals sindicals no compartien. Per això vàrem reunir la comissió dels 200, que va donar suport als nostres plantejaments. En tornar a la taula de negociacions, la patronal no va acceptar la proposta del president, amb la qual cosa les negociacions quedaven pràcticament trencades i el laude era imminent."

Lleida ha signat ja el seu conveni, falten els de Barcelona, Tarragona i Girona. "Justi" creu que s'ha d'anar cap a un conveni a nivell d'Estat, però s'ha de partir de la

realitat d'ara, amb grans diferències salarials entre les diferents "províncies". Sembla que, d'antuvi, serà més fàcil unificar les qüestions de tipus social i que un primer pas seria aconseguir un conveni a nivell de Catalunya. "Justi" explica que aquesta orientació s'ha donat en tots els convenis de les quatre "províncies", però la patronal tira guitzes.

A hores d'ara, encara no se sap com acabarà el conveni. "Una cosa és certa —diu el "Justi"— que no cridarem a vagues indefinides. No volem que la negociació del conveni es converteixi en una negociació dels acomiadaments. Aquesta és una trampa on no caurem."

JOAN SANJUAN

"No volem que la negociació del conveni es converteixi en una negociació dels acomiadaments". Al centre, "Justi" Martínez.

L'ex-ministre, a Barcelona

Fuentes Quintana vol un "Pla Nacional d'Ocupació"

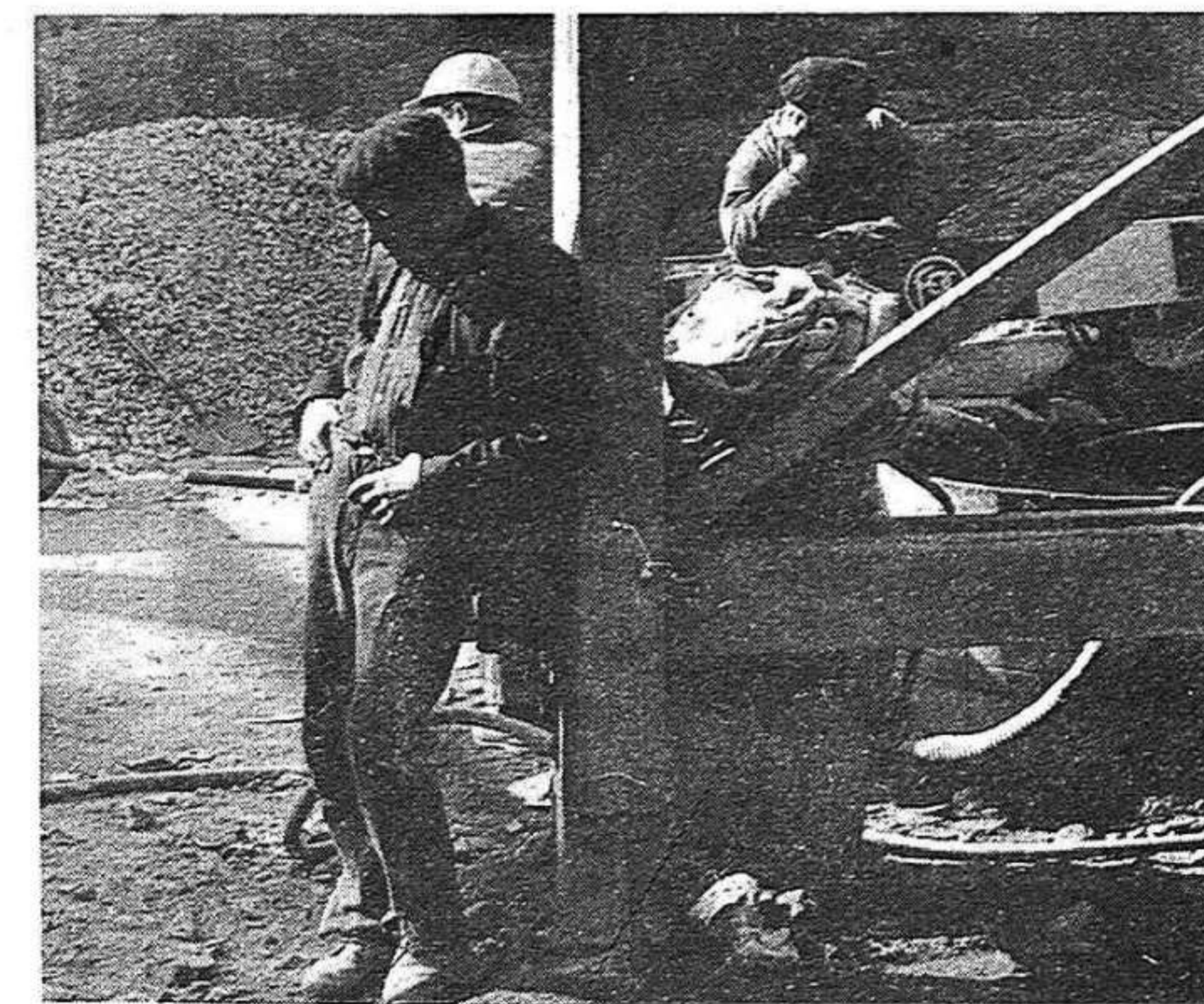
El passat 29 de maig, la LECE (Lliga Europea de Cooperació Econòmica), va organitzar un dinar col·loqui amb la Participació de l'ex-ministre d'economia Enrique Fuentes Quintana. Hi assistiren un bon nombre d'empresaris catalans. Fuentes Quintana, molt agressiu en general, però particularment amb "els partits polítics", tots, va parlar de la postració de la crisi, dels elements diferencials d'aquesta respecte a les anteriors, referint-se àdhuc a una característica pedagògica i comparant l'alça dels preus de les primeres matèries amb l'arribada a Europa de l'or americà el segle XVI, com un fenomen de la mateixa importància històrica.

Assenyalà la transcendència de mantenir la relació entre estalvi i inversió, però tenint present que, cada dia més, la inversió que no crea llocs de treball tindrà un pes més gran. D'entre les d'aquest tipus, remarcà la dirigida cap a la producció d'energia elèctrica d'origen nuclear. Insistí tant en el punt de les centrals nuclears (seguretat, discutir-ne la propietat i mesura en la instal·lació de noves) com en el de l'energia elèctrica en general (necessitat d'aprofitar tots els recursos hidràulics i de nacionalitzar la xarxa d'alta tensió).

Remarcà l'obsolescència d'alguns sectors per diverses raons, entre elles la competència que suposa l'aparició de productes provinents de països "nous": això és el que succeeix a la construcció naval i al tèxtil, per exemple. Donat aquest fet, es mostrà partidari de programar la caiguda d'aquests sectors a fi i efecte de fer-la menys dolorosa i d'ajudar els que ofereixen un avenir esperançador. De tota manera no es definí sobre quins eren aquests, confiant en els empresaris; la inversió privada, cas d'existir, mostraria el camí. Si ell ho diu...

ció de la taxa de canvi de la pesseta i de la política econòmica inclosa en els set primers fulls del Pacte de la Moncloa (de la resta, de la política econòmica a mig i llarg termini, que ja calia haver iniciat) no en va parlar, digué que a partir de juliol de 1977 hom havia reduït el ritme de la inflació, i el déficit exterior (va felicitar els empresaris pel seu esforç exportador) i recuperat l'excedent empresarial.

Pel futur immediat, comptant amb la Constitució aprovada, fixà com a objectius fonamentals, al costat de la reestructuració sectorial esmentada, apuntar cap a una taxa anual d'inflació del 10 per cent (va a dir que les previsions que feia per l'any 1978 la situaven entre un 16 i un 17 per cent) i elaborar un "Pla Nacional d'Ocupació". De fet, Fuentes Quintana reconeixia la importància primordial que en aquests moments té el problema de l'atur. Va dividir la població activa en dos, els qui viuen dins de la Ciutatella de l'ocupació i els qui en són fora. El fet que utilitzés un símil tan edificat, a més de recordar el vell intent d'enfrontar els treballadors amb feina amb els aturats, ens fa pensar que la teoria econòmica convencional torna a considerar l'existència

L'atur preocupa Fuentes Quintana. Però a Barcelona no ha ofert solucions sinó pedaços (Fotos d'arxiu).

d'atur involuntari i prolongat i també la classe dominant intueix un possible pedaç en aquest problema, com seria obrir una porta d'entrada i de sortida en aquesta ciutatella: feines temporals, a mig temps, rotacions al lloc de treball... Crec que en sentirem parlar, d'aquest darrer punt. (El vespre del mateix dia, Santiago Carrillo parlava, també a Barcelona, de contemplar l'atur com un problema fonamental, de la necessitat d'establir un pla d'actuació econòmica per tres anys co-elaborat per les forces polítiques, i de la creació d'un òrgan plural de seguiment de l'aplicació d'aquest pla.)

Finalment, hi hagué un col·loqui on Fuentes Quintana va explicar la raó bàsica de la seva dimissió a través de l'equació poder-responsabilitat que, un cop elaborat el pla d'actuació econòmica vigent, negociat amb l'oposició i presentat als organismes internacionals, es decantà cap al

segon membre, és a dir, més responsabilitat que poder.

Tothom reconeix ara la importància de l'atur, més elevat que el previst inicialment al Pacte de la Moncloa. Poc s'ha fet per lluitar contra l'atur. Calen més subsidis, però cal també més inversió pública, inversió pública immediata i controlada democràticament.

A una pregunta sobre la conveniència d'augmentar molt lleugerament la participació de la despesa pública en el producte nacional, digué que la resposta hauria de ser positiva, però que, tal com estan les coses, no ho pot ser, i va deixar entendre que un augment de la despesa pública només podia implicar un increment de la burocràcia. Doncs, sí que anem bé!

Una mica, uns quants ens vam quedar amb les ganes de veure aquest autodenominat "tècnic independent" davant d'un altre públic.

"Els treballadors tenen una gran confiança en el sindicat de Comissions Obreres (Fotos de Jordi Morera). pàgina 2 / treball / 2-6-78

Com a efectes de la correc-

President de l'antic
sindicat de Transports

L'afer Tormo: les proves de l'estafa

L'afer Tormo ha saltat aquests dies a la premsa. El Sindicat de Treballadors Autònoms del Taxi de Catalunya (STATC) i Comissions Obreres presenten una denúncia per estafa contra el regidor de l'ajuntament de Barcelona i president del Sindicat Provincial de Transports i Comunicacions, Josep Maria Tormo Magrans. TREBALL aporta una dada fonamental per a la clarificació dels fets: la fotocòpia d'un taló de cinc milions de pessetes que són traspassats del Sindicat de Transports a la cooperativa de vivendes "San Cristóbal", entitats que aparentment no tenen res a veure entre si, però darrere de les quals s'hi troba el mateix home, Tormo, amb aspiracions de diputat o senador per Aliança Popular, segons va declarar a "El País".

Josep Maria Tormo —delfí del qui fou president estatal del mafiós sindicat de transports, García Ribes, el secretari del qual participà en la matança d'Atocha— era, fins a la seva dissolució, el capítol del vertical del Transport de Barcelona. Entre les seves atribucions figurava l'administració del patrimoni sindical, diposant, entre altres, d'un compte a termini fix amb el número 1377550-0 al "Banco Condal", sucursal Sagrada Família. Com es pot comprovar, la fotocòpia del taló que reproduïm correspon a aquest número.

En crear-se l'AISS, amb data d'octubre del 76, aquesta passava a fer-se càrrec de tot el patrimoni del verticalisme, que quedava congelat sense poder-ne fer cap ús, segons establia la llei. El taló reproduït porta data del setembre del 77, és a dir, posterior a l'esmentada llei.

Josep Maria Tormo, en desaparèixer el vertical, crea el Sindicat Provincial de Transports i Comunicacions; ho fa aprofitant tot el muntatge anterior. Envia uns estatuts a les

antigues juntes verticals perquè els aprovin sense convocar assemblees d'associats, i, pel que es veu, continua utilitzant uns fons que haurien d'estar congelats.

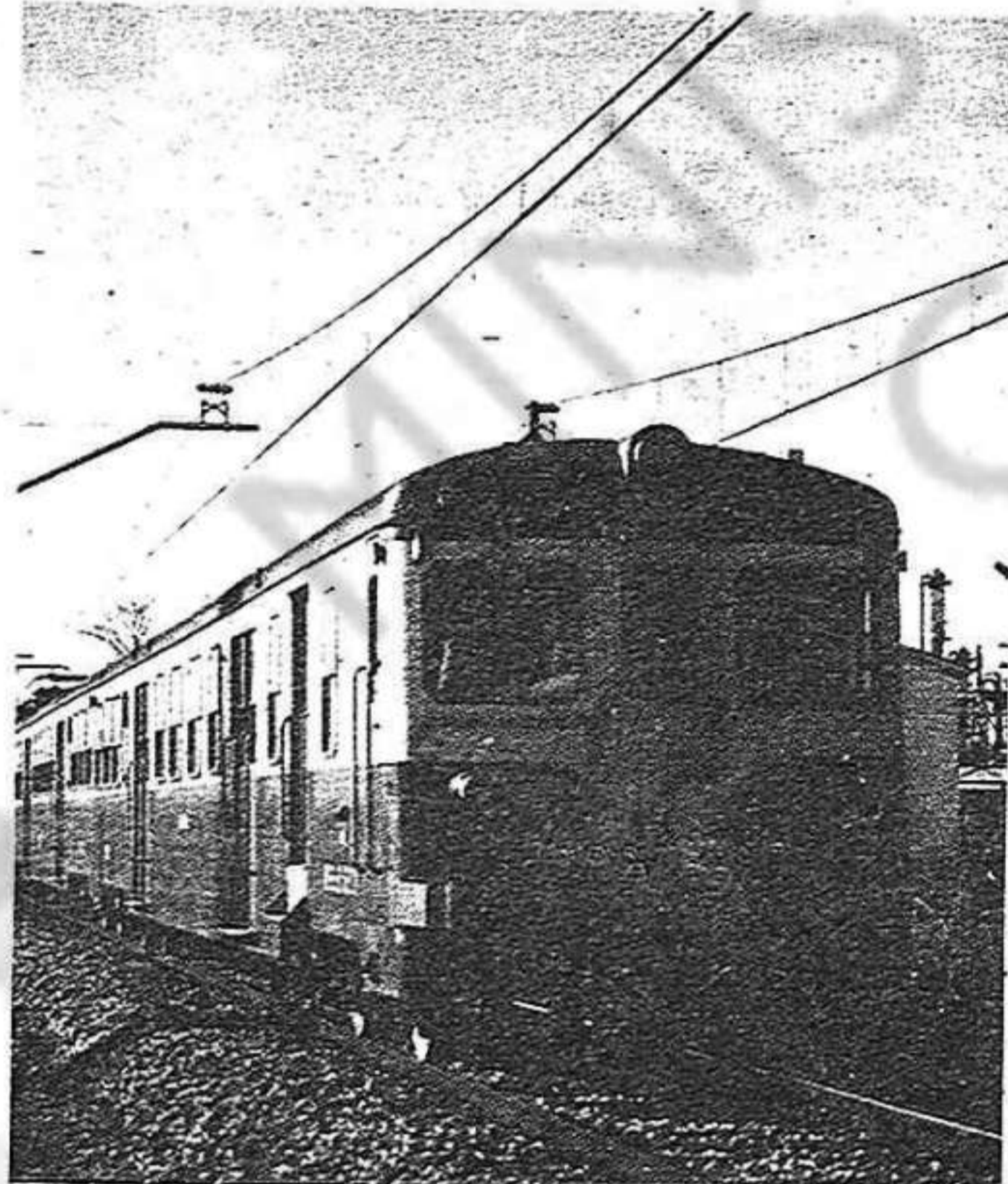
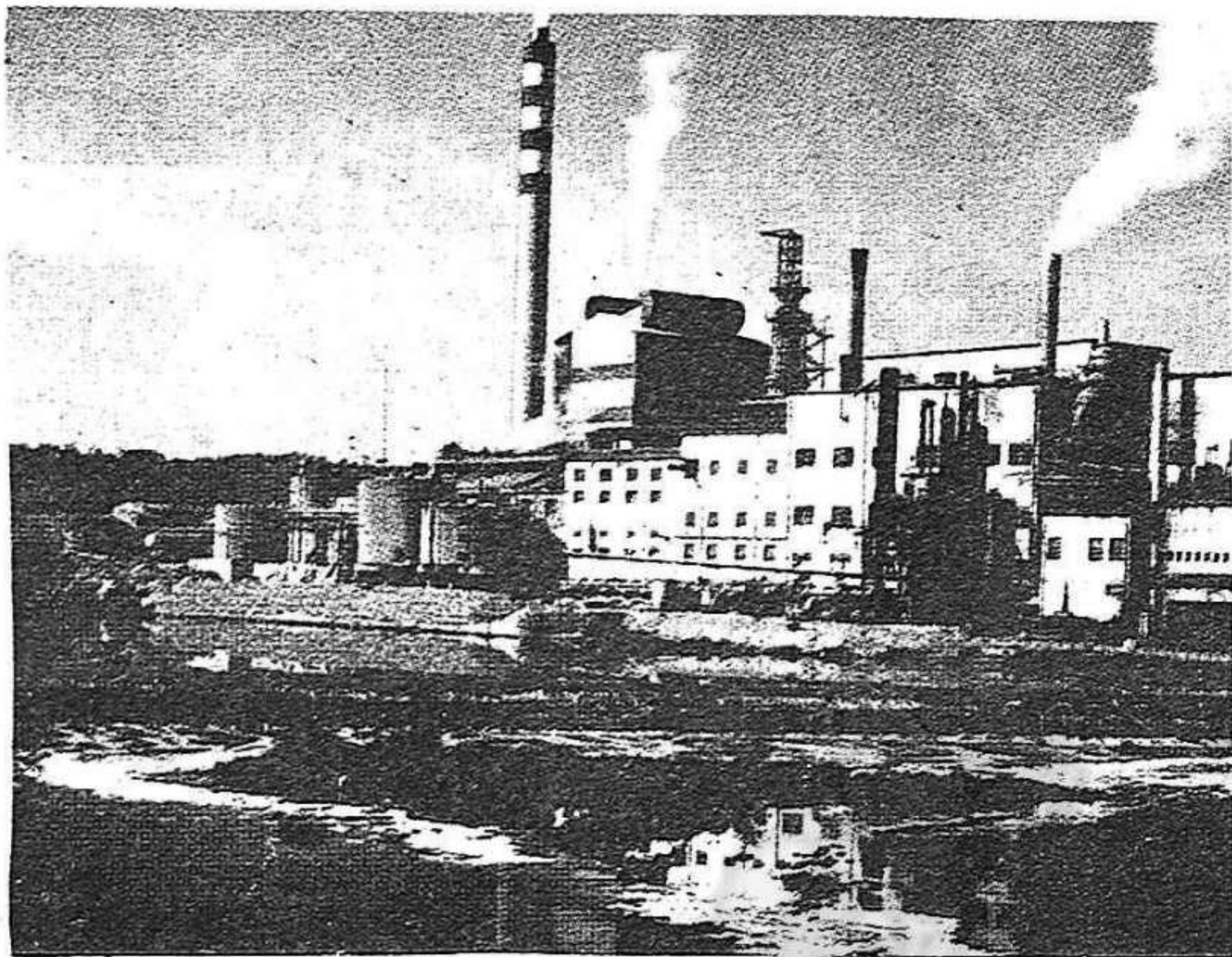
D'altra banda, ens trobem amb la cooperativa de vivendes "San Cristóbal". Cal començar dient que aquesta cooperativa no està registrada i que no es tracta de cap servei que, al seu dia, muntés el vertical. L'única connexió que hi ha entre el sindicat i la cooperativa és el nom d'en Tormo, que apareix als dos llocs, i el trasvasament de diners d'un cantó a l'altre, com ho demostra el taló. La seu de la cooperativa es troba a la mateixa planta de la companyia d'assegurances "Ramunat", propietat d'en Tormo, fundada al seu dia pels taxistes i que avui es dedica a assegurar particulars.

El procediment utilitzat per passar diners

del sindicat a la cooperativa no deixa de tenir punta. Tormo demana un préstec al banc amb l'aval del compte a termini fix del patrimoni sindical i amb un venciment igual al del termini. Els diners del préstec passen al compte corrent de la cooperativa. Quan venç el préstec, no es paga i el banc ha de recórrer a l'aval, és a dir, al patrimoni sindical.

Posats en contacte amb el secretari general del STATC, ens ha explicat el motiu fonamental de la denúncia: "Amb això volem alertar sobre una possible malversació dels fons que avui gestiona l'AISS i que són el patrimoni sindical de tots els treballadors. Els verticalistes que encara hi ha a l'AISS poden anar buidant les caixes i es pot produir la sorpresa que, en passar el patrimoni als treballadors, només en restin les parets."

J.S.E.

"L'Estatut de l'empresa pública ha de proposar la creació d'una comissió permanent de les Corts que tingui la missió de controlar-ne els objectius i la manera d'executar-los.

L'Estatut, a punt de discussió

Empresa pública: control parlamentari

Els pactes de la Moncloa preveuen que abans del 30 de juny el govern haurà entregat a les Corts un projecte de l'Estatut de l'empresa pública. Això ens fa parlar avui d'un sector de l'economia del qual som propietaris legals tots els ciutadans i del qual, fins ara, ben poca cosa en sabem.

El sector públic de l'economia ha crescut després de la II Guerra Mundial a tot Europa. Es van produir les nacionalitzacions d'importants sectors econòmics a França i a Anglaterra, mentre que, a Itàlia, ampliava les seves funcions l'IRI, o a Espanya, l'any 1941, es creava l'INI, veritable nucli central de l'empresa pública espanyola.

L'intervencionisme estatal es va desenvolupar a llocs que la iniciativa privada havia abandonat per deficiències (transports públics, hulla), o que la iniciativa privada no cobria suficientment, per la necessitat de gran inversió o per pocs beneficis (acer, electricitat, construcció naval). Així es va instal·lar a Espanya el principi que l'empresa pública era subsidiària respecte de l'empresa privada.

Qualsevol que en fossin els

motius, la veritat és que avui, a tot Europa, l'empresa pública posa en mans de l'Estat sectors essencials de la vida econòmica, i Espanya no és una excepció.

El fet que avui l'estratègia cap al socialisme, a l'Europa occidental, s'entengui com un aprofundiment de la democràcia i per la via de transformació de l'Estat, posa en primer pla la necessitat de posar sota el control del poble i dels seus representants al Parlament tota l'administració de l'Estat i, en particular, les empreses que controla.

Fins a la crisi de 1929, l'Estat a penes intervenia en la vida econòmica i el seu era un paper de garantia de l'ordre. El Parlament, doncs, complia sense problemes la missió de controlar les despeses del govern a través de l'examen i

aprovació anuals del pressupost. D'ençà de la II Guerra Mundial tot això s'ha complicat molt. L'Estat té cada cop més i més competències. Ha fet més complexos, a un ritme sempre creixent, els instruments polítics i econòmics d'intervenció. El govern, l'executiu en general, és avui el verdader centre de la vida política de l'Estat, i, contràriament, el Parlament ha vist reduïdes moltes de les seves funcions tradicionals.

L'examen i votació del pressupost són avui quasi un ritu obligatori, però el govern hi té totes les armes al seu poder. El monopoli de la informació, la tecnificació, el volum de les partides del pressupost fan quasi bé impossible una anàlisi política des del Parlament. Això s'agreuja, de més a més, pel caràcter d'urgència que té sempre un debat d'aquest tipus. Pels socialistes i comunistes de l'Europa occidental és avui prioritari tornar a posar en un lloc central i decisiu el Parlament i les seves funcions.

L'empresa pública no pot restar al marge d'això. Cal, i així ho han entès els signants dels acords de la Moncloa, que el sector públic de l'economia es posi totalment sota el control del Parlament.

Fins ara, l'INI, la CAMPSA, la Telefònica o la Tabacalera no han tingut cap mena de supervisió o control democràtics, i, en canvi, eren subvencionats i mantinguts amb fons que, en bona part, provenien de tots els contribuents.

L'estatut de l'empresa pública ha de contemplar aquesta necessitat i proposar la creació d'una comissió permanent de les Corts que tingui la missió de controlar-ne tant els objectius com la manera d'executar-los. Cal, a més a més, que usuaris, consumidors, centrals sindicals i partits puguin dir la seva pel que fa als productes i serveis realitzats per les empreses públiques. Com ha assenyalat Tamames, cal que les empreses públiques deixin de treballar quasi exclusivament amb royalties estrangers i comencin a dedicar bona part del

que paguen per aquest concepte a desenrotllar la pròpia investigació. És indispensable la professionalització del personal de les empreses públiques, per tal que deixin de ser el lloc on van a parar els expolítics als quals, com a compensació, se'ls dona llocs a un o més consells d'administració. Homes com Solís Ruiz, Valero Bermejo, Martín Sanz, Raimundo Fernández Cuesta, García Monco, Gich, Labadie Otermín, Samaranch, Noel Zapico, són encara avui consellers de l'INI.

Finalment, és evident que la

Generalitat ha de tenir, en el futur, atribucions tant sobre les empreses públiques catalanes com sobre aquelles de l'Estat que actuen a Catalunya. Això és tant un factor de descentralització necessari, com un element important de finançació per a la Generalitat. Així es va recollir, en efecte, en les conclusions de l'àmbit "Institucions" del Congrés de Cultura Catalana.

No podem, doncs, restar al marge de la discussió d'aquest estatut de l'empresa pública.

JOAN SUBIRATS

EMPRESSES PÚBLIQUES

L'Institut Nacional d'Indústria (INI) participa directament a 67 empreses i indirectament a més de 200. Hi treballen més de 300.000 persones. La seva activitat representa més de l'11 per cent del Producte Nacional Brut. Les seves exportacions són el 15 per cent del total espanyol. Controla un capital immobilitzat de 900.000 milions de pessetes. Per sectors, l'INI controla: 45 per cent de refinats de petroli, 15 per cent de l'energia elèctrica, 45 per cent d'acer, 57 per cent d'alumini, 50 per cent d'hulla i 92 per cent de la construcció naval.

A més a més, hi ha les següents empreses de capital mixt, controlades per l'Estat: CAMPSA, TELEFÒNICA, TABACALERA.

Pl. Nadal 13
Barcelona 16
Tel. 251 79 75

IL-LUMINACIÓ I SO

Realitzacions:

Sis hores de Cançó de Canet

Festa del PCE a la "Casa de Campo"

Festa de "L'Humanité" a París

Míting del PSUC amb Berlinguer

Festes de la Mercè

Un gran acte d'afirmació de la solidaritat i la fraternitat entre el PSUC, el PCE i el PCI, una expressió del reconeixement dels comunistes catalans i espanyols a la solidaritat permanent dels comunistes italians durant la dictadura franquista, i la confirmació de l'existència de l'eurocomunisme, és a dir, d'una via pròpia,

autònoma i original de marxa cap al socialisme. Aquestes són les característiques més importants del míting del PSUC del dia 29 a la Monumental de Barcelona —plena de gom a gom—: el primer míting internacional del partit dels comunistes catalans, amb la presència excepcional d'Enrico Berlinguer, de Dolores

Ibarruri i de Santiago Carrillo —junts per primera vegada al mateix temps—, així com dels principals dirigents comunistes de la major part de les nacionalitats i regions espanyoles. Un míting entusiasta que subratllaria novament la força del PSUC i el suport amb què compta entre els treballadors i el poble

El PSUC va omplir la plaça de toros de Barcelona

Capital de l'eurocomunisme

Més de trenta mil persones a la plaça. Els primers aplaudiments van ser per a Josep Benet, que molts van rebre amb el crit "Benet, president". A la tribuna, a més a més dels oradors, Dolores Ibarruri, que al final va saludar els assistents, una àmplia representació del Partit Comunista d'Itàlia, el Comitè Executiu del PSUC i els dirigents del PCE Simón Sánchez Montero, Ignacio Gallego, Manuel Azcàrate, Pilar Brabo, Federico Melchor, Santiago Álvarez, Roberto Lertxundi, José Benítez Rufo, Fernando Soto, Antonio Palomares, Vicente Cazcarra, Francesca Bosch, Salvador Forner i Horacio Fernández Inguanzo, aquests darrers, rebuts amb aplaudiments entusiastes, candidats a senadors per Alacant i Astúries a les passades elec-

cions. I a l'arena, a més a més de Benet, Portabella, Candel, Semir, Sellarès, Auger, els consellers Roig i Codina, Güell de Sentmenat, Manuel Gràcia i altres dirigents polítics, sindicals i d'entitats i associacions catalanes.

Va iniciar l'acte Gregori López Raimundo, que saludà els assistents, i donà compte, entre discurs i discurs, de les adhesions rebudes: del PSC, de CDC, del Partit del Treball de Catalunya, d'ERC, de la Coordinadora de l'Associació Catalana d'ex-presos polítics, de la Lliga Comunista Revolucionària, de la Jove Guàrdia Roja, de l'Associació Catalana de la Dona i de la Unió de Joventuts Comunistes d'Espanya, entre d'altres.

Gutiérrez Díaz: ¿què passa amb la Generalitat?

Una alternativa unitària

El "Guti" va ser el primer en parlar, per referir-se, primer a la crisi econòmica i per abordar, després, els problemes de la Generalitat.

Després de saludar —en català, en castellà i en italià— la presència dels assistents, dels representants del PCE i dels comunistes italians encapçalats per Berlinguer, —"portaveus d'un projecte de transformació revolucionària que, encapçalat per la classe obrera, s'ofereix com a camí de realització dels interessos progressius del conjunt de les col·lectivitats nacionals"— el secretari general del PSUC, Antoni Gutiérrez, va fer un repàs de la situació política a Catalunya que, va dir, "no podem pas qualificar de planera".

LA CRISI ECONÒMICA

Perquè "la crisi econòmica enfosqueix el panorama català. L'equip productiu només està utilitzat en un 70 per cent; la petita i la mitjana empresa passen moments difícils (...); el nombre de parats a Catalunya, en una línia ascendent, arriba ja als 180.000; la nostra pagesia, assetjada per la crisi, no veu senyals de millora d'una injusta i prolongada situació que arrenca d'un passat que hauríem d'haver superat".

Per resoldre aquesta crisi, va assenyalar Gutiérrez Díaz, cal un esforç comú dins del marc del compliment dels Pactes de la Moncloa. Un esforç per part del govern, que ha de donar el suport econòmic que permeti fer realitat els plans d'urgència elaborats a diverses ciutats catalanes.

Va saludar després les recents mobilitzacions dels treballadors, "mobilitzacions que —va dir— han tingut un caràcter massiu, organitzat i responsable, de lluita pels seus convenis i pels seus drets sindicals, mostrant en aquesta defensa una contínua voluntat de negociació" que contrasta amb la duresa, "fins i tot provocadora", d'alguns sectors de la patronal, de la qual va reclamar "una actitud responsable que permeti arribar a acords que, dins del marc dels compromisos establerts en el Pacte de la Moncloa, corresponguin a les justes reivindicacions dels treballadors, com un element de contribució al procés d'estabilitat democràtica. Estabilitat —afegí— que la classe tre-

balladora, tot i que és la més afectada per la situació de crisi, està contribuint a consolidar, com a força fonamental, encapçalada pel sindicat socio-polític i majoritari de Comissions Obreres."

El secretari general del PSUC va referir-se després a la massiva abstenció del camp català amb motiu de les eleccions a Cambres Agràries i va refermar el suport del PSUC a la Unió de Pagesos i, concretament, a la seva alterantiva de la creació de l'organisme de Serveis Agraris i d'un Consell General de l'Agricultura de Catalunya. "No hi haurà democràcia a Catalunya —subratllà—, no podem elaborar una política nacional de progrés, si no integrem les justes reivindicacions de la pagesia al conjunt de la política catalana."

Però la part més rellevant del discurs de Gutiérrez Díaz és la que fa referència a la Generalitat: "¿Què passa amb aquesta Generalitat en la qual el poble de Catalunya ha dipositat la seva confiança i n'ha fet objecte de les seves esperances?", es va preguntar. "Aquesta és —va respondre— una Generalitat mancada de poder suficient per fer front als problemes que té Catalunya, incapaç encara de coordinar els esforços per trobar-hi sortida, incapaç d'impulsar l'elaboració democràtica i eficaç de les solucions." Una Generalitat, les insuficiències i el sentit de la qual el poble català ha de conèixer i apreciar per tal de veure-hi "el camí de l'alternativa que ens ha de portar a la Generalitat plena per la qual hem vingut lluitant, per la qual lluitem i seguirem lluitant, fins a la seva consecució."

"La Generalitat provisional que avui tenim, fruit de la lluita i de la negociació —afegí—, representa un primer pas en el procés de recuperació de poder polític a Catalunya, configura la presència institucionalitzada de la nostra reivindicació nacional dins del conjunt dels pobles de l'Estat espanyol, i és una plataforma que dona continuïtat al treball unitari de les forces polítiques catalanes, sent un exemple de capacitat de col·laboració en la consecució d'uns objectius nacionals comuns."

Va explicar després les causes de l'alentiment del procés de recuperació de poder polític per a Catalunya:

● En primer lloc, "l'actitud, marcadament reticent, del govern de la UCD davant el conjunt dels processos autonòmics, de la qual n'és una expressió palesa la resistència oposada davant el procés de normalització de l'oficialitat de la nostra llengua."

I també:

● El retard de les eleccions municipals, "retard que, a més d'haver estat un element deteriorador de la qualitat de vida dels sectors populars, ha privat la Generalitat d'un tram democràtic de base popular a través dels ajuntaments, en íntima relació amb les organitzacions de masses, i amb capacitat de projectar-se sobre les diputacions i de donar, en aquest període provisional, el suport suficient per coordinar l'activitat de la vida política catalana."

● El retard en el procés d'elaboració de la Constitució, que "en privar-nos d'un marc de referència autonòmica constitucional, s'ha anat transformant en un element de distorsió per al traspàs de competències."

I també "les dificultats que arrenquen de l'existència d'una mentalitat creada per la pràctica centralista d'aquests últims anys, que confon autonomia amb descentralització" i "les nostres deficiències, les nostres mancances en la iniciativa política."

Gutiérrez Díaz: una alternativa unitària

UNA ALTERNATIVA UNITÀRIA

Aquests condicionaments polítics, diria més endavant, poden ser modificats per la mobilització popular, que pot imprimir una acceleració al traspàs de competències des de les Diputacions i des de l'Estat. "Però, sobretot, —subratllà— cal ser conscients que la culminació d'aquest procés no es donarà fins que no hàgim aconseguit el nostre Estatut, fins que no hàgim elegit el nostre Parlament, fins que no tinguem un Consell i un president de la Generalitat elegits pel nostre poble, sense condicionaments de cap mena." I és per això que el PSUC, "conseqüent amb els compromisos presos en el període de negociació que va portar a la formació del govern actual, conscient de la importància que per a Catalunya té mantenir el funcionament i el prestigi d'aquesta institució provisional", es disposa a complir amb els seus compromisos, es proposa mantenir informada l'opinió pública de les dificultats i de la dimensió real dels avenços aconseguits, "invita el poble a romandre mobilitzat constantment per tal d'empènyer el procés de recuperació de poder per a Catalunya" i es proposa, "sense cap competència amb la Generalitat actual (Generalitat a extingir, pel seu caràcter d'excepcionalitat transitòria), elaborar, amb les altres forces polítiques autènticament interessades en la realització d'una po-

lítica de progrés, dins del marc de la nostra recuperació nacional, una alternativa unitària que respongui a la confiança del nostre poble, i que obri veritables possibilitats de solució dels nostres problemes."

Per fer realitat aquesta alternativa va invitar, després, "a avançar en l'experiència de treball conjunt", els socialistes, "en qui reconeixem una de les forces fonamentals sobre les quals s'ha d'assentar un projecte de progrés per a Catalunya", i les altres forces nacionals que aspirin a aquest mateix objectiu, sense exclusions ni competències, distingint, però, la voluntat de col·laboració amb CDC.

El secretari general del PSUC va resumir així, en la part final del seu discurs, la política dels comunistes: "Compliment dels nostres compromisos i corresponsabilització amb la Generalitat provisional; iniciativa política i mobilització per accelerar el procés en curs; informació verídica de la marxa dels esdeveniments amb acceptació crítica de les nostres insuficiències col·lectives; compromís de treballar incansablement per elaborar una alternativa amb totes les forces polítiques amb contingut de progrés, alternativa que no s'ha de contraposar al que ara tenim però que s'ha d'arribar a configurar com a culminació d'un procés de recuperació autonòmica que hem vingut simbolitzant amb el crit de Volem l'Estatut!"

La part del seu discurs en català

Berlinguer va fer una part del seu discurs en català

"Una societat socialista que desenvolupi totes les llibertats"

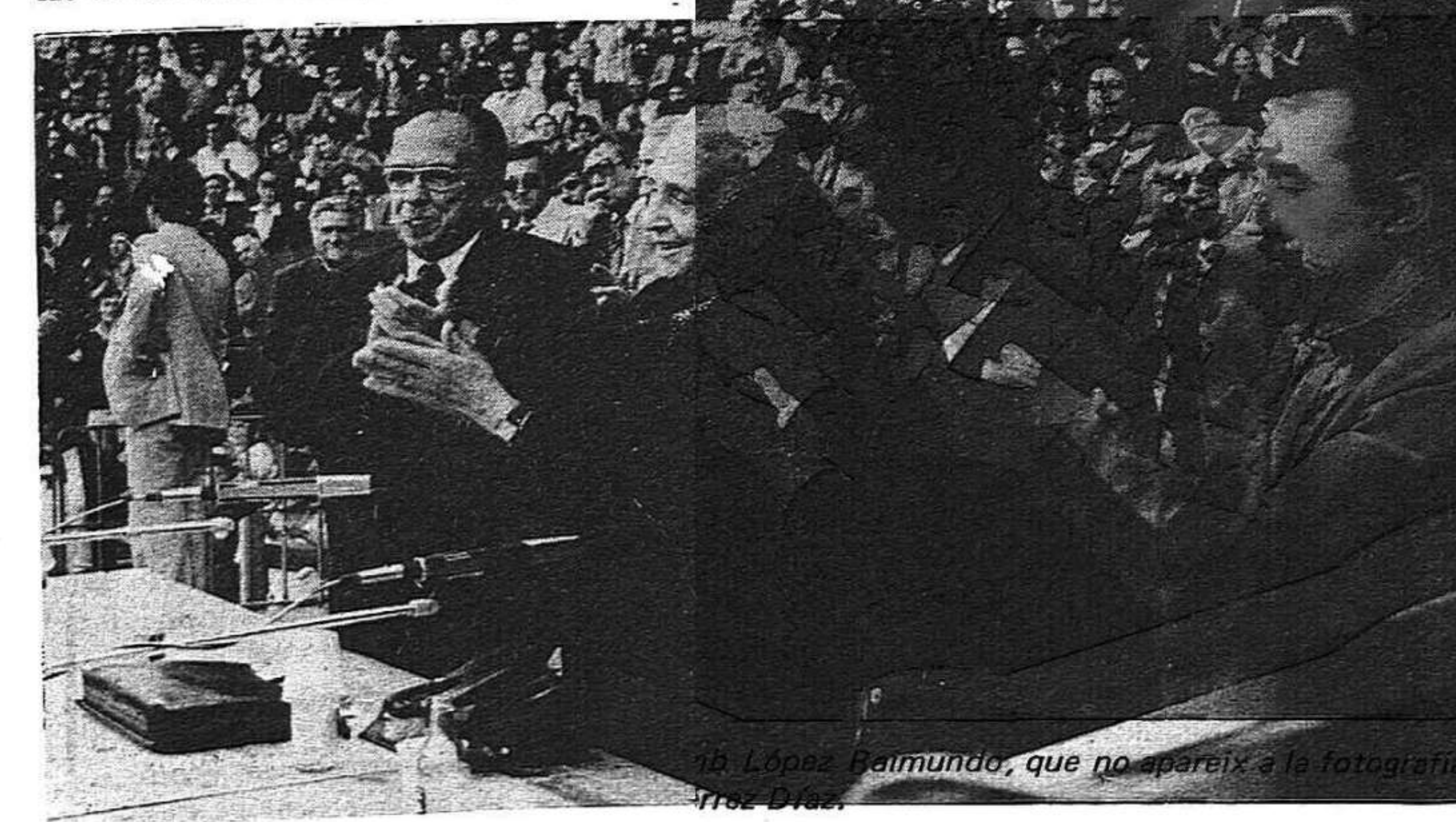
Enrico Berlinguer començà el seu discurs amb una salutació en nom del Partit Comunista Italià, "el partit d'Antonio Gramsci, de Palmiro Togliatti, de Luigi Longo", i assenyalà els antics lligams d'amistat i solidaritat dels comunistes italians amb els de Catalunya, amb els de tot Espanya. Després es va referir a la classe obrera catalana i al PSUC i va dir que és "important per a Espanya, i per a tot Europa, que aquí, a Catalunya, s'hagi creat i es vagi affermant una àmplia política d'unitat entre totes les forces obreres i populars en la lluita pels drets nacionals i per la reivindicació d'un Estatut d'Autonomia, en el marc del gran moviment que s'està desenvolupant a tot Espanya pel triomf d'un règim de democràcia plena."

Va recordar després en català —"jo també em sento una mica català"— els orígens dels seus avantpassats i, després, el míting de Livorno de l'any 1975. "Aquella manifestació —va dir Berlinguer— va constituir la confirmació popular i de masses no solament d'una renovada relació de solidaritat i fraternitat entre els comunistes d'Espanya i d'Itàlia, sinó també d'una concepció, en tants aspectes convergent i comuna, dels problemes de la democràcia, del socialisme i de la pau als nostres dos països i a tota l'Europa occidental."

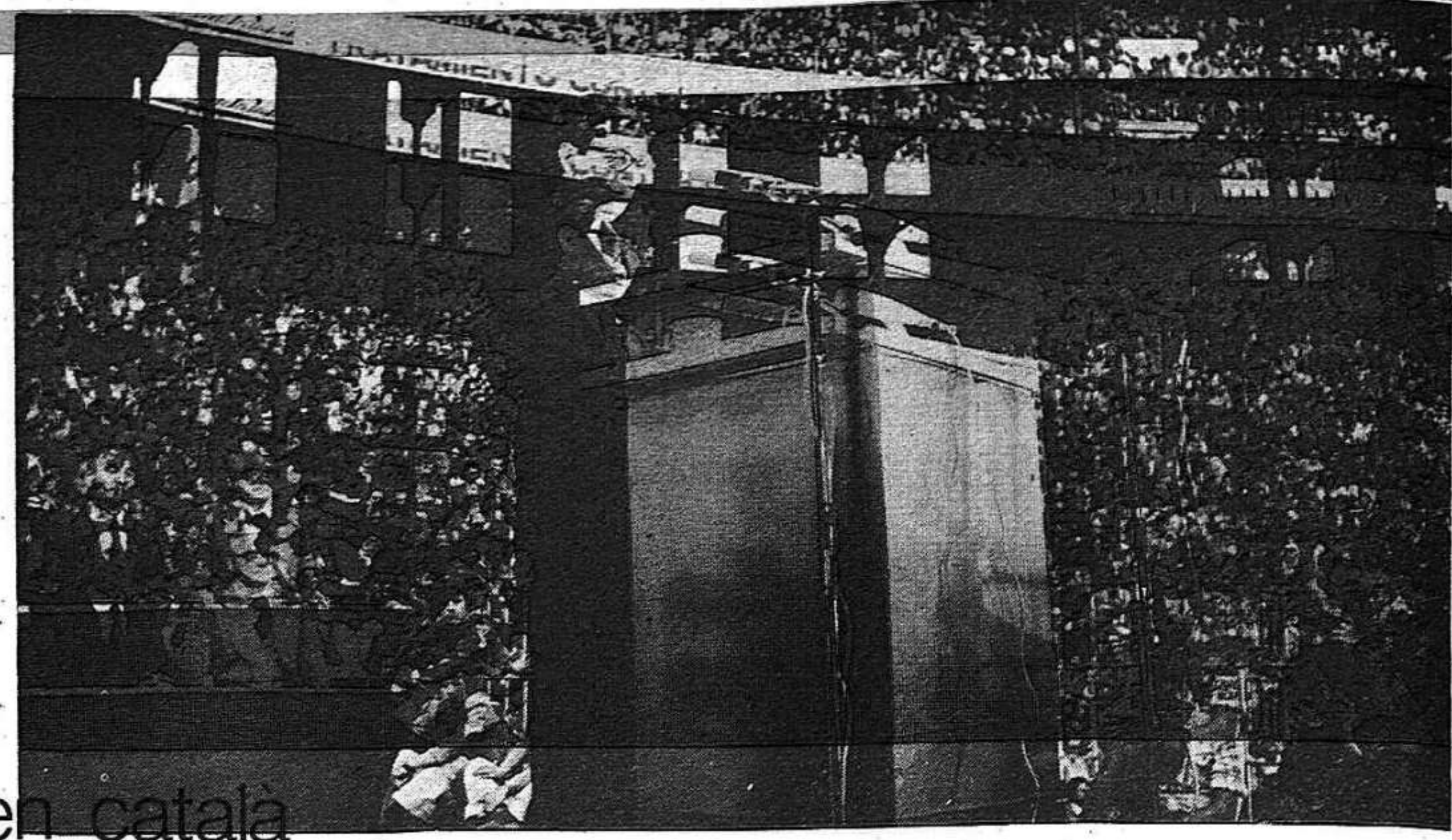
"ESTEM AL VOSTRE COSTAT"

Va passar revista tot seguit als esdeveniments des del 1975, destacant la fi de la dictadura franquista i la tasca de consolidació de la democràcia a Espanya. "Els comunistes i les forces democràtiques italianes —va dir— estan al vostre costat, en aquesta lluita i s'han manifestat ja a favor d'una de les vostres justes reivindicacions: la de l'ingrés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea."

Tot seguit, Enrico Berlinguer va recordar que també a d'altres països europeus les batalles obreres i populars expressen la voluntat de canvis socials i polítics. I, referint-se ja

Una presidència excepcional: juntament amb López Raimundo, que no apareix a la fotografia, Carrillo, Dolores Ibárruri, Berlinguer i Gutiérrez Díaz.

Berlinguer va fer una part del seu discurs en català

amb totes les forces polítiques, va parlar dels gressos dels comunistes que "tot i que encara somen a presentar el nostre país com a país no socialista", presentant "protestes i queixes contra la manca de llibertat política i social i la manca de respecte a la democràcia i a la llibertat de premsa".

ASSASSINAT D'ALDO MORO

Després de les forces populars i democràtiques, Berlinguer va parlar de la democràcia i de la llibertat. Va destacar el paper dels comunistes italians i catalans en la lluita per la democràcia i la llibertat. Va parlar de la necessitat d'una política d'unitat entre totes les forces obreres i populars.

La missió política del moviment obrer a Espanya és més ampla que la que tenim a Itàlia. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia. La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya.

La crisi general que s'acessa Europa imprimeix

una tendència inversa a la que amb la seva especial, i sobretot, ideològica, generalitat, ha assolit la necessitat de superar la crisi social i política que vivim a Espanya.

UNA FASE CRÍTICA

LA SITUACIÓ EUROPEA EN UN AFIAT DE CRISI. Després de la situació política i econòmica europea, que està arribant a una fase crítica, Berlinguer va parlar de la necessitat d'una política d'unitat entre totes les forces obreres i populars.

L'exigència de transformacions no és exclusiva del comunisme

La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia.

"Una opció, alhora, de classe i democràtica"

La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia.

L'exigència de transformacions no és exclusiva del comunisme

La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia.

"Ningú no farà tornar entere els pobles d'Espanya"

Santiago Carrillo va començar el seu discurs al míting de la Monumental evocant la rebenegada de 1936 i la tasca dels comunistes italians i catalans en la lluita per la democràcia i la llibertat.

La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia.

La tasca dels comunistes és més gran que la dels italians. Hem de treballar per aconseguir la democràcia i la llibertat a Espanya. La crisi social i política que vivim a Espanya és més profunda que la que vivim a Itàlia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

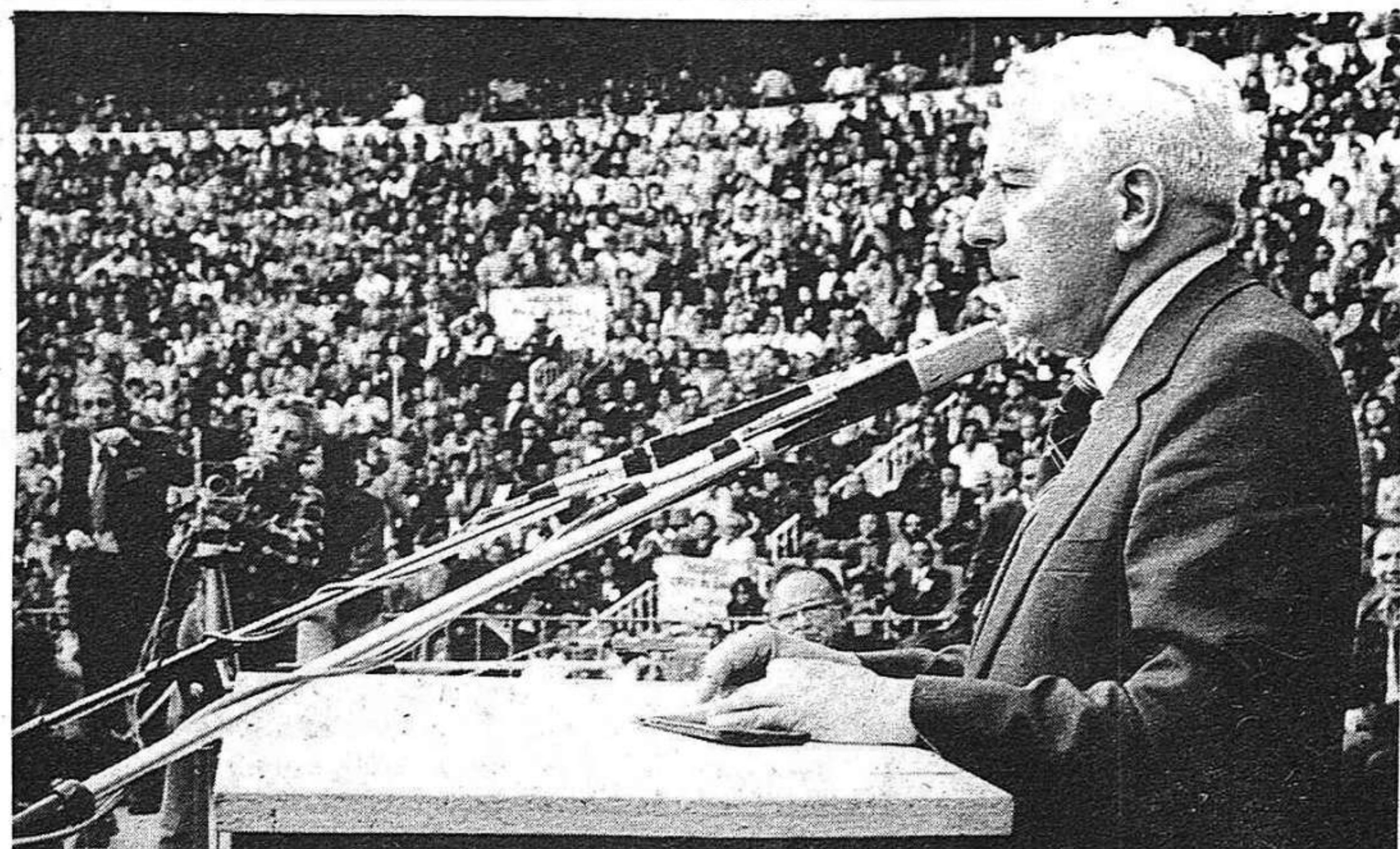
Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

VOLEM UNA CONSTITUCIÓ

Després de parlar de la democràcia i la llibertat, Carrillo va parlar de la necessitat d'una constitució que garanteixi els drets nacionals i la democràcia.

Carrillo: "Cal un pla de política econòmica alme car-lo, de manera que totes les forces polítiques i socials hi intervinguin activament en el desenvolupament i l'aplicació."

Solidaritat entre els comunistes italians i espanyols

López Raimundo: una Europa sense blocs militars

Va cloure el míting el president del PSUC, Gregori López Raimundo, que va començar el seu discurs, al "primer míting internacional del PSUC i, alhora, el primer que tenim ensems entre nosaltres Dolores Ibàrruri i Santiago Carrillo", subratllant el caràcter excepcional de la participació de Berlinguer, secretari general del primer partit comunista de l'Europa capitalista, "partit que, durant els darrers quaranta anys, va mantenir una solidaritat permanent amb la lluita de la classe obrera i els pobles d'Espanya contra el franquisme", i destacant-ne el caràcter de "columna fonamental de l'eurocomunisme, és a dir, del corrent comunista que encapçala la recerca d'un camí democràtic i pluralista de marxa al socialisme, que treballa en el fonament d'un projecte de societat socialista que respongui a les condicions, necessitats i aspiracions pròpies dels països capitalistes desenvolupats, capaç d'entusiasmar i de menar al combat la joventut, les forces del treball i de la cultura, tots els sectors antimonopolistes."

Va subratllar més endavant la presència de Santiago Carrillo, Dolores Ibàrruri i altres dirigents destacats del PCE i va explicar que, des de la seva naixença, el PSUC es va definir com un partit germà del PCE, com un partit nacional català, com un partit de la classe obrera i de les forces progressistes catalanes, "que es proposa assolir l'alliberament social i nacional de Catalunya a través de la lluita coordinada de la classe obre-

ra i dels pobles del conjunt d'Espanya." Va afegir que el desenvolupament capitalista d'Espanya va donar, com un dels seus resultats, la formació d'un mercat a escala espanyola, d'una oligarquia en els diversos grups de la qual s'integren els grans capitalistes catalans i que "la dinàmica de la lluita de classes va determinar que el procés revolucionari espanyol fos un de sol i que es requereixi una estratègia única en l'àmbit de tot Espanya, a partir, és clar, del reconeixement de les nacionalitats i regions que la integren."

UNA EUROPA SENSE BLOCS MILITARS NI BASES ESTRANGERES

López Raimundo es va felicitar tot seguit per la solidaritat entre els comunistes italians i els del conjunt d'Espanya en el combat per una Europa democràtica, sense blocs militars ni bases estrangeres, oberta a les transformacions econòmico-socials que els seus pobles puguin decidir mitjançant el lliure exercici de llur sobirania i es va referir a l'eurocomunisme. "Aquest —va dir— no és la negació de l'internacionalisme, sinó que n'és una nova concepció. Significa —va explicar— el rebuig de qualsevol intent de crear una nova internacional, de supeditar l'activitat dels partits comunistes a les decisions d'un centre, d'un partit o d'un grup de partits, a qualsevol idea de ressuscitar o renovar la concepció de partit guia, a qualsevol intent d'influència externa en els

afers interns de cada partit. Significa que cada partit comunista ha de poder obrir en funció dels interessos de la seva classe obrera, del seu poble, i que cal promoure activament l'entesa i la solidaritat entre totes les forces antiimperialistes mundials, en primer terme entre socialistes i comunistes i els corrents cristians progressistes en defensa de la pau, del desarmament, del respecte a la sobirania i independència de tots els pobles del món."

Va fer més tard un repàs de la situació internacional i va expressar la necessitat de la lluita pel desarmament, i en primer terme el desarmament nuclear "com un pas previ a la dissolució dels blocs militars i a l'establiment d'una cooperació pacífica entre tots els països del món."

Després de subratllar el suport dels comunistes d'Espanya i d'Itàlia a les negociacions per aconseguir que la Mediterrània sigui una zona desnuclearitzada, com també a les discussions d'Hèlsinki i Belgrad a favor de la pau i la cooperació a Europa, va recordar que el PCE i el PSUC han denunciat públicament el propòsit de la UCD i del seu govern de sol·licitar l'entrada d'Espanya a l'OTAN, "la qual cosa suposaria —va dir— enfortir i estimular la política de blocs militars, la cursa armamentista i el perill de guerra general. És particularment sospitosos —va afegir— que el govern espanyol no hagi donat cap relleu a la Conferència Mundial sobre el desarmament començada fa uns dies,

que hauria de menar les grans potències a iniciar realment el camí del desarmament."

Va assenyalar més endavant que les despeses militars mundials arriben a una xifra superior als mil milions de dòlars diaris, "que, dedicats a fins pacífics, podrien alleujar la crisi econòmica i l'atur als països capitalistes desenvolupats i resoldre en uns anys la fam que afecta gairebé dos terços de la humanitat", i va renovar la voluntat dels comunistes d'oposar-se a l'entrada espanyola a l'OTAN i d'assegurar que Espanya adopti i practiqui una política exterior de neutralitat activa, contrària a mantenir els blocs militars actuals, favorable al desarmament i la cooperació pacífica entre tots els països.

"Amb aquesta perspectiva —va dir—, les forces progressistes de Catalunya i de tot Espanya han d'establir vincles cada cop més estrets amb forces afins d'arreu del món, però molt especialment dels països del sud d'Europa, per tal de facilitar l'ingrés d'Espanya a les Comunitats Europees, d'arrabassar als monopolis l'hegemonia que avui retenen en la construcció de

"Cada partit comunista ha de poder obrir en funció dels interessos del seu poble"

la unitat europea, per donar a aquesta un contingut veritablement democràtic, orientat cap al socialisme."

López Raimundo va assenyalar més endavant que la col·laboració dels comunistes d'Espanya i d'Itàlia havia de servir també per promoure l'acció coordinada dels treballadors europeus contra les empreses multinacionals, per adequar la lluita obrera europea a les circumstàncies que crea el desenvolupament, cada cop més accelerat, de grans empreses internacionals, amb filials a diferents països europeus, i per enfrontar-se al neofeixisme i al terrorisme "de les bandes roges, blaves o negres, que es proposen

crear un clima semblant al que va portar Hitler al poder en la dècada de 1930 i a desfermar la segona guerra mundial."

López Raimundo va acabar expressant la solidaritat del PSUC amb el PCI en la seva ferma actitud envers el terrorisme en defensa de la República Italiana, va exigir del govern espanyol que deturi els grups terroristes de la ultradreta i va assegurar la ferma voluntat dels comunistes d'estar a la primera línia "contra qualsevol intent de barrar el pas a la consolidació i desenvolupament de la democràcia, contra qualsevol intent de tornar enrere, contra qualsevol intent de resurrecció del feixisme."

A la tribuna, dirigents del PCI i, entre d'altres, Pilar Brabo, Manuel Azcàrate, Simon Sánchez Montero i Fernando Soto.

Dolores: "Salut i treball"

"Us desitjo, companys, salut, treball i felicitat". Amb aquestes paraules va acabar la seva intervenció la president del PCE, Dolores Ibàrruri, entre aplaudiments eixordadors dels qui, moments abans, l'havien reclamat a la tribuna

d'oradors. La president del PCE va recomanar als assistents al míting que reflexionessin sobre tot allò que havia dit Santiago Carrillo

(Reportatge gràfic, Jordi Morera)

"Animadores culturals" de la "Sección Femenina"

Les biblioteques per als qui les treballen

A la seva inoperància, el ministre Pio Cabanillas afegeix ara bones dosis de cinisme polític. Ell, que havia obert una enquesta a tots els intel·lectuals del país, sense limitacions, per consultar com hauria de ser el Ministeri de Cultura, resulta l'eix d'una maniobra infamant: convertir les divuit mil (d'altres fonts diuen vint-i-cinc mil) funcionàries de la "Sección Femenina de la Falange Española" en "animadores culturals". El miracle evangèlic de la conversió de l'aigua en vi era, en comparació amb l'audàcia del ministre Pio, l'obra d'un amateur.

L'ALTRA HERÈNCIA DEL FRANQUISME

El problema a més de concret és real: ¿què fer amb les gairebé vint mil funcionàries de la "Sección Femenina"?

Tres possibilitats oficials: dedicar-les a l'assistència social, a les llars de jubilats o a regentar cases de cultura, d'intermediària (diuen) creació. La idea del Ministeri de Cultura és fer cultura a distància: un delegat ministerial per província, amb capacitat per fer i desfer. És a dir: les cases de cultura mai no serien municipals (cosa que permetria adequar-les a les necessitats locals) sinó ministerials. Aquestes cases de cultura adquiririen el nom de "Biblioteques Públiques"... i com que (argumenta el ministeri) falta personal especialitzat...

Mentrestant, a Catalunya hi ha vuit-centes bibliotecàries titulades, amb títol no reconegut. Cada any acaben els estudis —no gens elementals: tres cursos després d'haver aprovat el BUP— de vint-i-cinc a trenta bibliotecàries a Barcelona, mentre que l'Escola de Documentalistes de Madrid assisteix al fet que el centenar llarg de titulats que cada any enllesteixen estudis, la majoria es troba en situació d'atur. És, per tant, un escarni professional comparar les digníssimes bibliotecàries amb les tan escassament culturals funcionàries falangistes.

La vaga de les bibliotecàries del dia 31, mentre redactem aquestes línies, convocada per l'Associació de Bibliotecàries, té, entre d'altres motius, la petició que el títol sigui reconegut.

LA INTERPEL·LACIÓ DE L'ENTESA

L'historiador i senador Jaume Sobrequés, de l'Entesa dels Catalans, ha presentat una interpel·lació al govern per tal que aquest expliqui el sentit de l'intrusisme escandalós que ja ha començat a funcionar (a Lleida, a la Casa de Cultura de València, a dos instituts d'EM de Barcelona, a Múrcia i molt aviat a la Casa de Cultura de Girona). Defensa, en la seva interpel·lació, el senador gironí, la professionalitat de les bibliotecàries: "Si hom pretén de dur a terme una política bibliotecària alta i efectiva, és imprescindible que al front d'aquestes biblioteques hi treballin persones especialitzades, bibliotecaris que coneguin a fons les normes biblioteconòmiques, la bibliografia, la psicologia del lector, idiomes, etcètera. Només un personal especialitzat tindrà capacitat per promocionar la lectura com a mitjà essencial per potenciar la cultura en les zones urbanes menys culturalitzades, a les poblacions rurals i a totes les ciutats del país." Més endavant, la interpel·lació insisteix en la inadequació ideològica dels falangistes: "És convenient que aquest sector tan im-

portant per a la vida cultural del nostre país no sigui deixat en mans inexpertes i allò que seria més greu encara, en mans de persones que per la seva educació, formació ideològica i política i pel caràcter dels ensenyaments que han desenrotllat durant els anys de la dictadura (ensenyances de la llar, "Formación del Espíritu Nacional" i gimnàstica) són les menys indicades per dur a terme una tasca així."

ADHESIONS

Més de setanta intel·lectuals i polítics catalans s'han adherit, en carta al ministre Cabanillas, a la interpel·lació. Entre els adherits, hi ha noms tan significatius com: Marta Mata, Miquel Roca Junyent, Oriol Bohigas, Cesc, Juli Busquets, Joan Reventós, Jordi Pujol, Verde Aldea, Xirinaç, Trias Fargas, Josep Fontana, Maurici Serrahima, Pere Bohigas, Oriol Martorell, Rafael Ribó, Marià Manent, Fèlix Cucurull, Francesc Candel, Josep Laporte, Rosalia Guilleumas, Gabriel Ferraté, Lluís Llach, Miquel Coll i Alentorn, Miquel Porter Moix. Per la seva banda, la Coordinadora de Jubilats i Pensionistes i la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona també

"És imprescindible que al front de les biblioteques hi treballin persones especialitzades" (Fotos d'arxiu).

han protestat contra les intencions ministerials.

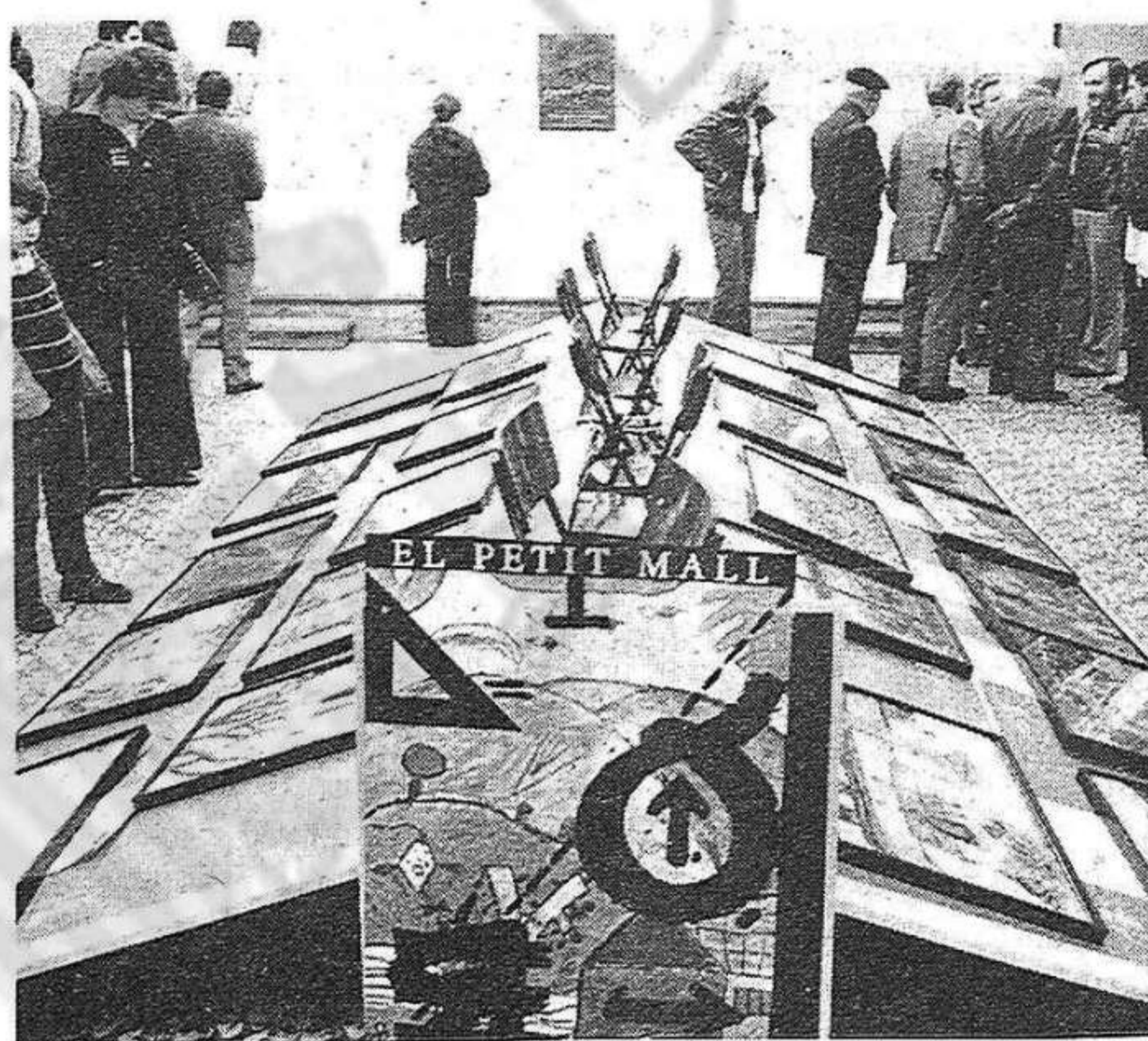
LA VISITA

El dia 24 de maig, Teresa Boada, Manuel Mundó, Montserrat Tey, Núria Ventura, Rosalia Guilleumas i el diputat Jordi Pujol s'entrevistaren amb el ministre Cabanillas, en presència també del Director General del Llibre i Biblioteques, senyor Terceiro, el qual va anunciar que aquell mateix dia s'havia aprovat un projecte de decret de creació dels estudis de Biblioteconomia i Documentació a nivell universitari, en els dos graus: Escoles Universitàries (de grau mitjà) i Facultats (de grau superior). De les filtracions de l'entrevista, podríem deduir que el Ministeri desconeixia que ja havia estat presentada

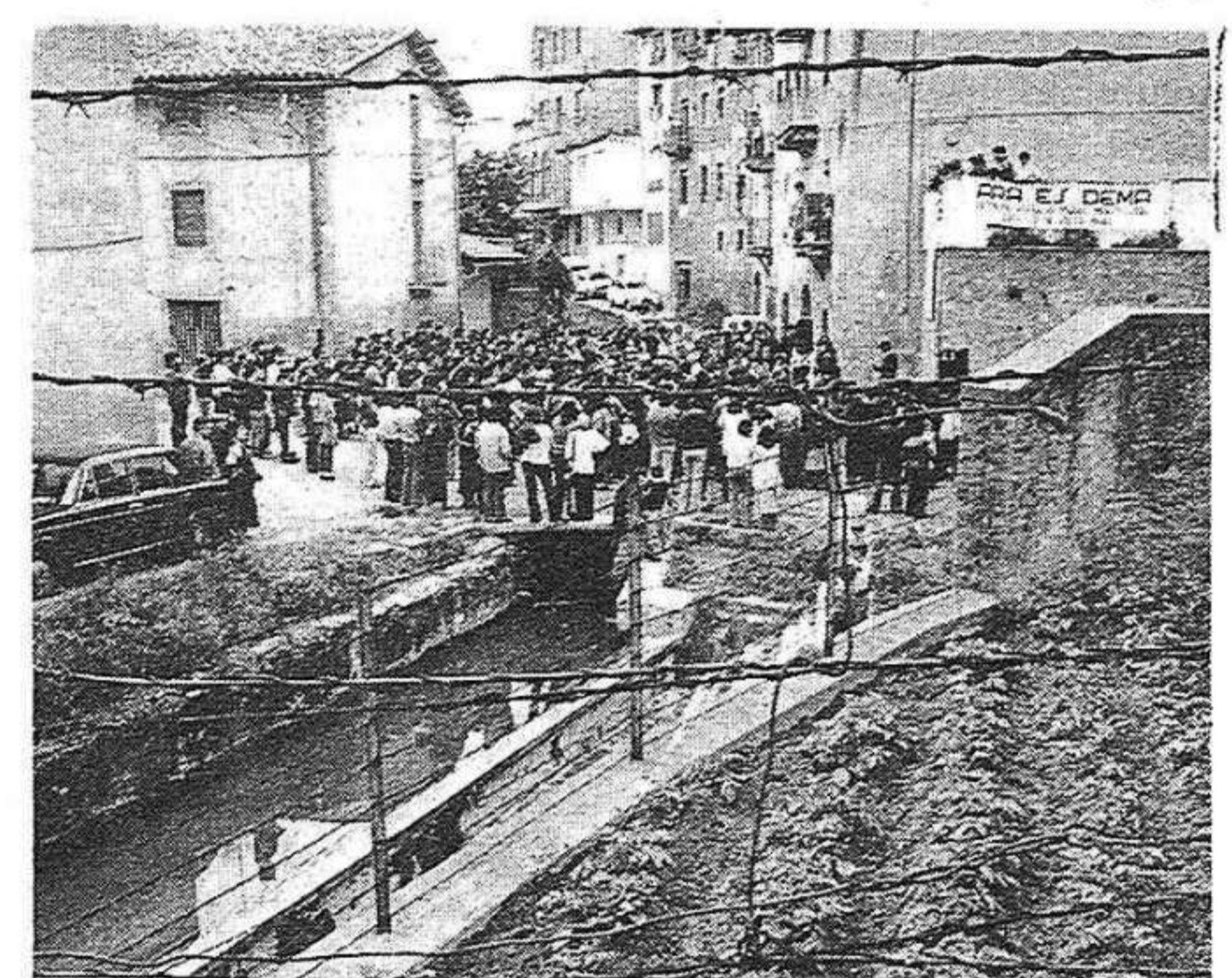
la interpel·lació per part del senador Jaume Sobrequés i que el Ministeri es veu pressionat pels sectors més ultres del país a fi que doni ocupació a unes funcionàries que ara se senten "como apastadas", segons una gràfica expressió textual. A través de les mateixes filtracions, sabríem que aquesta acció del Ministeri s'anirà projectant, si res no ho impedeix, atemptant en primer lloc als pobles petits, que comptarien així amb un element immobiliari, reaccionari, pagat pel Ministeri, cosa que afavoriria els qui voldrien perpetuar el franquisme.

La situació és greu. La mobilització de les bibliotecàries mereix un suport popular intens.

IGNASI RIERA

"Martí i Pol vist pels escolars", a la Caixa d'Estalvis de Manlleu

"Ara és demà": la trobada de poetes va reunir, entre d'altres, Joan Oliver, Agustí Bartra (foto de l'esquerra), Feliu Formosa i V. Andrés Estellés.

Homenatge al gran poeta de Roda de Ter

Martí i Pol, poesia viva

Diuenge passat, amb un acte a Roda de Ter sobre "Cultura i Socialisme" en el qual intervingueren Montserrat Roig, Ton Granero, Jordi Teixidor, Rafael Ribó i Gregori López Raimundo, es cloïa la setmana d'homenatge a Miquel Martí i Pol, organitzada pel PSUC.

Joaquim Capdevila, responsable del partit organitzador a la comarca d'Osona, ens en fa una curta valoració: "Amb aquesta Setmana el PSUC d'Osona ha començat una nova tasca política, la referent a la cultura, que encara no havíem tingut ocasió de portar a la pràctica. L'experiència ens ha vingut facilitada pel fet de tenir a la comarca una personalitat com la de Martí i Pol, militant comunista que posseeix una obra literària que s'ha fet realment popular. Això ens ha permès iniciar una activitat cultural amb uns continguts que no separin el treball intel·lectual del treball manual, una cultura sense elitismes i arrelada en el poble."

Entre els actes de la setmana, cal destacar-ne dos d'especialment emotius. La trobada de poetes a les Tres Fonts de Roda de Ter, d'una projecció nacional i de Països Catalans, on

grans poetes llegiren els seus poemes d'homenatge a Martí i Pol, i l'acte polític sobre "Cultura i Socialisme" que va cloure la Setmana.

"En planificar la Setmana —ens diu Capdevila— vàrem tenir molt present que no podíem concebre-la i tancar-la dins del partit. Sobretot quan es pretenia que, al voltant de la figura d'en Martí i Pol, s'hi aplegués el major nombre de gent possible. La comissió de cultura del PSUC a Osona va impulsar, coordinar i canalitzar una sèrie d'adhesions i simpaties envers la persona i l'obra del poeta de Roda. Penso que, en el camp cultural, aquesta ha de ser la concepció; una participació pluralista que enriqueixi el debat i no el redueixi a la política de cada dia. A això ens obligava també la personalitat d'en Martí i Pol, que no pot ser patrimoni d'un partit ja que ho és de Catalunya i, més enllà, dels Països Catalans."

No solament els poetes i el poble rendiren homenatge a Miquel Martí i Pol. També hi estigueren presents els pintors amb les seves obres. Pintures i textos manuscrits dels poemes han estat exposats durant la Setmana, formant un conjunt artístic de gran qualitat i valor.

Murals als carrers de Roda, el de la foto pintat per Guinovart (reportatge gràfic de Jordi Morera).

Libertat per als documentals informatius

«Nodo»: la fi d'una exclusiva

La progressiva normalització de la democràcia a l'Estat espanyol està incidint, encara que a poc a poc, en l'àmbit cinematogràfic. Aquesta darrera setmana és veritablement important pel que fa a un aspecte molt determinat del cinema espanyol: el de la informació cinematogràfica. Per un reial decret publicat el passat 24 de maig al Butlletí Oficial de l'Estat, el "NODO" ("Organismo de Noticiarios y Documentales Cinematográficos") ha deixat d'ostentar l'exclusivitat de la informació cinematogràfica que tenia des de la seva creació el 1942.

Com es recordarà, a partir de l'1 de gener de 1976 va deixar de ser obligatòria l'exhibició del "NODO". Amb aquella mesura es feia una passa molt important devers la normalització del curt espanyol, que ara es completa amb la possibilitat d'una informació cinematogràfica.

La creació del "Organismo de Noticiarios y Documentales Cinematográficos" el 1942 va suposar la mort del curtmetratge espanyol. El "NODO", informatiu setmanal produït per l'Estat, amb l'obligació de ser exhibit a totes les sessions cinematogràfiques, era una manera com qualsevol altra d'acomplir una informació teledirigida. Amb el lema "El món sencer a l'abast de tots els espanyols", el "NODO" es va convertir en un virtual monopoli de notícies, rodatges i laboratori d'actualitats que es realitzarien al país. També, des de 1943, esdevindria l'únic organisme legitimat per aconseguir el bescanvi de notícies amb l'estranger (fins a 1945, agències nordamericanes i alemanyes lligades a l'UFA; a partir d'aquella data, agències nordamericanes i filials europees) amb una exclusivitat monopòlica absoluta.

El "NODO" tenia tres versions, A, B i "Imágenes", que tenien l'exclusivitat de la in-

formació i, per tant, la manipulació absoluta dels esdeveniments que s'oferien a l'espanyol sota el règim franquista.

Ara, la desaparició d'aquesta exclusivitat informativa permetrà que totes les productores cinematogràfiques inscrites al registre es puguin dedicar a la informació cinematogràfica. Això no solament significa una més gran possibilitat de fer realitat la llibertat d'informació i d'expressió, sinó que servirà perquè es creïn productores cinematogràfiques dedicades exclusivament a la informació cinematogràfica, amb el consegüent benefici per als professionals del mitjà cinematogràfic i del periodisme, ràdio i televisió, que tindran nous canals per a la seva feina.

La nova situació és veritablement important per als partits polítics i les centrals sindicals que, des d'aquest moment, podran tenir els seus propis noticiaris informa-

NODO: una imatge setmanal

tius. Un exemple avançat d'aquesta situació ha estat el "Noticiari de Barcelona" (en col·laboració amb l'Ajuntament de Barcelona i l'Institut del Cinema Català). Però cal suposar que, des d'aquest mateix moment, proliferaran les productores dedicades al reportatge informatiu per al cinema.

En definitiva, es recupera una situació que ja existia durant la República. La llibertat de realitzar documentals informatius. D'aquella època és el famós "Entierro de Durutti", produït per la CNT-FAI o la feina que va fer en el camp del documental el Partit Comunista.

És clar que tampoc no és cas de fer voleiar les campanyes i creure que la incorporació d'una nova mena d'informació cinematogràfica a les sales d'exhibició serà fàcil. En primer lloc, el reial decret del

passat dia 24 de maig especifica que abans de procedir a l'exhibició de qualsevol noticiari es dipositi al Ministeri de Cultura una còpia de la cinta, a fi de lliurar-la al Ministeri Fiscal si s'adverteix que la pel·lícula pot ser constitutiva de delictes. També s'hi assenyala que si la pel·lícula s'exhibeix sense que hagi expirat el termini, el Ministeri pot ordenar-ne la retirada del local, i que si el Ministeri qualifica la còpia de no informativa, serà lliurada als seus editors perquè en tramitin l'exhibició d'acord amb la Llei. En segon lloc, cal assenyalar el monopoli que tenen els exhibidors, que poden impedir de manera indirecta l'exhibició d'aquests nous noticiaris fets al marge del "NODO". Caldrà esperar una mica per veure amb perspectiva l'evolució que aquesta situació pot tenir dins de l'àmbit de la informació cinematogràfica.

MIGUELEFE

"Teatro Fronterizo", una proposta imaginativa

"La leyenda de Gilgamesh"

Animat per Sanchis Sinisterra, professor de l'Institut del Teatre, el creat Teatro Fronterizo ha proposat, en un improvisat espai circular, un interessant treball a partir de la llegenda de Gilgamesh, que també li dona títol. D'alguna manera, presenta aquesta experiència el Departament d'Activitats Escèniques (DAE) d'aquell Institut teatral.

Una primera valoració concretaria l'absoluta dignitat de la funció, el seu sentit d'investigació i la creixent captació que el treball exerceix sobre l'espectador; un treball amb una viabilitat que es planteja, tal com jo ho veig, en un espai íntim on l'espectador estigui "damunt" de la representació, que l'envolti, però mai en un tradicional teatre a la italiana.

Sanchis Sinisterra proposa una particular lectura d'aquella llegenda avial sobre el mite del rei d'Uruk, Gilgamesh, que fa quatre mil anys va buscar fins a l'obsessió la font de la immortalitat. En el màgic escenari-espai, tres personatges, a cavall sempre entre el mite i la història, se'n apropren a través del joc, del relat oral i del teatre. Els tres dominis s'entrecreuen, se superposen, s'individualitzen dins de la dramaturgia disposta per Sanchis Sinisterra. Assistim, sens dubte, a una experimentació teatral —no a base d'una feina alambinada i de tub d'assaig— que té en l'actor el seu principal suport. Jo assenyalaria —un altre tema molt més complex és la discussió sobre l'abast popular de treballs d'aquest signe— que la funció com a tal avança a bon

ritme i el seu interès creix en l'espectador per la presència positiva d'aquests fets: la transposició de la complexa llegenda a temes concrets vients avui, com els límits del poder, els dominis de poder que estan subjacents en la relació amorosa, la insatisfacció de l'ésser humà, etcètera; la bellesa mateixa de la funció, aconseguida a partir de la unitat de fons i forma, i la composició d'una incertada línia lúdica en la interpretació de Víctor Martínez, Ferran Sarra i Magüi Mira, amb particular i destacada presència d'aquesta darrera.

És clar que *La leyenda de Gilgamesh* permet diverses i vàlides lectures; diria que precisament aquí rau un dels seus atractius. I que són diversos els nivells d'interès susceptibles d'arribar a qualsevol tipus d'espectador. Penso que és un error la política d'oferir un teatre "fàcil" a un públic considerat com "popular" (un públic no avesat al fet teatral); al capdavant, els qui pensen així el consideren públic idiota i, en conseqüència, li proposen un teatre de molt poc pes. Aquest treball del *Teatro Fronterizo* em sembla idoni per assumir l'absurda defensa que és un teatre difícil, experimental, que "un públic normal no entendria", etcètera. I no hi ha res més lluny de la realitat: *La leyenda de Gilgamesh* té, més enllà de la seva global dignitat com a feina teatral, una bellesa matisada, una dosi de convicció màgica que presumiblement la faran vàlida per als públics no habituals del teatre. Peter Brook diu que la recerca de la forma sorgeix automàticament en un moment de canvi: destrucció de les antigues, experimentació de les noves. Per mi, aquest interessant treball de Sanchis Sinisterra beu en aquestes aigües. Atrau la "imaginació" —fruit evident de moltes hores de feina i de recerca— que hi ha en la plasmació escènica d'aquesta suggestiva llegenda, màgica en el seu context i real en aspectes concrets. Treballs d'aquest signe, treballs que busquen l'experimentació de noves formes, em semblen necessaris precisament en aquesta hora de pregons canvis en l'estructura (i en els continguts) del teatre que fem aquí.

Segons les meves notícies, el grup s'està plantejant una definitiva remodelació mirant a la propera temporada, per tal d'incidir a partir d'ella en la desitjada alternativa teatral en la qual està compromès el teatre professional independent.

PÉREZ DE OLAGUER

llengua

per ENRIC VIVES

Un tuf prou conegut

El "búnquer barraqueta" valencià ha inventat aquests dies un nou numeret dins del seu feinejar constant per enfrontar valencians amb catalans. No cal que expliquem l'afer de l'emissió "Hora 15", de televisió, sobre una recent edició de les poesies completes d'Ausiàs March (un dels "valencianistes" bunquerians va pronunciar aquest nom amb la *ch* palatal, *Martx*, com sona en castellà), perquè tothom el coneix i els diaris en van plens.

Ves per on, els senyors del "búnquer barraqueta" s'han sentit sollevats per la ira perquè s'ha dit que Ausiàs March pertany a la literatura catalana. Ells diuen que no. Vet aquí que, segons aquests senyors, Ausiàs March no escrivia en català. Ja ho sabeu: quan llegiu les obres del gran poeta no esteu llegint poesies escrites en català. Si apliquem la mateixa regla de tres, quan llegim Ramon Llull, que era mallorquí, tampoc no llegim català. I podríem afegir-hi molts noms il·lustres de la nostra literatura que van néixer al País Valencià o a les illes Balears o al Rosselló.

Ens han inventat un idioma valencià. I, és clar, també podem deduir que hi ha un idioma balear, un de rossellonès... ¿Què us sembla, senyors del "búnquer barraqueta", pseudo-nacionalistes amb un sospitós tuf d'argumentació franquista, si començàvem a parlar d'idioma argentí, xilè, uruguaià, colombià? Dir que a l'Argentina, a Xile, a Uruguai, a Colòmbia, i a tants altres països d'Amèrica que parlen la mateixa llengua, parlen castellà deu ser també el mateix gros pecat de lesa pàtria que dir que a València es parla català.

Els habitants dels Estats Units d'Amèrica et diuen que parlen anglès, que l'anglès és la seva llengua. I mira que n'estan d'orgullosos dels seus Estats Units els nordamericans! I podríem parlar també de l'idioma d'Àustria, que no és pas l'austríac sinó l'alemany. I de les llengües que es parlen a Suïssa, on no hi ha cap idioma suís...

Veus autoritzades han contestat als dels "búnquer barra-

queta" amb arguments científics; però ells diuen que la ciència també s'equivoca. Ells no, és clar. Jo crec que el fet que hi ha una llengua anomenada català, una de sola, que es parla a Catalunya, al País Valencià, a les Balears, a un tros de l'Aragó, a una part de França i a l'Alguer, que és territori italià, és una cosa tan fora de dubte, tan a l'abast de tothom, de qualsevol ciutadà d'infanteria, que no cal emprar arguments científics. O això, o és que els catalans, els valencians, els balears, alguns aragonesos i francesos i els algueresos som tan intel·ligents que, sense aprendre'ls, podem parlar i llegir sense cap dificultat *uns altres idiomes*.

A la bona de Déu, obro el llibre *Hotel París*, de Vicent Andrés Estellés, valencià. Llegeixo:

*Mire el llit, el meu llit, metàl·lic a l'hotel
Té, Françoise, l'estatura exacta del pecat.
Considere els llençols i el cobertor, vermell,
i les parets verdoses i l'espill i el bidet,
i lleve el cobertor amb certa lentitud;
toque els llençols, humits, i blancs, i suavisssims.
Pense unes cuixes tendres, Françoise, pense un cos d'aigua.
Pense el pes del ruixim, Françoise, i pense l'ègloga.*

I bé, ¿quin idioma és aquest? Les úniques diferències amb el català que parlo jo són les desinències verbals (*mire, considere, lleve, pense...*) o l'ús del verb *llevar*, que és poc habitual a Barcelona, d'on jo sóc. Jo hagués dit "i alço el cobertor", o potser "i aixeco el cobertor". No seran pas més grosses les diferències que hi trobi un de Mallorca, o d'Eivissa, o de l'Empordà.

Si aquestes peculiaritats conformen una llengua diferent, hauríem de parlar de llengua barcelonina, lleidatana, del Ripollès, del Baix Ebre, de llengua empordanesa, etcètera; i també trobaríem idiomes diferents al mateix País Valencià. ¿No us recorda, això, el menyspreador "llengües regionals" o l'encara pitjor "llengües vernacles" dels centralistes a ultrança?

Matias Prats: del "nacional-futbolisme" al NODO

Revival a Barcelona

Torna la música dels seixanta

El boom musical dels anys seixanta, l'era dels conjunts, és difícil de ponderar. Equidista entre els qui afirmen que va ser el gran moment de l'alienació dirigida a base de discos "single", i els qui creiem que encara no se li ha donat la importància que mereix. Si prenem posició és perquè això és un article d'opinió, però no vol dir que no respectem d'altres punts de vista que argumentin exactament el contrari.

Sixto Càmaro ha escrit, no sense raó, que la Cançó va ser el segon moviment de masses de l'Estat espanyol després del Concili de Toledo. Però quan això germinava, quan la Cançó començava en petits cercles d'iniciats, i no pas per culpa d'ella sinó per les difícils condicions que la dictadura li imposava, tot un moviment de música òbviament comercial arribava ja a majories de joventut, rebia el suport de les marques discogràfiques i no tenia massa entrebancs de part de l'administració. Ara bé, que fos comercialment sostinguda no vol dir que no tingués res de positiu.

La Cançó ho va ser anys després i no per això va perdre la identitat. Que no fos boicotejada pel govern tampoc no és sinònim que fos col·laboracionista, perquè una cosa és el que pretenia aquella superestructura i una altra cosa és si ho va aconseguir o no. I en aquest sentit nosaltres pensem que si el franquisme va invertir en música de conjunts per desviar l'atenció de la joventut envers intrascendèn-

cies, el franquisme no va obtenir-ne pas dividends.

En primer lloc, cal assenyalar que aquella música de consum no era dolenta, i això ho signem molts anys després, desapassionadament i confrontant-la amb el que va venir posteriorment; és més, aquella música era un evident pas endavant amb respecte a l'autàrquica "canción española" o els nous galans i dives de d'Eurovisió o les gales benèfiques de Doña Carmen: els Raphaels, Conchitas Bautistas, Karinas, Franciscos Heredero i folkloriques.

En segon lloc, és evident que el post rock and roll dels conjunts va suposar una ona expansiva, dins la joventut, d'un nou estil de vida, que posava en qüestió —si es vol primàriament i amb símbols externs— la moral de catequesi o de "la família que resa unida, roman unida", del Pare Rey Stolle, els "de colores" o, socialment més amunt els fonaments de "Torre Ciudad".

El ball era pecat, i la joventut assajava de transgredir aquestes lleis, es contorsionava i esparverava els benpensants pares que votaven regidors "pel terç familiar". La joventut entrava a aquell "San Carlos Club" que cantaren els "Sírex", arribava més enllà de les deu, renunciava al clatell rasurat amb maquineta i, d'una manera incipient, començava a fer trontollar el principi d'autoritat que començava amb els pares patriarcalment; després vindria el municipi i finalment el sindicat.

És evident que el combat contra la dictadura hi era, a un altre nivell i en unes dimensions no homogènies. És evident que l'any 63 van afusellar Julià Grimau, que després va venir el "contuberni

de Munic" o la caputxinada. Però nosaltres creiem que, en nom d'això, no es pot menysprear aquell ampli moviment juvenil que no es ficava en política però que socialment va posar l'inri a tot allò que volien que fos la joventut per tal de perpetuar el sistema; en aquest sentit, tot allò va transformar.

Els dies 2 i 3, divendres i dissabte, torna una mica tot allò. Tornen els "Sírex", "Gatos Negros", "Mustang" i "Cheyennes". Serà un homenatge bilateral i serà, valgui la redundància, un homenatge que farem i ens faran, d'una manera divertida. I un homenatge divertit, pensem amb morbositat, no deixa de ser notícia.

ANTONI BATISTA

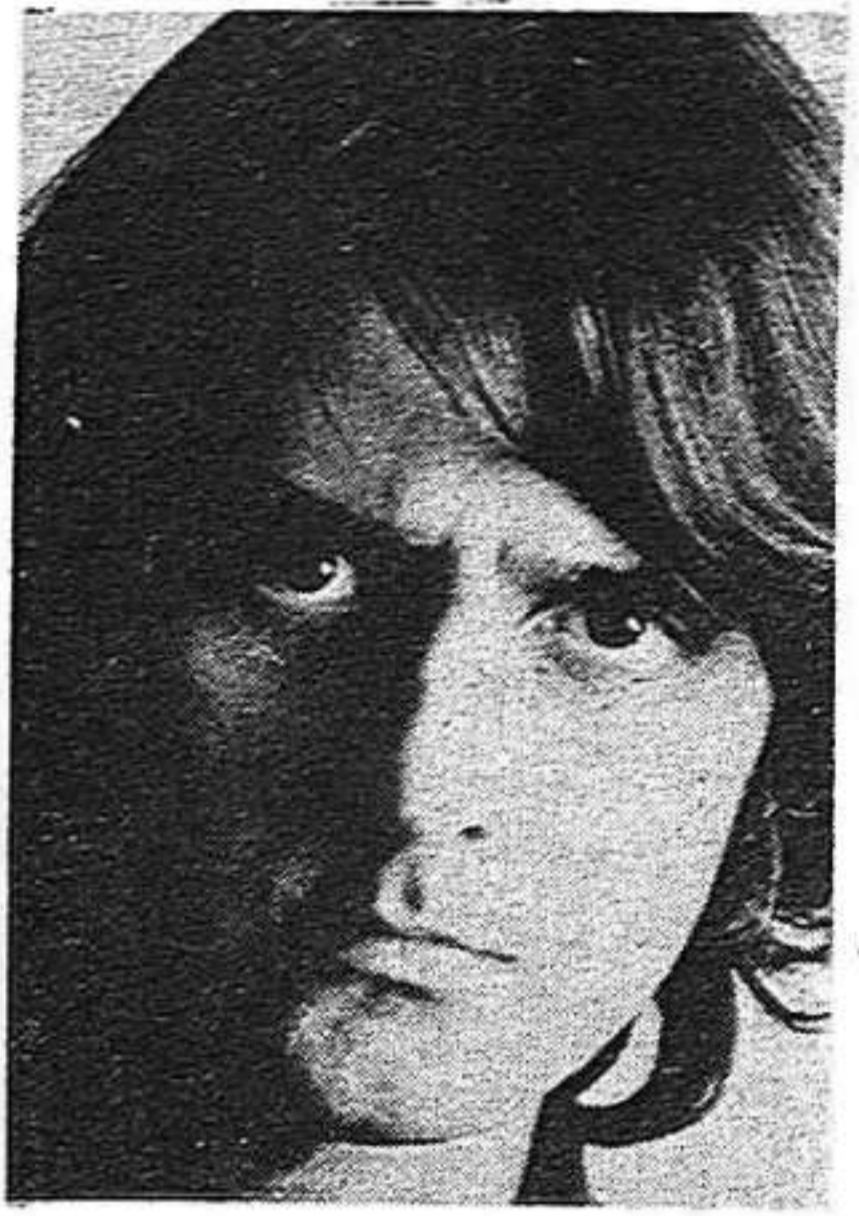
"Los Mustang", recuperats

treball recomana

EXPOSICIONS

ESTHER BOIX (Galeria 13) Barcelona.— Avui com avui, Esther Boix és una de les firmes que, merescudament, es valoren pictòricament. De l'any 50, en què va fer la primera exposició individual, ençà, l'Esther Boix ha anat madurant un art amb especial preocupació per la composició i amb les mires ben obertes a les noves formes de comunicació a una realitat sempre susceptible de ser transformada: el passaport a l'esperança. També per moltes d'altres raons, TREBALL recomana molt especialment aquesta nova mostra de l'Esther Boix.

té de la música avançada. En síntesi, es tracta d'un disc d'in-negable talla estètica i que s'inscriu perfectament dins la trajectòria psicològicament problematitzadora i hermètica de Luis Eduardo Aute.

LLIBRES

Feliu Formosa, Llibre de viatges. Barcelona, Aymà, 1978. Els llibres de l'Ossa Menor.— Una poesia profunda, meditada, cada cop més carregada de sentits i més atenta als misteris de la llengua. Amb un pròleg antològic d'Agustí Bartra, que és tot un manifest sobre la ciència de poesia.

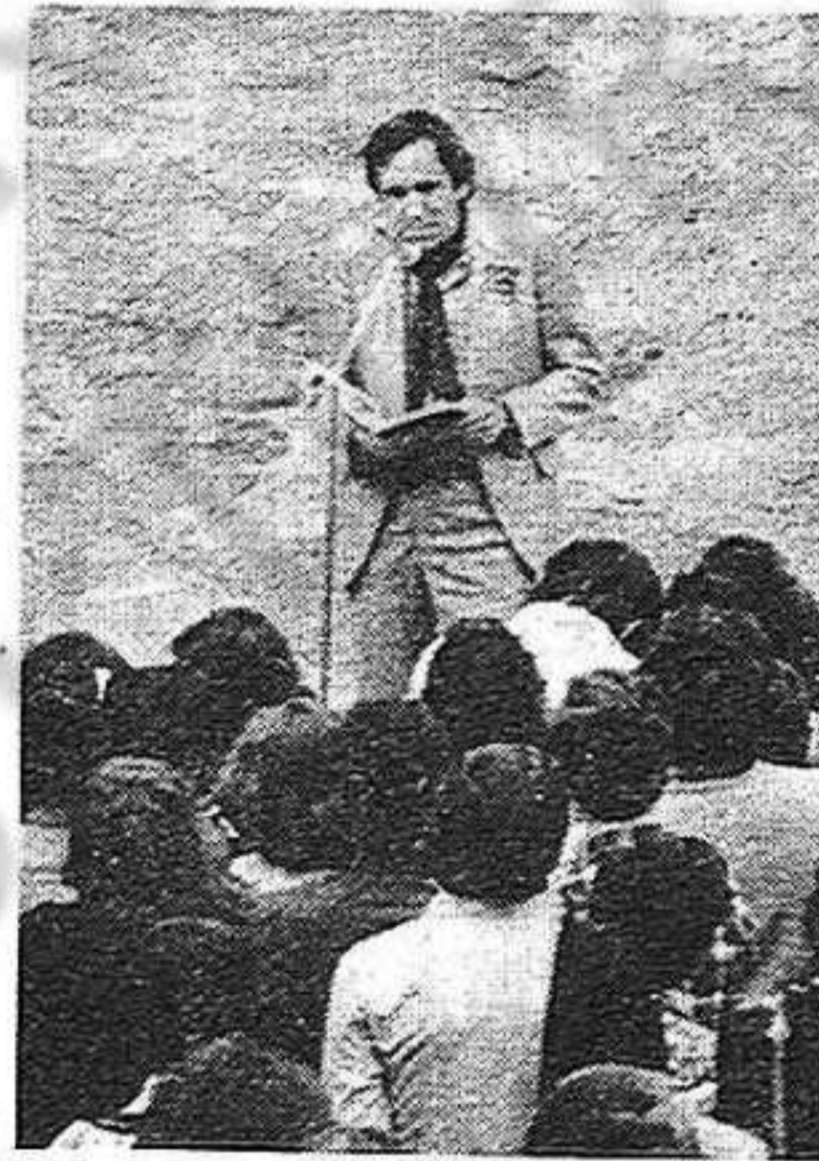
RECITALS

"HASTA LUEGO, COCO-DRILO", els dies 2 i 3, al Palau dels Esports de Barcelona, revival amb SÍREX, MUSTANG, CHEYENNES i GATOS NEGROS.— La música dels anys seixanta recuperada en un moment on torna l'interès pel rock. Hem vist algun assaig i assegurem al lector que el revival no desmereixerà musicalment, i no parlem ja de repassar els records lúdics dels "anys de penitència".

CINEMA

"Los Restos del Naufragio" de Ricardo Franco, Cinema Catalunya (Barcelona).— Ricardo Franco es va donar a conèixer al festival de Cannes amb el seu segon film —el primer no ha estat estrenat— "Pascual Duarte". Ara, també el tercer, "Les restes del naufragi", ha anat a Cannes. En ell, l'autor ens explica la sorprenent història d'un home jove que, decebut per la vida, cerca refugi en un asil de vells. Allà és on la imaginació i els somnis el portaran a retrobar el seu lloc en la societat.

Bona ocasió per comprovar el que hi ha de sòlid en aquest "boom" del cinema espanyol.

DISCOS

"ALBANTA". Luis Eduardo Aute (Ariola).— En aquest elapè, Aute recupera per a ell mateix el repertori que, sent de la seva autoria, havia estat cantat per Rosa Leon i Ana Belén fonamentalment. Els arranjaments musicals estan signats per Teddy Bautista, un dels homes que més coneixements

Esports

Els escacs, en mans del búnquer

Continuen els problemes als escacs catalans. Semblava que aquest mes de maig marcaria una fita, en celebrar-se el ple i, en ell, les noves eleccions democràtiques, eleccions llarg temps somniades i no possibles fins ara que el Consell Superior d'Esports es dignà enviar les normes, després de molts tràmits burocràtics.

En Pere Casajoana, del qual, i molt especialment de les seves errades, ens férem ressò no fa gaire i amb nosaltres, amb més profunditat, els mitjans informatius especialitzats, deixaria la presidència i, per bé que molt embolicat tot per una gestió desencertada, els esportistes estaven segurs d'assolir un nou panorama més joïós per a la seva disciplina predilecta. Però un cop més ha estat el búnquer que ha tingut cura de segar d'arrel aquestes il·lusions, i Lleida ha esdevingut la ciutat catalana capdavantera de l'immobilisme.

Però fem una mica d'història per situar el lector en el passat dels escacs lleidatans i les seves circumstàncies.

La delegació lleidatana de la FCA es volgué separar de cop i volta del conjunt català i constituir una Federació "provincial", mesura propugnada —oi que tal— per un important i conegut membre de la Guàrdia de Franco, el se-

nyor Ricard Lega Arredondo. Amb motiu d'aquest intent, es barallaren en Casajoana i en Lega i el primer —aquest cop tenia tota la raó— ho posà en coneixement del Consell Superior d'Esports que, malgrat la coneguda influència a les altes esferes del franquisme lleidatà, no volgué donar-li la raó —i, de ganes, prou que en tenien— gràcies a la concessió de la pre-autonomia.

El delegat Lega dimtí, i amb ell els homes de la seva confiança, i així es dona el cas que a Lleida no es fan competicions oficials perquè no hi ha, en aquest moment, representant de la Federació.

Els escaquistes demòcrates lleidatans, de primer antuvi, donaren suport a la lluita contra allò que anomenaren "centralisme barcelonès", però aviat s'adonaren del camí per on els menaven i que feien el joc al búnquer local.

I el que faltava pel dur ho

succeït. El franquista Lega va i demana permís al governador civil per fundar una "Federación de Ajedrez de Lérida" i així, per sota mà, vol colar un gol a en Castejon i a la democràcia esportiva que, en aquest cas, defensen els mateixos interessos.

No sabem la resposta del governador, però esperem que tingui prou seny per no barrejar-se en afers que no li competeixen.

EL FUTBOL, TEMA DEL DIA

En celebrar-se el campionat del món de l'Argentina de futbol, malgrat les protestes pels 5.000 morts, 15.000 desapareguts i 20.000 presoners polítics de les quals hem donat informació pertinent, l'atenció dels esportistes està centrada en aquella nació sudamericana. La nostra selecció juga dissabte dia 3 amb Àustria, dimecres 7 amb Brasil i diumenge 11 amb Suècia.

A l'onze que vesteix camiseta vermella, els barcelonistes Migueli, Rexach, Asensi, De la Cruz i Olmo i els espanyolistes Marañon i Urruticochea.

Nosaltres pensem que si bé costa molt fer gols, ens en fiquen pocs, i aquesta és una virtut que pot tenir el resultat d'assolir el passí a la propera tanda.

Mentrestant, a Barcelona, els dos equips de Primera lliquiden jugadors. El nou president Núñez, de qui es diu que vol un "Barça triomfant en l'universal" es desempallega de tots els nois del filial i posa en greu perill la continuïtat de la pedrera en deixar marxar l'entrenador Laureà Ruiz que, segons sembla, anirà a raure al nou Primera, Celta de Vigo.

En Méler, de l'Espanyol, recuperat d'una greu operació que el tingué a les portes de la mort, vol tenir el seu equip net de deutes. Es diu que Solsona pot anar al Barça i àdhuc podria ser molt bé que no marxés sol. Per si de cas, es diu que Méler té ja successor en el jove directe Martorell, nebot de l'Oliveras de la Riva.

Bé, doncs. Esperem aquests vuit dies i la setmana vinent hi haurà noves fresques.

FRANCESC J. CASTELLANOS

CABRA y SONO SERVEI PRESENTAN

EN GIRA POR ESPAÑA

SILVIO RODRIGUEZ JOSE AFONSO
VICTOR MANUEL y ANA BELEN
SOLEDAD BRAVO

ARTISTAS INVITADOS

BILBAO 7 JUNIO	MANUEL GERENA	ALICANTE 11 JUNIO
BARCELONA 8 JUNIO	JOSE MENESE	BARCELONA 8 JUNIO
VALENCIA 10 JUNIO	JOSE A. LABORDETA y CHICOTEN	MADRID 13 JUNIO
SEVILLA 17 JUNIO	FRANCESC PI DE LA SERRA	MALAGA 18 JUNIO

CABRA
Via Layetana, 6
Tel. (93) 310 57 50
BARCELONA

ES UNA INICIATIVA DE

unperiódico
para el pueblo

El Comitè Central del PSUC, reunit els dies 24 i 25 de maig, va examinar les tasques del partit des del IX Congrés del PCE i un projecte de resolució sobre la

situació municipal, tal com ja informàvem al darrer número de TREBALL. Publiquem avui el text íntegre de la resolució aprovada així com la declaració po-

lítica relativa al primer punt de la reunió, que va acabar quan la darrera edició del nostre setmanari entrava en màquines.

Resolució política del Comitè Central del PSUC

Suport a les mobilitzacions obreres

El ple del Comitè Central del PSUC valora com un element essencial de la situació política les grans mobilitzacions protagonitzades pels treballadors de Catalunya.

Aquestes mobilitzacions dels treballadors de la construcció, del tèxtil, del metall, de l'hoteleria, així com dels ensenyants, dels funcionaris i d'altres sectors han tingut un caràcter massiu, organitzat i responsable, de lluita pels seus convenis i pels drets sindicals. L'alt nivell de responsabilitat dels treballadors contrasta amb posicions de gran duresa de la patronal i l'Administració en la negociació col·lectiva, i amb la utilització de la demagògia per tal de buidar de contingut el projecte de llei d'acció sindical. Les darreres declaracions dels sectors més reaccionaris de les organitzacions patronals amenaçant amb el locaut quan els treballadors exerceixin el dret de vaga són una mostra més d'aquesta actitud provocadora.

Les mobilitzacions obreres tenen el seu lligam amb les accions massives del 5 d'abril i del primer de maig i les més recents dels dies 9, 22 i 23 de maig per la plena llibertat sindical. Els comunistes continuarem la lluita a les Corts per fer del projecte de llei d'acció sindical un instrument progressista que faci penetrar la democràcia a les empreses. En aquest sentit, el Comitè Central del PSUC considera que per fer efectiva la lluita i la negociació parlamentària en el debat sobre la llei d'acció sindical és fonamental la continuació i l'impuls de l'acció de masses. Acció que es desenvolupa enmig d'una gran crisi econòmica que fa que el nombre de parats a Catalunya s'incrementi cada dia més i arribi en aquests moments a la xifra alarmant de prop de 200.000.

L'existència d'un sindicat socio-polític i majoritari, Comissions Obreres, com ha posat en evidència el seu primer Congrés, ha marcat decisivament el caràcter d'aquestes mobilitzacions.

L'abstenció en massa al camp català en ocasió de les passades eleccions a Cambres Agràries posa en relleu el rebuig, per part de la pagesia, d'uns organismes en els quals s'ha vist la continuació dels instruments utilitzats al llarg de qua-

ranta anys pel caciquisme franquista. El PSUC donarà tot el seu suport a l'alternativa de la Unió de Pagesos basada en l'autonomia catalana i consistent en el ple traspass de serveis agrícoles a la Generalitat i en la creació d'un Consell General de l'Agricultura de Catalunya.

El Comitè Central ha valorat el resultat de les eleccions parcials d'Alacant i d'Astúries. Malgrat l'elevada abstenció, el PCE ha augmentat considerablement el nombre de vots i els percentatges, alhora que els vots i percentatges d'UCD i PSOE experimentaven una gran davallada. L'abstenció és, entre altres coses, una expressió del desencantament produït en la població per la política dels dos partits majoritaris. L'augment de vots del PCE és, en canvi, la confirmació de la política seguida pels comunistes en aquest període de transició a la democràcia.

El vot d'Alacant i d'Astúries ha confirmat la validesa de la trajectòria dels comunistes en aquests mesos i ha trencat la falsa imatge del bipartidisme i de la divisió de la societat espanyola en dos blocs tancats. Aquestes eleccions obren, doncs, la via per a una nova fase de la política de consolidació democràtica, en la qual els comunistes ens proposem assegurar una participació cada cop més elevada dels treballadors i de totes les classes populars.

El Comitè Central ha examinat també el procés de discussió del projecte de Constitució i, malgrat algunes limitacions, considera positius els resultats obtinguts fins ara. El Comitè Central considera que el consens entre les principals forces polítiques entorn de l'aprovació d'alguns articles més conflictius del projecte contribueix a enfortir el procés democràtic i a aïllar les forces de dreta que voldrien frenar-lo o impedir-lo.

Els comunistes estem especialment satisfets de les millores aconseguïdes en la regulació dels drets de sindicació i de vaga. Ens dol, en canvi, haver hagut de renunciar a la defensa de les nostres esmenes sobre la planificació familiar i l'avortament. Per això anunciem des d'ara que presentarem una

proposició de llei sobre aquesta qüestió al Congrés dels Diputats.

El Comitè Central ha analitzat la situació de la Generalitat i s'ha refermat en la seva política de corresponsabilització amb la resta de forces polítiques catalanes que hi participen per assolir uns objectius que podríem sintetitzar en la necessitat de potenciar al màxim l'actual Generalitat i en la urgència de superar el període provisional, per avançar cap a una nova i plena Generalitat en el marc de l'Estatut, amb un parlament, un govern i un president sortits de la voluntat popular.

El Comitè Central denuncia el retard dels traspassos de serveis de l'Estat i les Diputacions a la Generalitat. Si bé aquests traspassos no deixen de tenir dificultats objectives, com són les de tipus tècnic, l'actitud restrictiva del govern i la manca d'un marc autonòmic, no és menys cert que durant aquest període hi ha hagut una sèrie de deficiències com són la manca d'iniciativa política, de transparència informativa i l'absència d'una postura més crítica davant l'actitud de fre del Govern. La Generalitat ha de disposar dels poders i competències necessaris per programar, a partir del curs vinent, el contingut català de l'escola i garantir l'ensenyament de la llengua catalana per a tothom.

Malgrat les limitacions esmentades, cal valorar la presència política de la Generalitat com un reconeixement de la realitat nacional de Catalunya, una via oberta cap a la consecució de l'Estatut i una normalització de la presència dels comunistes en els governs autonòmics.

El Comitè Central considera que el debat polític obert a l'interior del Partit s'ha de centrar en la discussió i aprofundiment del programa del IV Congrés i de les resolucions del IX Congrés del PCE, i que la necessària discussió teòrica ha de reforçar la unitat d'acció de tots els militants en el moment de posar en pràctica la nostra política. Així mateix, cal insistir en el reforçament i creixement del Partit com a tasca prioritària dels comunistes en aquest període d'avenç de la lluita de masses.

Declaració sobre la situació municipal

Preparar des d'avui una entesa

El retard d'unes eleccions municipals que s'haurien pogut fer —i calia fer— a finals de 1977 i que no podran celebrar-se fins d'aquí uns mesos crea una situació municipal cada dia més difícil.

El PSUC considera que el govern i la UCD són els principals responsables d'aquest retard. La UCD, amb el suport d'Aliança Popular, va oposar-se a la proposta que vàrem defensar tant els comunistes com els socialistes i les minories catalana i basca, de fixar una data a les eleccions municipals, tres mesos després d'aprovada la llei electoral a les Corts. Les eleccions municipals s'haurien pogut celebrar aquesta primavera o com a màxim a la tardor. Els ciutadans, els partits polítics i els mateixos ajuntaments sabrien amb certesa que aquesta situació provisional no més podria durar uns quants mesos.

Si el govern i la UCD són responsables d'aquesta situació han de responsabilitzar-se també de donar suport als actuals ajuntaments per evitar la degradació i l'abandó de la gestió municipal. Només és respectable el termini fixat a les Corts de celebrar les eleccions municipals un cop aprovada la Constitució si el govern fa possible que els actuals ajuntaments assegurin una gestió seriosa fins aleshores. No són admissibles, doncs, actituds governamentals inhibicionistes o negatives com les que han portat l'Ajuntament de Barcelona a punt del col·lapse i de la dimissió de l'equip municipal.

Els ajuntaments actuals, malgrat el seu caràcter provisional i transitori, han de garantir la gestió municipal de l'any 1978. No tolerarem actituds abandonistes ni comportaments antidemocràtics. Els batlles i regidors que no estiguin disposats a mantenir una gestió correcta dels serveis municipals i que no estiguin oberts al diàleg amb el conjunt de forces polítiques i socials han de canviar o dimitir.

que estem disposats a negociar, conjuntament amb els altres partits polítics, amb els òrgans de l'Estat competents, la remodelació de tots els Ajuntaments que faci falta a fi i efecte de garantir el seu funcionament.

Els problemes socials i econòmics, acumulats des de fa anys i agreujats per la crisi, creen una situació sovint dramàtica a molts barris, pobles i comarques de Catalunya.

Els Pactes de la Moncloa no s'apliquen, malgrat els plans d'urgències municipals i comarcals presentats a molts indrets de Catalunya per les organitzacions polítiques i socials. El PSUC lluitarà perquè els ajuntaments i els diferents organismes públics es preocupin de l'aplicació dels Pactes de la Moncloa i de la realització dels plans d'urgència i que reclamin la deguda cooperació del govern, així com el suport de la Generalitat.

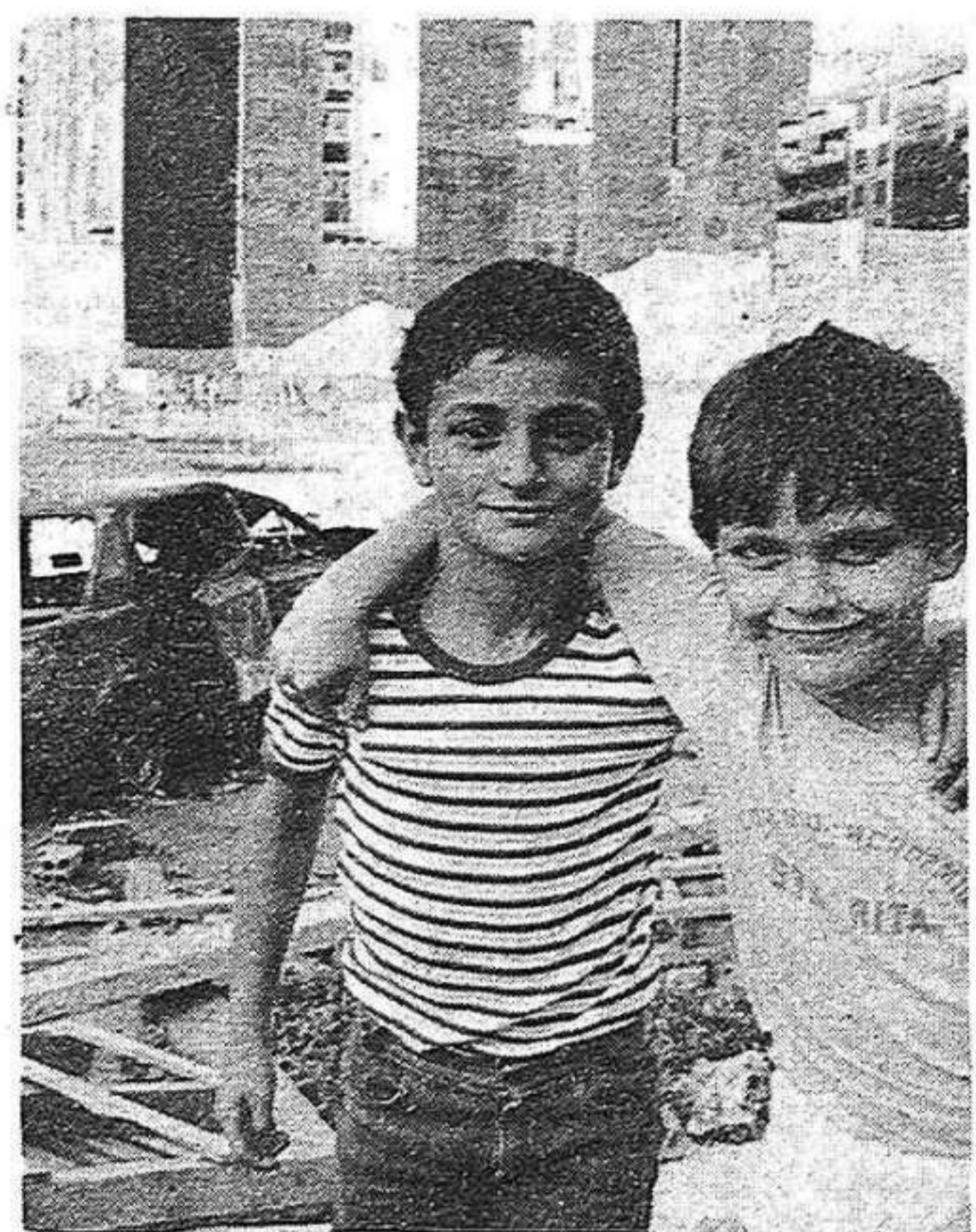
El poble de Catalunya ha assolit els darrers anys un grau de mobilització i organització socials que, avui, en un marc democràtic, cal desenvolupar molt més. Les eleccions sindicals i les darreres lluites obreres mostren la vitalitat de la classe treballadora. Aquesta vitalitat cal potenciar-la també a tots els altres nivells de la vida social. El PSUC dona suport i contribuirà a impulsar les reivindicacions i lluites dels barris, pobles i comarques catalans. Cridem tots els nostres militants i simpatitzants a participar activament en les diferents organitzacions populars (associacions de pares, culturals, esportives, de jubilats, etcètera) especialment a les associacions de veïns. L'elecció d'un membre del nostre partit com a President de la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona en una candidatura unitària, ha de servir d'exemple i demostració de la importància que atorguem al moviment popular.

tiques, als partits polítics amb els quals hem tingut una pràctica unitària i en especial als socialistes i a Convergència Democràtica de Catalunya, per esforçar-nos entre tots, els propers mesos, en trobar una línia de treball comuna que ens permeti arribar amb les millors condicions possibles a les eleccions municipals. Per això cal evitar tant la degradació de la gestió municipal com la desmobilització popular. Hem de lluitar per conquerir institucions democràtiques però també perquè aquestes trobin una situació al menys deteriorada possible i una població organitzada i activa. La tasca de reconstruir Catalunya l'hem d'empènyer també per baix.

Ens adrecem a les forces democràtiques ciutades per treballar conjuntament en la perspectiva de les eleccions municipals. Una política de govern a Catalunya que democratitzi la vida local i comenci a resoldre els greus problemes socials, econòmics i culturals, necessita la formació de grans majories basades en socialistes, comunistes i nacionalistes. Cal preparar des d'avui una entesa municipal, elaborant programes que coincideixin en els seus trets fonamentals i preparant candidatures conjuntes a les ciutats petites i als pobles. Cal una entesa sostinguda per totes les forces d'esquerra per batre el continuisme municipal.

El PSUC prepara ja les eleccions municipals i crida totes les seves organitzacions a treballar en aquest sentit.

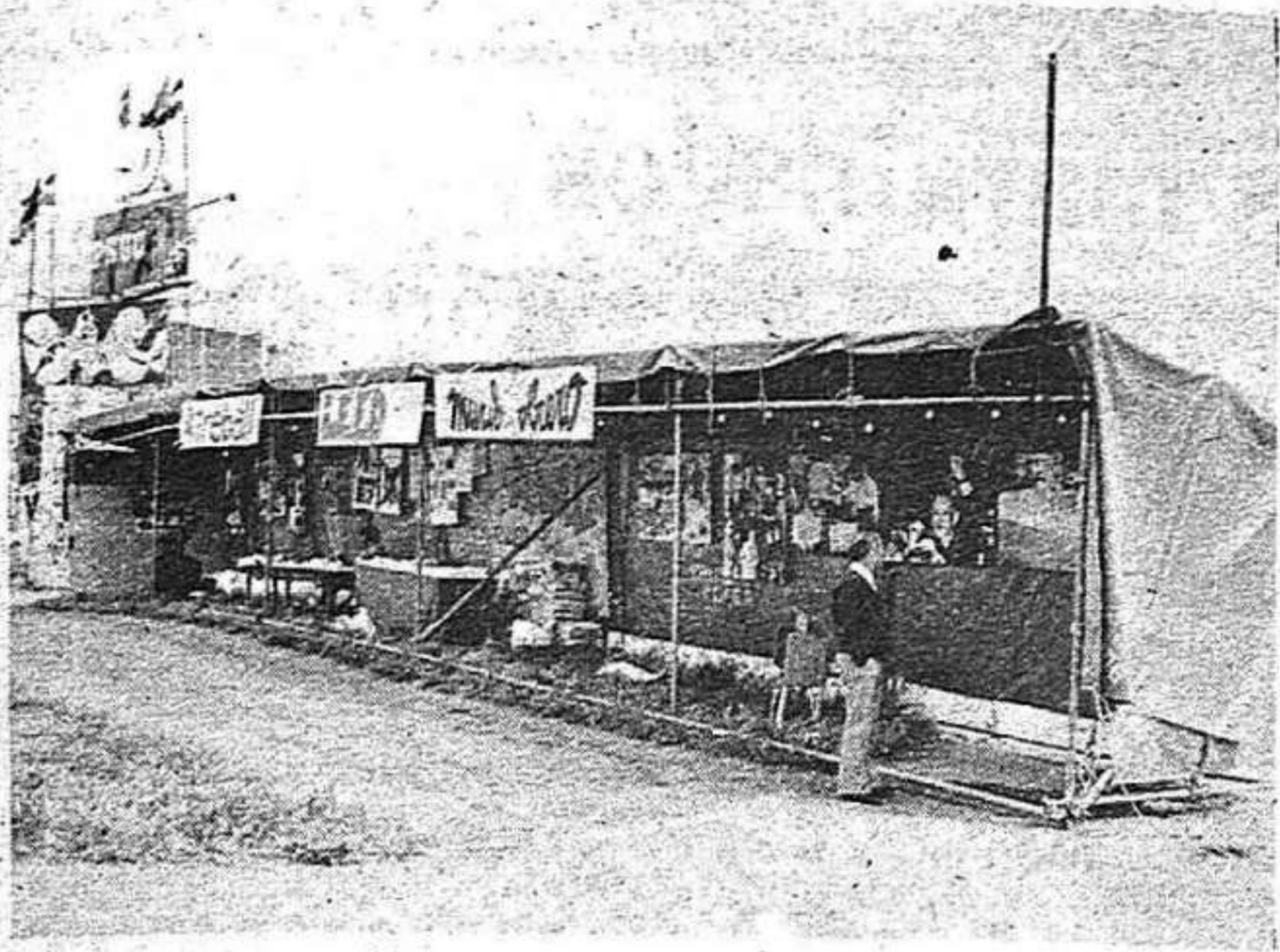
Els programes municipals han de ser elaborats a cada barri, a cada poble i ciutat, a cada comarca. És una tasca política i tècnica però és també un treball a realitzar entre les masses, amb les organitzacions populars, amb tots els ciutadans, per recollir el màxim d'aspiracions i propostes. Les organitzacions del partit han de preocupar-se des d'avui de disposar de mitjans financers i propagandístics propis, ja que la campanya de les eleccions

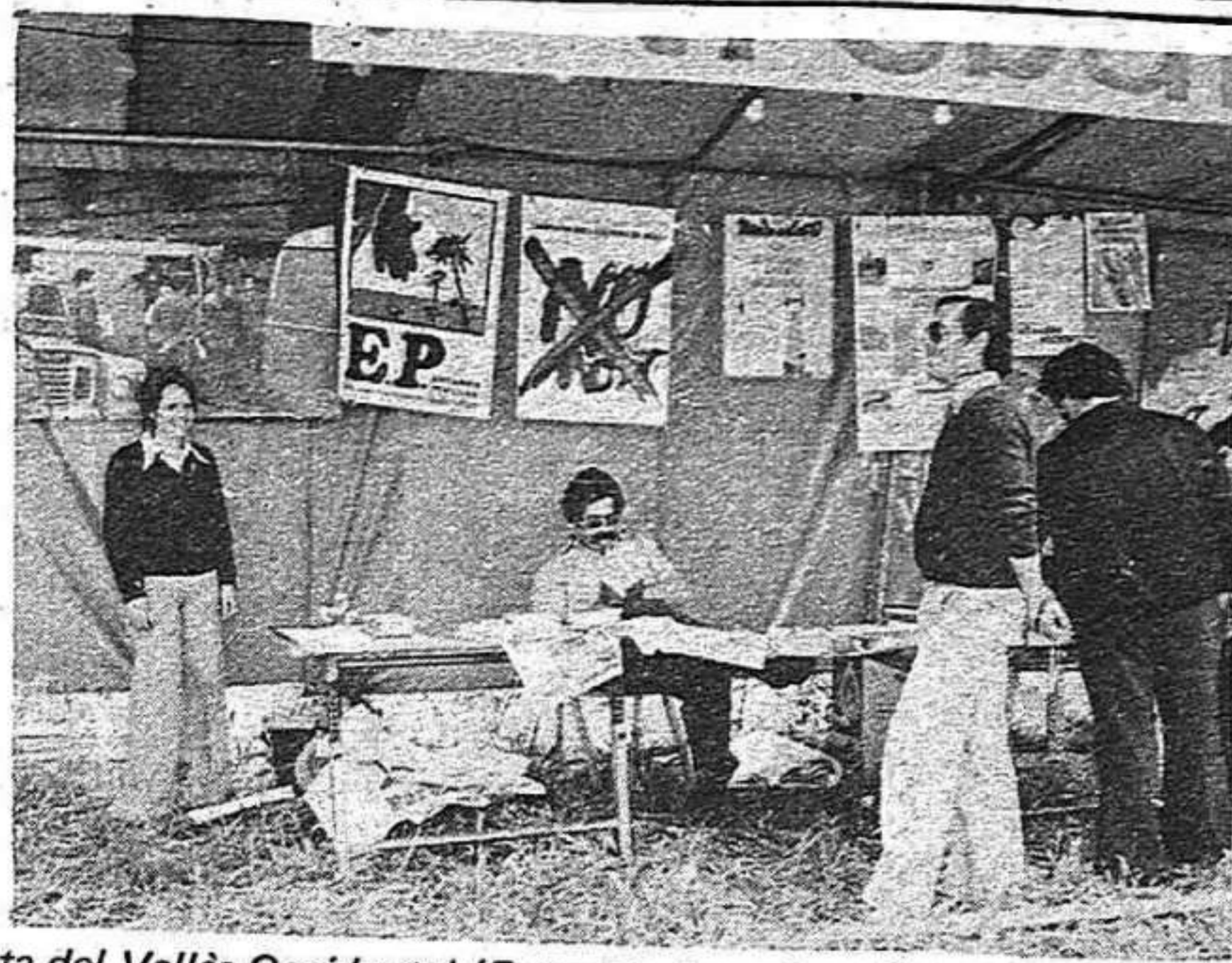
"Els problemes socials i econòmics creen una situació sovint dramàtica a molts barris, pobles i ciutats de Catalunya." (Foto d'arxiu)

municipals serà necessàriament molt descentralitzada. L'èxit de la venda de bons d'ajut al Partit és un indicatiu molt positiu de les nostres possibilitats que cal aprofitar fins al compliment dels objectius previstos. El PSUC es preocupa també de començar a perfilar les seves candidatures, especialment a les grans ciutats, amb la participació de comunistes caracteritzats del moviment obrer i popular, professionals i intel·lectuals, dones, i donant un paper important a les personalitats independents.

No cal oblidar, per això, que la millor manera de preparar les eleccions municipals avui és promoure i consolidar el creixement del Partit, augmentar la seva incidència social i el seu arrelament en el moviment popular i multiplicar la seva iniciativa a tots els barris, ciutats i comarques. El Comitè Central del PSUC convoca una assemblea de quadres per l'1 i 2 de juliol que permeti culminar aquestes tasques i faci del nostre Partit el capdavanter d'una activitat democràtica i revolucionària en el moviment popular i en la política municipal.

L'estand de TREBALL i "Mundo Obrero" a la festa del Vallès Occidental (Fotos de Joan Castaño).

Ignacio Gallego va protagonitzar el míting

Vallès: Festa de Treball

Amb pluja, tal com havia començat, es va celebrar dimenge, a Sabadell, l'acte de clausura de la Festa de Treball al Vallès Occidental, iniciada dissabte dia 20. La Festa, que forma part del conjunt de festes descentralitzades que porten el nom del nostre setmanari es va veure, doncs, deslluïda per la pluja, que, present cada dia al barri sabadellenc on s'havia muntat el recinte, va crear serioses dificultats a l'esforç esmerçat pels organitzadors.

Tenien parades a la Festa de totes les organitzacions locals del PSUC al Vallès i, entre els estands, destacaven els de TREBALL i MUNDO OBRERO, així com els muntats per resistents xilens i argentins, que van tenir molt bona acollida. Hi havia també les atraccions pròpies de les fires de poble, amb divertiments per a nens i per a adults, però allò que més va destacar van ser els actes políticoculturals sobre temes molt diversos, que van tenir per escenari el Col·legi Ribot i Serra. Val a dir que n'hi va haver, entre d'altres, sobre la premsa militant, sobre el fet comarcal i sobre

el moviment sindical, en general no massa concorreguts gràcies a la pluja. També van destacar diferents sessions de cinema i altres actes populars i festius organitzats pel Comitè Comarcal del PSUC o bé per organitzacions locals.

L'acte més destacat, malgrat que diluviava, va ser el míting de clausura, en el qual van intervenir Celestí Sánchez, responsable del PSUC al Vallès, Gregori López Raimundo, Ignacio Gallego i els senadors Paco Candel i Josep Benet. Aquest va afirmar que aviat hi hauria ajuntaments democràtics i una Generalitat autènticament popular. El president del PSUC, al seu torn, va fer un repàs de la situació política a Catalunya, destacant-ne la situació de crisi econòmica i les seves repercussions entre els treballadors, les mobilitzacions dels quals va valorar posi-

vament, així com els problemes de la Generalitat i els esforços del PSUC per oferir una alternativa a l'actual situació. Ignacio Gallego, que va ser el gran protagonista de l'acte —molts dels assistents van seguir el seu parlament amb autèntica emoció—, va començar referint-se als problemes dels treballadors, i especialment al drama de la desocupació, per abordar tot seguit els temes de la Constitució i de les declaracions de Felipe González i la seva proposta d'abandonar el marxisme, refermant la política de consens i concentració defensada pel

PCE. Els assistents al míting —que no va poder celebrar-se al camp de futbol com estava previst— van celebrar especialment una afirmació del president del PSUC en el sentit que el partit dels comunistes catalans donaria el seu suport al senador Benet en unes eventuais eleccions al Parlament català.

Els organitzadors de la Festa, en declaracions recollides per un redactor de TREBALL, destacaven que, malgrat les inclemències del temps, havien estat milers les persones que durant la setmana havien desfilat pel recinte.

Entusiasme, malgrat la pluja.

Ignacio Gallego, el principal protagonista del míting. Asssegut, Fernández Inguanzo.

Conferència del PSUC a Barcelona "Anirem a les municipals amb un programa de govern"

La Conferència de Barcelona del PSUC sobre el Moviment Popular i Política Municipal, a la qual ha assistit una delegació del Comitè Executiu, s'ha reunit els dies 27 i 28 de maig i ha adoptat entre d'altres les següents resolucions:

"Davant de les reiterades maniobres tendents a retardar les eleccions municipals, insistim en la responsabilitat que correspon al govern, en aquesta etapa de transició, de no deixar empitjorar la situació municipal i de fer allò que calgui perquè la gestió del futur ajuntament democràtic no quedi definitivament hipotecada."

"El PSUC no dimitirà de la seva responsabilitat de partit de lluita i de govern; s'oposarà a actuacions contràries als interessos populars, impulsarà i donarà suport a mobilitzacions responsables, i exigirà del govern el compliment de les seves responsabilitats, com en el cas del déficit de 12.000 milions en matèria de transport públic i en particular els 4.000 milions necessaris ara per evitar la paràlisi municipal."

"Cridem les altres forces polítiques democràtiques a no desentendre's de la situació municipal i a corresponsabilitzar-se d'aquesta tasca fins a la celebració de les eleccions municipals."

"La Conferència ha posat l'accent en la necessitat de descentralitzar el poder municipal per tal d'apropar l'administració al ciutadà. Considera que és necessari avançar en la delimitació dels àmbits territorials dels òrgans descentralitzats, en la seva caracterització i les seves competències."

"El PSUC es compromet a fer de la seva actuació a l'Ajuntament de Barcelona una eina contra la crisi econòmica i molt en especial un instrument de lluita contra l'atur."

"L'aprovació al Congrés de Diputats de la Llei Electoral Municipal ens situa en la perspectiva concreta d'una pròxima confrontació electoral. Els comunistes considerem convenient una entesa amb les forces polítiques que comparteixin aquesta exigència de democratització, especialment amb Socialistes de Catalunya i CDC, per fer front als perills de continuïsm municipal."

"Els comunistes anirem a les eleccions amb un programa de govern elaborat de forma descentralitzada amb la més àmplia participació popular possible, i amb una llista de candidats integrada per dirigents del nostre partit, militants que treballen en el Moviment Popular, dirigents obrers, dones, joves i personalitats independents destacades."

Després del míting de la Monumental Satisfacció del Secretariat

El Secretariat del Comitè Central del PSUC expressa la seva profunda satisfacció pel gran èxit del míting celebrat a la plaça de toros de Barcelona amb la intervenció d'Enrico Berlinguer, Santiago Carrillo, Dolores Ibàrruri, Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez D'Íaz, així com pel conjunt d'activitats desenvolupades a Barcelona pel secretari general del PCI en la seva estada a Catalunya.

El Secretariat del Comitè Central considera que la visita d'Enrico Berlinguer i la presència de Dolores Ibàrruri, Santiago Carrillo i altres dirigents comunistes de les nacionalitats i regions espanyoles, contribuirà a reforçar les relacions de solidaritat i fraternitat entre els comunistes italians i els del conjunt d'Espanya en la lluita comuna per una Europa democràtica i socialista.

El Secretariat del Comitè Central del PSUC saluda l'esforç i l'entusiasme que els militants del partit han esmerçat en la preparació del míting i en el seu desenvolupament.

Barcelona, 30 de maig de 1978

DISSABTE, 10 DE JUNY

8 hores amb el

A LES COTXERES DE SANTS

des de les 5 de la tarda fins a la una de la matinada, festa per a petits i grans

- A la tarda - 5 hores: curses de sacs xocolatada cançons amb ARA VA DE BO
- Al vespre - 8 hores: míting polític
- A la nit - 10 hores: ball per a tots, amb Ramon Evaristo

Menjar i beure a preus populars
Entrada de franc.

Anuncis per paraules

Es passen treballs a màquina, truqueu a Consol Hernández 788 87 73 de 9 a 12 matí.

francs, la Bordeta, Sarrià. No puc pagar més de 5.000 ptes el mes. Truqueu el 321 33 00. Isabel.

Oficial 1a. soldadura autògena i elèctrica busca feina, truqueu a Arrabal al 301 23 90.

S'ofereix jove 16 anys auxiliar administrativa, mecanògrafa. 308 26 22. Maria Carmen.

Jove 17 anys amb formació professional administrativa busca feina. Truqueu al telèfon 308 26 22. Juan Antonio.

Compro còmics anteriors 1970. Escriure Treball ref.101.

Busco estudi Sants, Hosta-

Anuncis per paraules 16 ptes. paraula. Truqueu abans de cada dimarts al 321 21 54.

NOVA

COL·LECCIÓ

Colección «Los marginados»

Marginados por la sociedad

3 primers
títols

Colección «Los marginados»

Las madres solteras

Mercedes Soriano

LAS MADRES SOLTERAS

de Mercedes Soriano

Pròleg: María Campo Alange

Per què la Societat, que fa un mite de la maternitat, segueix estigmatitzant sense pietat les mares solteres?

Colección «Los marginados»

Los subnormales

Paulino Castells Cuixart

LOS SUBNORMALES

de Paulino Castells Cuixart

Pròleg: Montserrat Trueta

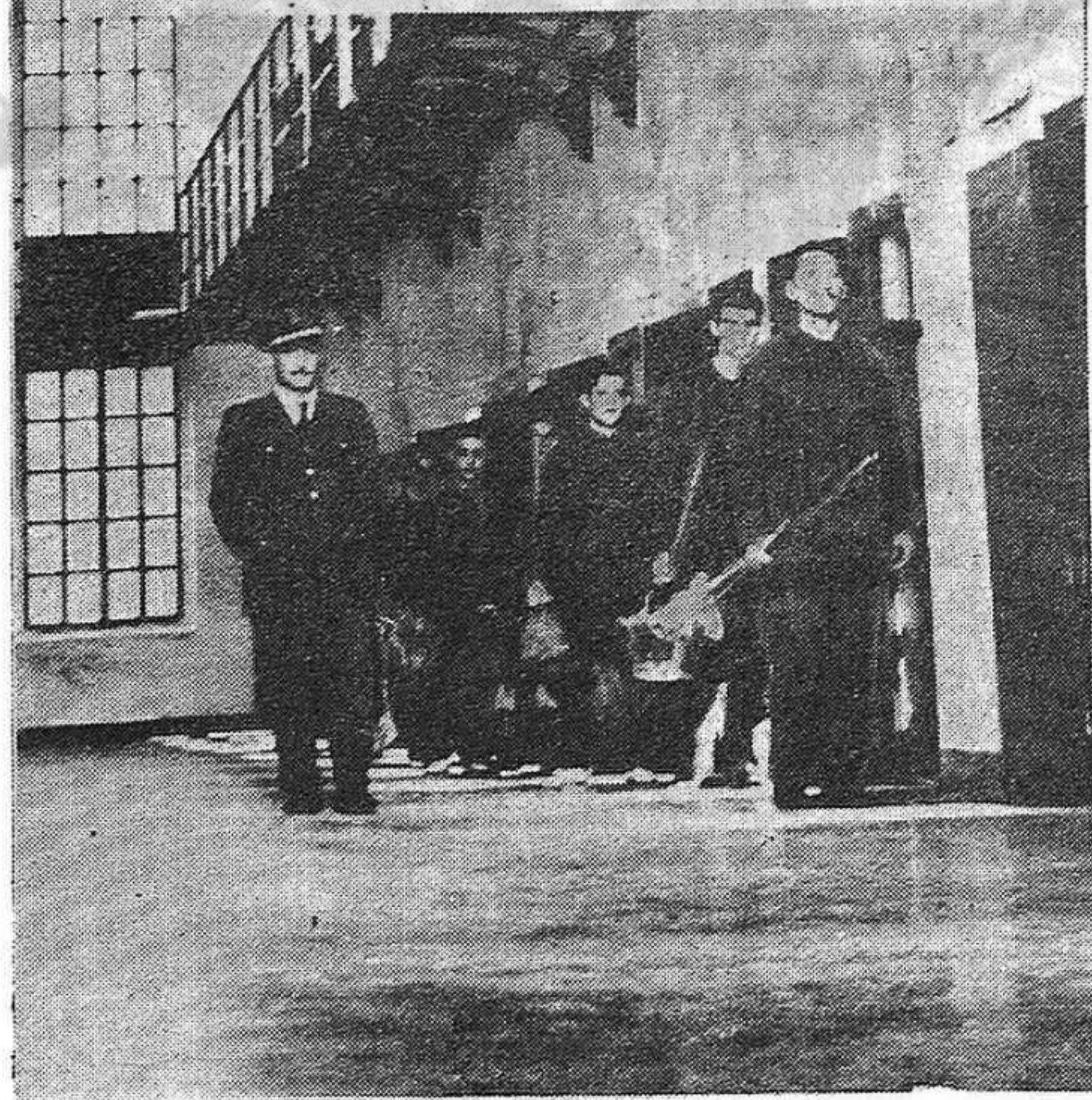
Entendre un subnormal ens enriqueix la pròpia vida i ens fa obrir els ulls a l'esperança y a l'amor.

200 ptas.

Colección «Los marginados»

Los presos

Cayetano Nuñez y Juan González

LOS PRESOS

de Cayetano Núñez y Juan González
pròleg: Fernando Carballo

Quina classe de transformacions íntimes sofreix el pres durant el compliment de la condemna?

DOPESA

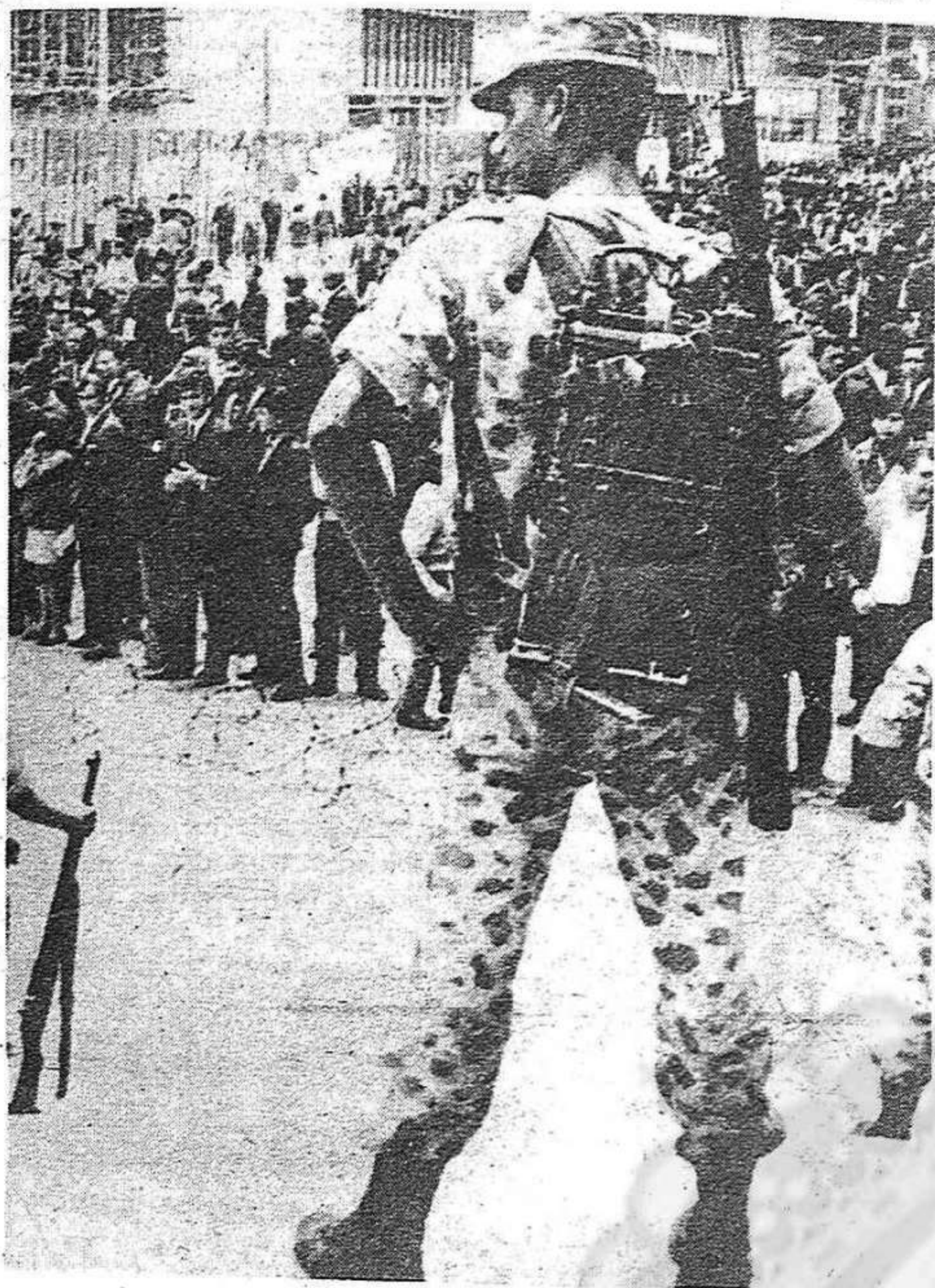
GRUPO MUNDO DE EDICIONES

Llatinoamèrica: ¿nous focus de desestabilització?

S'està creant una situació particularment conflictiva a uns quants països llatinoamericans situats fora de l'àmbit clarament dictatorial de l'anomenat "con sud". No es tracta d'un fenomen nou, però sí important en la mesura que pot crear nous focus de desestabilització (que en aquella àrea es tradueixen sovint per noves intervencions de l'imperialisme dels EEUU) i obrir les portes a règims autoritaris que s'afegirien a la ja massa llarga llista de dictadures llatinoamericanes.

A Colòmbia, per exemple, això va lligat a les eleccions, previstes pel 4 de juny (quan el present número estigui al carrer). La descripció dels fets

ens recorda altres situacions anteriors. Augment de les tensions socials (amb una inflació superior al 30 per cent i un atur més gran que mai) i

Llatinoamèrica: els perills de nous focus de desestabilització que obrin les portes a règims autoritaris que s'afegirien a la ja llarga llista de dictadures.

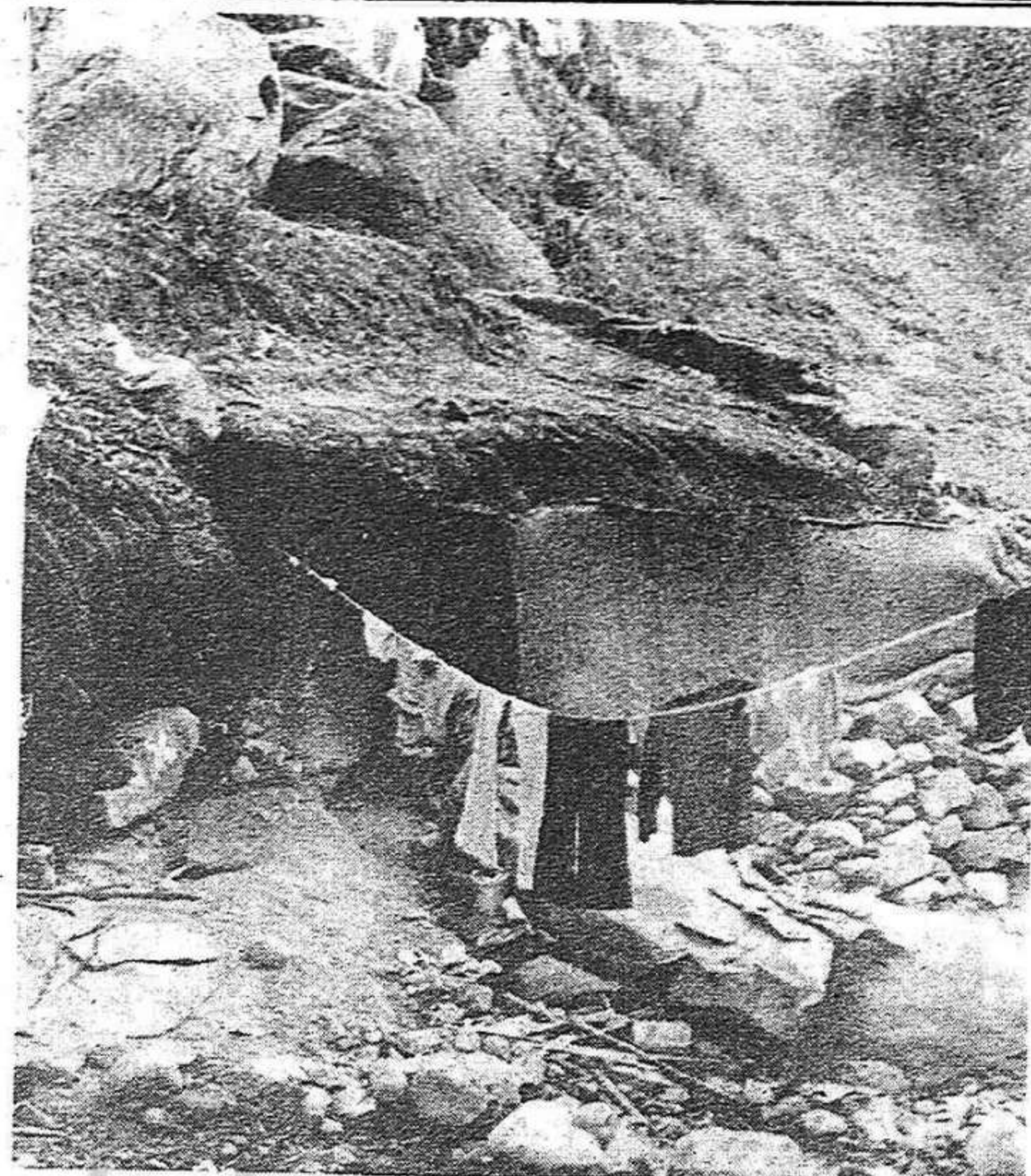
Amb Xile

A l'hora de tancar aquesta edició, la vaga de la fam que iniciaren a Xile més de seixanta familiars de detinguts i desapareguts, s'ha estès arreu del món. Avui, a més de seixanta ciutats d'Europa i Amèrica, hi ha grups de xilens (la majoria dels casos, exiliats) que recorren a la vaga de la fam com a arma de mobilització per tal de fer pressió sobre la dictadura de Pinochet. Des de la vídua de Pablo Neruda, que es va tancar dijous passat, al més anònim dels xilens que fan vaga de la fam a l'església de Santa Cecília de Barcelona (a Sant Gervasi), el fet és que es tracta d'una iniciativa que, pel seu abast internacional, pot tenir conseqüències. Els diaris ja han parlat d'una probable intervenció del president Suárez prop de Pinochet, i d'un telegrama del president del Congrés, senyor Alvarez de Miranda, al cardenal Silva Enríquez (de Santiago de Xile), en el qual abona les peticions dels vaguistes. Cal preguntar-se ara, però, sobre les vacil·lacions de la dictadura, i les raons per les quals no ha jugat la carta "dura" contra els reclosos de Santiago de Xile: la ferma actitud de l'església "de base" (ens en recordem, nosaltres, també), que malgrat els dubtes del cardenal Silva —que demana que s'aturi la vaga, per por de les represàlies— ha tingut un paper cabdal; les pressions internacionals, que hem vist que poden tenir eficàcia si es fan prou grans, i possiblement les mateixes contradiccions al si de la camarilla que és al poder a Xile (es parla últimament de tensions entre els generals). Tot això pot explicar una situació que cada dia és més incòmoda per a la dictadura de Pinochet. Però, encara que això fos menys visible, en nom de la solidaritat entre els pobles i en nom de la nostra pròpia memòria, expressem des d'aquí la més ferma solidaritat amb els vaguistes de la fam.

del terrorisme polític, barrejat amb petits però consistents focus de banditatge pur i simple, que va unit al fet que Colòmbia és un dels primers països productors de droga del món, i on la corrupció lligada al sistema arriba als més alts nivells de l'administració; un espectre de forces polítiques ampli, però amb un domini net del caciquisme i de la corrupció vinculats al sistema de torns en el poder per part de liberals i conservadors, i una persistent divisió de les forces progressistes almenys en quatre corrents, la qual cosa debilita el moviment popular. Com està previst, els atemptats contra dirigents polítics han augmentat molt els darrers dies, i un sector de les forces armades es mostra nerviós (el general València Tovar, que es presenta com "independent", ha promès un règim "de caire totalitari i suprapartidista" si fos elegit; i si no ho és?). Davant d'això,

és necessari constatar que als països llatinoamericans de sistema parlamentari, no dictatorial (sembla quasi imprudent qualificar el cas de Colòmbia com a "democràcia"), les institucions formalment inspirades en els sistemes parlamentaris tenen poca relació i representativitat respecte al conjunt del país, i la misèria d'una part i la constant ingerència de l'imperialisme d'una altra, distorsionen tots els mecanismes socials. S'haurà de veure què passa a partir dels resultats electorals.

Al Perú, després d'unes mesures econòmiques netament impopulars (que representen una pujada de preus del 50 per cent), la llarga vaga general ha deixat un pesant balanç de quasi vint morts, molts detinguts i l'expulsió del país (mesura absolutament antidemocràtica) d'alguns dirigents polítics i sindicals de l'oposició, així com d'oficials lligats al règim progressista del general Velasco Alvarado

Colòmbia: una imatge de la misèria (fotos d'arxiu)

(foragitat fa un parell d'anys). Sembla, doncs, que es confirma que l'actual president (general Morales Bermúdez) accentua el viratge conservador de l'experiència peruana, a la vegada que ajorna per un temps la convocatòria d'assemblea constituent, prevista per retornar un funcionament constitucional al país. Amb la present situació d'anormali-

tat, és difícil veure quines seran les possibles alternatives.

I s'haurà d'estar atent, també, a la promesa d'eleccions pel proper juliol a Equador, on se segueix parlant insistentment de cop d'Estat i on la repressió contra el moviment sindical sembla que s'accentua de nou.

P. VILA

¿Només "observadors"?

Diputats d'UCD a l'OTAN

Les darreres setmanes han estat protagonitzades, entre altres coses, per un seguit de notícies que ens afecten directament en matèria de política internacional. Val a dir que en aquest terreny, l'herència del règim franquista és particularment negativa, per no dir absolutament pobra, i els partits polítics que avui cerquen terrenys d'acord per consolidar la democràcia tenen, en l'àmbit internacional, una gran tasca per fer.

Fa una setmana, dia més dia menys, una petita delegació de senadors i diputats espanyols (tots d'UCD, cal dir-ho a efectes de representativitat) va anar, a Brussel·les, a una sessió de l'Assemblea de l'Atlàntic Nord, òrgan que agrupa 175 parlamentaris dels diversos països que avui formen l'OTAN. L'esmentada assemblea fa funcions d'instància "política" (per oposició a l'OTAN com a estructura militar) de tipus únicament consultiu, però les seves sessions tenen una certa importància per "prendre el pols" dels països comunitaris en matèries de defensa, confrontació Est-Oest, eurocomunisme, etcètera. No hi ha tema internacional important que no hi sigui debatut. Per exemple, a l'esmentada sessió alguns parlamentaris, sobretot francesos i espanyols, van dedicar moltes intervencions a debatre el tema del terrorisme a Alemanya, França, Itàlia, i la intervenció dels parlamentaris espanyols, tot i que van insistir en llur condició "d'observadors", va anar en el mateix sentit (partint, segons les notícies de premsa, d'una certa esquematització de la tensió a Euskadi).

L'aspecte important de la sessió de Brussel·les, pel que fa a Espanya, no és allò que anaven a discutir els parlamentaris europeus. Es tractava, en canvi, que a través de la presència dels observadors espanyols es parlés públicament de la "necessitat de la plena incorporació" d'Espanya a Europa, que, traduït en clar, vol dir la incorporació a l'OTAN. Aquest és un tema delicat, en el qual tots els partits es mostren prudents, inclusivament els que ja han decantat clarament la seva posició. Si la nostra és de ferma oposició a l'ingrés a l'OTAN, en les condicions actuals, és per un seguit de raons que rara vegada s'exposen a conferències internacionals com la de Brussel·les. Per la senzill raó que els parlamentaris comunistes són "mal vistos" als salons de l'OTAN. Condicions "sine qua non" perquè el govern espanyol prengui una decisió, són, almenys, les següents: cloure el procés constituent en marxa i proclamació de la nova Constitució, perquè sense un marc de convivència democràtic, sense una legalitat majoritàriament acceptada, seria perillós embarcar el país en decisions de tan llarg abast; una campanya d'explicació amb possibilitat que les opinions diverses s'expressin i, si hi ha acord, procedir a una consulta popular sobre això, o almenys a una molt seriosa discussió al Congrés de Diputats; buscar de garantir una política de defensa, que els propis responsables militars judiquen avui encara molt deficient, que garanteixi abans que res una sòlida base de defensa del país. A partir d'aquí sí que el govern podrà, mitjançant

acords parcials o més alts, bilaterals o múltiples, ampliar a nivell internacional els mecanismes de defensa necessaris al món d'avui. Perquè la clau de la qüestió és que s'està assimilant, des de diversos punts de vista, la defensa d'Europa amb l'OTAN, com si fos l'única alternativa. La necessitat de construir la unitat d'Europa, després dels períodes històrics de la guerra freda, la coexistència pacífica i l'equilibri del terror, passa necessàriament per un àmbit militar defensiu. Però la gran por dels EEUU (i també de l'URSS en la mesura que això trenca l'"statu-quo" internacional) és l'emergència d'una Europa forta i unida, tant en l'aspecte econòmic com en el polític i militar. Dit d'una altra manera, en una Europa dels pobles serà tan necessari com difícil (i combatut per ingerència de fora) de fer una mena d'OTAN que no estigui sota el "diktat" de l'imperialisme. Als qui diuen que això és utòpic se'ls pot respondre que no ho és pas més que la perspectiva del socialisme en llibertat.

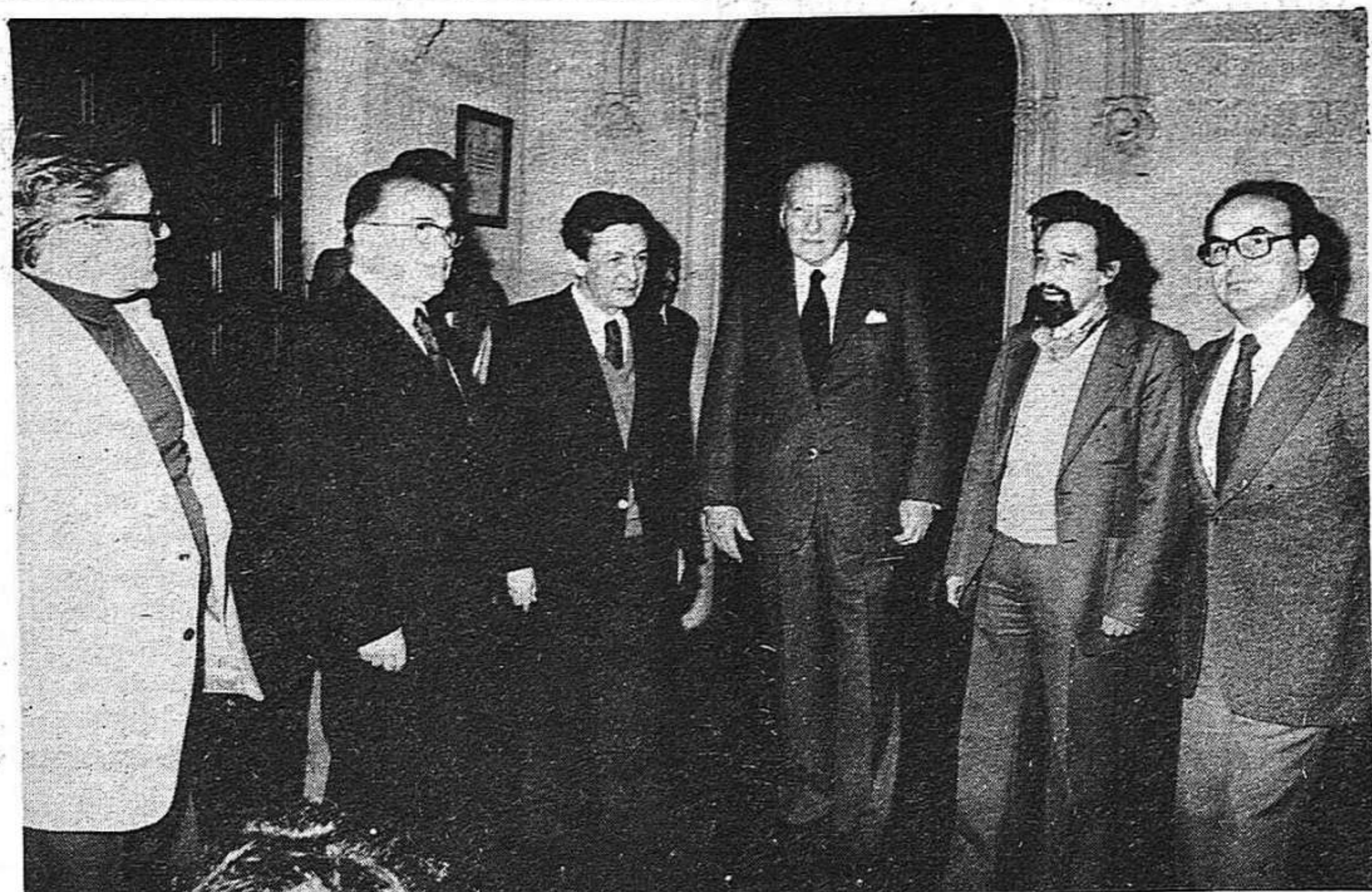
***

El comentari anterior queda ben il·lustrat si tenim en compte que la passada setmana han estat també notícia tres fets importants. L'acord assolit pels EEUU i la URSS en matèria de limitació d'armaments estratègics (anomenat SALT II, després de l'acord SALT I de fa un temps), la sessió de l'Assemblea general de l'ONU sobre desarmament i la imminent reunió general de l'OTAN a Washington per preparar un increment de les despeses d'aquest organisme. La quasi simultaneïtat de les tres reunions il·lustra també la paradoxa constant de la vida política internacional. Mentre, per exemple, a la tribuna de l'ONU, Cyrus Vance i Andrei Gromiko s'acusaven mútuament de ser el màxim perill per a la pau mundial, arrodonien en privat el protocol d'acord de les SALT II. Sembla confirmar-se que és cada vegada més difícil que l'Assemblea general de l'ONU serveixi per altra cosa que com a caixa de ressonància (sense resultats operatius i vinculants), mentre que es privilegien els contactes bilaterals entre les grans potències. Si el nou acord SALT té un aspecte positiu (limitar el creixement d'armaments nuclears), en té un de negatiu, i és limitar l'àmbit de debat i de decisions de qüestions que afecten la humanitat sencera a un terreny de gran potència, marginant els pobles implicats. El representant soviètic a l'ONU va fer la proposta que es fessin reunions entre els cinc països que avui tenen armes nuclears "a fi de negociar la reducció dels estocs nuclears fins a la seva completa destrucció", la qual cosa és confessar que la tendència mundial és que cada cop més països tinguin bombes atòmiques (és difícil impedir-ho). Paral·lelament, l'OTAN, reunida a Washington (que sembla ser la "capital militar" d'Europa) estudia l'increment de les despeses militars, l'extensió de la bomba de neutrons i altres mecanismes de terror semblants. La sort de tots segueix estant en mans de massa poca gent.

PERE VILA

Més de dues mil persones, del Prat i també d'altres indrets del Baix Llobregat, varen esperar una hora, pel retard de l'avió, l'arribada d'Enrico Berlinguer, a qui varen acollir amb entusiasme i afecte. López Raimundo i Antoni Gutiérrez el reberen al peu de l'avió.

Enrico Berlinguer, acompanyat de Santiago Carrillo, Antoni Gutiérrez i Ramon Espasa, va visitar el president Tarradellas, amb el qual va conversar durant tres quarts d'hora. Berlinguer va elogiar l'exemple de Catalunya, on hi ha un govern d'unitat (Fotos J. Morera).

El secretari general del PCI a Barcelona

Berlinguer: una mica català

"Jo també em sento una mica català", diria a la Monumental. Una mica català, Berlinguer, secretari general del Partit Comunista d'Itàlia, havia arribat dissabte al vespre a l'aeroport del Prat, on els comunistes del Baix Llobregat li havien donat la benvinguda. L'endemà, Enrico Berlinguer treballaria a l'hotel i a mitja tarda

assistiria a una "corrida" amb Carrillo i Gutiérrez Díaz. I dilluns, el segon contacte amb els periodistes després de la roda de premsa informal del Prat. L'assassinat de Moro —"obra de bàrbaros inhumans i fanàtics"—, l'eurocomunisme —"que ha saltat de Livorno a Barcelona", com diria Carrillo—, l'actitud del PCI —una autocrítica:

"hi ha un cert desequilibri entre l'activitat parlamentària i les nostres iniciatives entre les masses"— i el leninisme —"cal una elaboració a fons que el Partit Comunista Italià abordarà en el proper congrés"— havien estat els temes centrals de la trobada —no s'hi cabia— amb els mitjans de comunicació. L'endemà, Berlinguer visitaria el

president de la Generalitat i l'alcalde de Barcelona. I, finalment, el míting, el gran míting de la Monumental, poques hores després de la visita al Museu Picasso. "Amb emoció i alegria em trobo per primera vegada a la capital de la nació catalana", confessaria poc després d'arribar. "Amb emoció i alegria": una mica català.

"Jo també em sento una mica català"

Berlinguer, entre López Raimundo i Gutiérrez Díaz pocs minuts després de la seva arribada a Barcelona.

"Si hi ha diverses societats capitalistes, per quina raó no pot haver-hi societats socialistes diverses?" Així acabaria Berlinguer la seva resposta a una pregunta relativa a l'eurocomunisme a la roda de premsa de dilluns.

Els membres del Comitè Executiu del PSUC van saludar Berlinguer a la sala d'autoritats de l'aeroport del Prat, que les autoritats havien cedit per a l'ocasió. A la foto, el dirigent comunista saluda la diputada Maria Dolors Calvet.

La roda de premsa de dilluns. Amb Berlinguer, Carrillo: "Jo aconsellaria els no comunistes espanyols que no caiguin en l'error de no deixar entrar els comunistes al govern."

